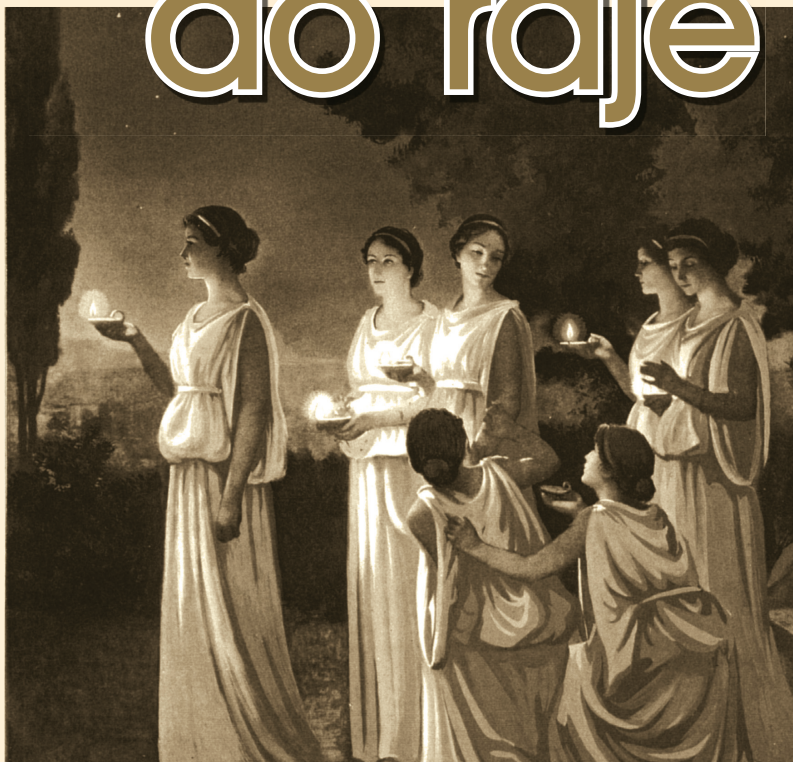

Z ráje do ráje

PŮLNOČNÍ VOLÁNÍ POSELSTVÍ PRO POSLEDNÍ GENERACI

ARMIN KRAKOLINIG

Z ráje do ráje

Impressum

Nezávislý časopis Z ráje do ráje sleduje misijní účel. Časopis vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zasílali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předplatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti evangelia neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství
Juřica Jaroslav - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant n. Ostr.
Tel: 0049 8031-9412291
E-mail: jaromar66@vodafone.de

jaromar66@volny.cz

IČ: 87221284

MK ČR E 15637; ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdek Místek
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
IBAN: CZ660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

Z
ráje
do
ráje

Všickni vy synové
světla jste, a synové
dne. Nejsmeť noci,
ani tmy.

Nespěmež tedy, jako
jiní, ale bděme, a
střízliví budme.

1. Tessalonicenským 5, 5.6

Obsah

Úvod	5
Příběh deseti panen	9
10 Panen a církev ASD	15
Osobní zkušenost s očekáváním Jeho příchodu	17
Okolnost probuzení panen	19
Čas k obstarání si „oleje“	22
Poměr čísel v podobenství	27
„Teologie o zbytku aneb ostatku“	30
Prodavači oleje	31
Okolnosti a důvody pro tříbení v církvi poslední doby	33
Myšlenka „poslední generace“	37
„Půlnoční volání“	38
Existovaly již ve starozákonní době moudré a bláznivé panny?	40
Historické naplnění půlnočního volání	41
Jaké byly Boží úmysly a cíle se starým Izraelem	46
Zpoždění prvního a druhého Ježíšova příchodu?	48
Jak chápal Ježíš prorocství Daniela o jeho údělu, o údělu Jeruzaléma a židovského národa	55
Co se mohlo naplnit na Izraeli a světu, kdyby byli Mesiáše přijali?	60
Očekávání 2. příchodu Pavlem a Petrem	62
Luthерово očekávání Ježíšova druhého příchodu	67
Očekávání návratu kolem roku 1800	69
Očekávání Ježíše E. G. Whiteovou a pionýry naší církve.....	70
Důvody pro možné oddálení Ježíšova příchodu	72
Přesnější doba půlnočního volání	75
Doba poslední generace	79
Křik kamenů	81
Půlnoc v podobenství	86
Zvláštní znaky poslední generace	87
Den a hodinu nikdo nezná	91

Hlasatelé půlnočního volání – kdo jsou doopravdy?	94
Příčina půlnočního volání	97
„Znamení“ půlnočního volání	107
Charakter rozumných panen	109
Čas pro dosažení morální dokonalosti	114
Ke které skupině patříš dnes?	126
Kritéria pro „rozumné“ a „bláznivé“ panny	128

ÚVOD

Ježíšův návrat se stále přibližuje. Naplnění proroctví o dění ve všech sférách našeho života by nás mělo udržovat v bdělosti. Narůstající katastrofy na vodě, na zemi a ve vzduchu ohlašují ještě horší vývoj. Bezradnost politiků ohledně globálních problémů, znečištění životního prostředí, kriminality, hladu, sociální problémy jako alkohol, drogy, rozdělené rodiny, nezaměstnanost a bezdomovci jsou stále patrnější. Nestabilní stav naší společnosti, neshody a odboje mezi národy nenechávají už ani bezbožné lidi lhostejnými. Strach z nejistoty způsobuje v naší společnosti moderního věku nárůst psychických potíží.

Přesto se lidé pokouší udělat vše proto, aby tento svět přece jen ještě zachránili. Sen lidstva o spravedlnosti a trvalém míru na zemi dosud nevyhasl. Mír, láska a vzájemná tolerance by měly pomoci uskutečnit cíl, kterým je lepší a zdravější svět. Také náboženské hodnoty, které byly v posledních dvou staletích zatlačovány „vědeckými“ teoriemi do pozadí, dnes nacházejí u lidí naší doby stále větší ohlas a vzbuzují hlubší zájem. Politici a náboženští vůdci se snaží, aby pro nesrovnalosti tohoto světa našli společná řešení.

Také náboženským světem hýbou zvláštní síly. Jako nikdy předtím jsou vyvíjeny snahy o odstranění starých neshod mezi náboženstvími. Přes všechny snahy o náboženskou, ale také politickou toleranci a jednotu, se děje pravý opak. Rozkol mezi náboženstvími, církvemi ale také politickými stranami a etnickými skupinami, je nesrovnatelně větší než snaha o sjednocení. Politické a také fundamentalistické náboženské skupiny se začínají obracet proti sobě navzájem nejen slovem ale i zbraněmi. Vypadá to, jako by neviditelná ruka a neznámý duch chtěl přes všechny snahy o jednotu, každé jednotě a smlouvě zabránit. To je

svět, který se rýsuje před našima očima.

Na této zemi, která na každém kroku hrozí zánikem, má Bůh svůj lid, se kterým chce dosáhnout velkého cíle. Má lid, skrze který chce světu ukázat, co je pravý mír, pravá radost, jednota a sounáležitost. Ale realita mezi Božím lidem vypadá naprosto jinak. Nejednota a neshody všech národů a náboženství tohoto světa překročily už dávno také práh dveří křesťanské církve ostatků. Různé představy praktického křesťanství a bohoslužby, ale také nejrozumnější teologické názory znejišťují křesťany ve všech náboženských táborech. Pochybnosti o jedinečnosti Bohem povolané církve ostatků (poslední církve), se hluboce zakořenily uvnitř církve na základě různých a ne vždy radostných vlivů. Někteří již církev opustili a hledají v jiných křesťanských společenstvích svůj duchovní domov. Jiní míní, že musí udělat vše, aby se konečně navrátil pokoj mezi křesťany a také do Božího společenství, a to i za cenu pravdy. Lásky, míru a tolerance jsou zdůrazňovány křesťany všech vyznání stále více na úkor pravdy. Bibli, Boží slovo už mnozí křesťané nepovažují za Bohem inspirované. „Tak doslovně a přesně se to nemusí brát, to by byl přece fanatismus.“ slyšíme říkat mnohé opravdově vypadající věřící lidi.

Víra otců, že Ježíš opět přijde a konečně nastolí dlouho vytoužený věčný mír, je stále více vytlačována mottem křesťanské ekumeny „Spravedlnost, mír a zachování stvoření“! A to vše lidskou rukou. Svedení hnutím New-Age, které sní o „novém světě“ a o „novém věku míru“ a také vše dělá proto, aby toho přísnými zákony bylo dosaženo, nadchlo už dávno i velké kruhy fundamentálních protestantských a katolických křesťanů se všemi ostatními náboženstvími, které se stále více ztotožňují dokonce i s plány spiritizmu.

Celý tento vývoj je navzájem tak jemně propojen, že povrchnímu znalci Písma svatého bude zatěžko rozpoznat rozdíl mezi pravdou a bludem, moudrostí a pošetilostí. Znamení a zázraky se nedějí jen v Ježíšově jménu, ale také ve jménu všech ostatních moderních bohů, guru, kouzelníků a spiritistických mistrů. Nemocní už nejsou uzdravováni jen skrze křesťanskou modlitbu, ale také používáním kyvadel či jiných

okultních předmětů a magických praktik.

Již dlouho se dějí tyto zázraky ve všech novodobých křesťanských kruzích, ale také v nekřesťanských hnutích, takže i v Božím společenství dochází k tomu, že mnozí věřící jsou znejistěni a neví, na které straně tedy skutečně Boží Duch působí a kde najdou pravdu. Je to doba, o které Ježíš prorokoval, že kdyby to bylo možné, byli by svedeni dokonce i vyvolení. Má to vše něco společného s příběhem, který nám Ježíš vyprávěl v podobenství o 10 pannách?

PŘÍBĚH DESETI PANEN

Pravděpodobně neexistuje žádné jiné podobenství, které by bylo křesťanstvu známo tak, jako toto podobenství o 10 pannách. V dějinách křesťanství také nebylo tolik kázáno a napsáno o jiném podobenství, jako právě o tomto. Vždy, když křesťané intenzivně přemýšleli nad Ježíšovým příchodem zejména v dobách, kdy byl obzvlášť zdůrazňován Jeho příchod, stalo se toto podobenství středem probuzeneckých kázání, která vytrhla mnohé křesťany z jejich duchovního spánku. Jedná se o podobenství, které již při pouhém čtení zanechá ve vážném a upřímném čitateli hluboký dojem a vyvolá řadu otázek.

Pravý význam tohoto příběhu o 10 pannách je jistě mnohem hlubší. Vyžaduje mnohem více důkladného studia a způsob pozorování, který bere v úvahu všechny aspekty, které nám v Bibli byly před příchodem Ježíše v průběhu času zjevovány skrze prorocké slovo. Na základě těchto informací nám teprve vyvstane pravý obsah tohoto zvláštního poselství tolik známého podobenství.

Proto se v zamyšlení a výkladech budeme orientovat hlavně podle souvislostí s proroctvími pro dobu konce a necháme se vést především výklady a interpretacemi podobenství. Při výkladu podobenství, která se vztahují na konec světa, bychom měli přihlídnout k jiným proroctvím o době konce a významu podobenství, které se této doby týkají. Probereme je nezávisle na sobě. Nejprve začneme tím, že následující řádky podobenství dobře a pozorně přečteme a necháme na sebe působit.

Tedy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše lampy své, vyšly proti Ženichovi. Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých. Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje. Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými. A když prodléval Ženich, zdřímaly se všechny a zesnuly. O půlnoci pak stal se křik: Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu. Tedy vstaly všechny panny ty,

a ozdobily lampy své. Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje vašeho, nebo lampy naše hasnou. I odpověděly opatrné, řkouce: Bojíme se, že by se snad ani nám i vám nedostalo, jděte raději k prodavačům a kupte sobě. A když odešly kupovat, přišel Ženich, a které hotovy byly, vešly s ním na svatbu, i zavřeny jsou dveře. Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám. A on odpověděv, řekl: Amen, pravím vám, neznám vás. Bděte tedy; neb nevíte dne ani hodiny, ve kterou Syn člověka přijde. (Mt 25, 1-13)

Ježíš odpověděl: „**Tehdy (potom) podobno bude** království nebeské deseti pannám ...“ (Mt 25,1)

Tímto „**Tehdy (potom)** bude“ se Ježíš zjevně neodvolává na přítomnost své doby, ale spíše na budoucnost. Máme mnohá podobenství, ve kterých Ježíš říká: „Království nebeské **je** blízko...“ Takové podobenství se vztahuje spíše na stále přítomnou situaci v životě věřících. Ale když říká: „**Tehdy (potom) bude** království nebeské blízko ...“ tak Ježíš zřetelně ukazuje na situaci v budoucnosti.

Který čas tím přesně myslí, bychom měli poznat z bližší souvislosti, do které Ježíš toto podobenství staví. Odvolává se tím zjevně na kázání, které ke svým učedníkům pronesl bezprostředně předtím na Olivové hoře. Čteme o tom v předcházející kapitole u Mt 24. Tam chtěli učedníci od Ježíše konkrétně vědět, kdy přijde a jaká budou znamení, které budou oznamovat jeho příchod: „*Pověz nám, kdy to bude a která budou znamení příchodu tvého a skonání světa?*“

Na tuto otázku se Ježíš pokoušel docela konkrétně odpovědět. Nepřál si, aby jeho následovníci zůstali v nevědomosti o čase a zvlášť o okolnostech Jeho příchodu. Proto jim vylíčil mnoho znamení, která budou Jeho příchodu nepřímo ale i bezprostředně předcházet. Dokonce měli Jeho příchod rozpoznat podle zvláštního znamení. „*A tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi ...*“ (Mt 24,30)

Předtím než se však toto znamení na nebi objeví, budou se na této zemi dít bezútěšné věci. Války, zemětřesení a jiné přírodní katastrofy se budou stále rychleji po sobě opakovat. Budou se dít velké svody skrze

neobyčejná znamení a zázraky, které budou konat falešní křesťanští proroci. Morální úroveň se bude čím dál více podobat morálce za doby Noeho před potopou. Zlomyslnost lidí se bude stále více stupňovat. Ježíšovi následovníci budou pronásledováni pro své věrné následování Ježíšovy vůle, přestože bude doba tolerance a náboženské svobody.

Evangelium o blízkém příchodu Božího království bude přes velké pronásledování a odpor celosvětově rozšiřováno a hlásáno. A potom ..., **potom**, až se naplní čas (když všechny tyto události dosáhnou svého vrcholu) když zlé mocnosti nalžou světu mír, když životní prostředí, přes všechny programy na jeho ochranu, bude ještě více zničeno, když přírodní katastrofy budou stále více nabírat na síle kvůli špatnému lidskému hospodaření, kdy lidé kvůli své víře budou opět pronásledováni jako ve starých dobách, když nemorálnost a bezbožnost lidství budou křičet k nebi jako při sodomském a předpotopním stylu života, když ..., ano když se všechny tyto a jiné věci budou dít, „**potom je království nebeské blízko deseti pannám, které vzaly své lampy ...**“

Podle tohoto líčení bychom neměli být na pochybách, pro kterou dobu Ježíš toto podobenství obzvlášť zamýšlel. Může se vztahovat jediné na zkušenosti Božího lidu na konci časů. Proto je podstatný každý příběh a každé podobenství, které se v životě věřících během dějin a času celého křesťanství budou duchovně odehrávat. Podobenství popisuje jednu konkrétní situaci Ježíšových následovníků na konci času, krátce před příchodem Ježíše. Dále bychom si chtěli klást otázku, na kterou skupinu lidí na konci časů je poselství v tomto podobenství zvlášť zaměřeno.

Cílová skupina v podobenství o deseti pannách

Podobenství „*by mělo názorně vysvětlit, co zažije církev bezprostředně před příchodem.*“ Vypadá to, že důraz v celém vyprávění podobenství je položen na rozdělení mezi pannami. Je jasné, že nejprve všech deset jsou jedno srdce a jedna duše. Zdá se, že všechny mají společný cíl a přesto se v krizové situaci mezi nimi zřetelně ukáže rozdíl.

Toto podobenství má znázornit, co prožije Boží lid bezprostředně před 2. příchodem Ježíše Krista. V první řadě se zde jedná o podobenství pro pravý Boží lid. Jsou zde popsáni lidé, kteří všichni toužebně očekávají brzký příchod Pána. Jedná se zde především o Boží lid, aniž by však byli vyloučeni také jiní křesťané, kteří rovněž naléhavě očekávají Pánův příchod a také ho zvěstují.

Chci se však ve výkladu tohoto podobenství soustředit předně na „viditelný“ (organizovaný), a ne na neviditelný Boží lid, který Bůh také jistě v tomto světě má. Tento „neviditelný“ Boží lid sestává ze všech pravých věřících, kteří budou na konci povoláni „viditelným“ Božím lidem z Babylona, sjednotí se s ním ve stejné víře a prožijí 2. příchod Ježíše Krista.

Věřím ovšem, že Ježíš v tomto podobenství v první řadě popisuje příběh svého viditelného lidu před tím, než dojde ke sjednocení s Božím lidem z Babylona. Co prožije Boží lid podle našeho podobenství, zcela konkrétně krátce před 2. příchodem Ježíše Krista? V zásadě odkrýváme v tomto podobenství obraz dělení, neboli rozdělení na dvě odlišné skupiny, které předtím společně žily, věřily a čekaly na příchod svého Pána.

V čem jsou panny stejné a čím se odlišují?

Společné znaky:

- . Všechny toužebně čekají na ženicha.
- . Všechny jsou panensky oblečené. (Zevně hezky upravené.)
- . Všechny mají v ruce hořící lampu. (Teprve o půlnoci pět z nich postřehlo, že jejich lampy vyhasly!)
- . Všechny usínají.
- . Všechny slyší půlnoční volání.
- . Všechny se probouzejí

Rozdílné znaky:

- . Pět panen mělo příliš malou zásobu oleje.

- Po probuzení zjistí pět panen, že mají málo oleje a jejich lampy zhasínají. (Neznamená to, že nemají žádný olej, ale mají ho příliš málo.)
- Pět z nich klepe pozdě na dveře ženicha.

Při bližším pozorování tohoto podobenství si všimneme, že do určitého okamžiku neexistuje mezi moudrými a bláznivými pannami žádný rozdíl. Přeneseme-li tento obraz na Boží lid, pak nás tím chtěl Ježíš upozornit, že z vnějšího pohledu není nejdříve žádný rozdíl mezi těmi, kteří budou zachráněni, a těmi, kteří budou zatraceni. Všichni toužebně očekávají příchod Ježíše Krista. Všichni doufají, že budou u toho, když se Ježíš vrátí. Všichni se křtem připojili k Božímu lidu a přijali také Ducha svatého.

Otázkou bude, zdali se působení Ducha svatého v jejich životech udrželo, jestli se zásoba oleje v jejich lampách zvětšovala nebo zmenšovala. To jsou otázky, které byste měli nyní položit také sami sobě. Toto podobenství znázorňuje v zásadě Boží lid, který jde vstříc příchodu Ježíše Krista. Na této cestě však usíná, protože ženich nepřichází v očekávanou dobu. Zde můžeme velmi jasně rozpoznat zpoždění příchodu Ježíše Krista.

Jestliže je možné přenést toto podobenství na Boží lid, musí být rovněž možné nalézt tuto situaci také v dějinách, protože Ježíš zde jistě hovořil také prorocky, tak jako to dělal i v podobenstvích, která se týkala židovského národa a jeho dějin.

Nabízí se myšlenka, která mnohým křesťanům připadá naprosto cizí. Měl se Ježíš při svém příchodu zpozdít? Nebo se jedná jen o představu oněch panen, že vlastně měl přijít dříve a nakonec to trvalo déle, než bylo původně předpokládáno. Ježíš musel mít důvod, proč do tohoto podobenství začlenil myšlenku zpoždění. On, jako božský učitel tím jistě chtěl sdělit něco konkrétního.

Jestliže cílem tohoto podobenství je zobrazit příběh pravé církve na konci doby, pak to znamená, že se církev skutečně setká v určitém smyslu se situací, kdy se ženich zpozdil. Jaká je příčina

zpoždění, není v podobenství vysloveno ani vysvětleno. Chtěl Ježíš své posluchače jednoduše vybídnout k osobnímu zamyšlení, aby sami hledali zdůvodnění Jeho zpoždění? Při rozebírání tohoto podobenství se budeme ještě těmito myšlenkami zabývat. Pokusme se nejprve přenést podobenství na dějiny naší církve, abychom viděli, zda v nich rozeznáme něco společného se zpožděním.

10 PANEN A CÍRKEV ASD

Toto podobenství představuje velice výstižnou paralelu k dějinám našeho společenství. Když v roce 1844 začalo adventní hnutí působit, byly „panny“ velice horlivé a živé. Šly s horlivostí své víry vstříc ženichovi. To trvalo asi 30 – 50 roků, potom se staly zřetelně ospalejšími a E. G. Whiteová už tenkrát musela začít směřovat na Boží lid svá volání k probuzení.

Když čteme její svědectví a výzvy k Božímu lidu, uděláme si malý obrázek o tom, co církev už v této krátké době prožila. Přestože začaly panny usínat, církev se stále více rozšiřovala.

To je v podobenství naznačeno lampami, které hoří i během spánku. To znamená, že jejich světlo hořelo dále, i když duchovně spaly.

Tak můžeme pozorovat, že se církev i přes určitý spánek až do padesátých let 20. století celosvětově silně rozšířila. „Panny“ byly v této době, až do doby poválečné, ještě velice horlivé na svých cestách. Pak vynikají zvláště 50. až 70. léta, kdy panny v Evropě usnuly. Ke znázornění chci následně poukázat na zajímavou statistiku o průběhu růstu církve v Rakousku v letech 1903 – 1990:

Roku 1895 byla v Rakousku pokřtěna první adventistka.

Od 1903 do 1919, za 16 let, přibylo prvních 500 členů.

Od 1919 do 1929, za 10 let, přibylo dalších 500 členů.

Od 1929 do 1934, za 5 let, přibylo dalších 500 členů.

Od 1934 do 1950, za 16 let, přibylo dalších 500 členů.

A od 1950 do 1990 bylo najednou potřeba 40 let (!!) pro posledních 500 členů. Podobný vývoj můžeme sledovat v celé Evropě a v Severní Americe. Stojí za zmínku, že v mnohých částech země, právě v letech 1900 až 1950, se dílo díky vyslaným misionářům velmi rozšířilo. Ale asi od roku 1950 se objevovaly trendy, u kterých můžeme pozorovat určitý spánek.

Bylo by velmi zajímavé hledat možné důvody, které vedly k takové

tragické stagnaci, jakou vidíme např. v rozvoji členstva v Rakousku. Je to důkazem toho, že zde panny usnuly, a my bychom se měli ptát, jestli se už jako Boží lid proboužíme, nebo ne. Věřím, že je nejvyšší čas, abychom to rozpoznali a začali o tom přemýšlet.

Není možné přehlédnout, že od 70. a 80 let, především v zemích třetího světa, pozorujeme určité probuzení. Je možné, že se zde panny probouzejí? Probouzí je volání „ženich přichází“? Tam, kde sbory rostou, je očekávání doby konce a pocit, že Ježíš je opravdu blízko, velmi silný. Také touha po druhém příchodu Krista je mnohem větší. Nám se zatím daří příliš dobře a nic nám nechybí. To může být podstatným důvodem toho, proč naše touha po příchodu Ježíše není tak velká a my snadno usínáme.

OSOBNÍ ZKUŠENOST S OČEKÁVÁNÍM JEHO PŘÍCHODU

V 60. letech, minulého století, když mi bylo 16-18 let, jsem si přál, aby Ježíš nepřišel, dokud nebudu mít nádherné kolo. Když jsem ho měl, snil jsem o mopedu a myslel jsem si: doufám, že Ježíš nepřijde, dokud nebudu mít vlastní moped a dokud si ho pořádně neužiji. Když jsem si vyplnil i tuto radost, šel můj sen ještě dál a přál jsem si auto. Chtěl jsem uvidět něco z toho krásného světa, než „ON“ přijde. Byla zrovna doba, kdy si mladí lidé mohli začít utvářet takový život i bez pomoci bohatých rodičů. Potom, co jsem se potěšil se svým novým autem (starý VW – brouk), měl jsem ještě sen o hezkém děvčeti, které se stane mou ženou, se kterou bych mohl ještě několik let užívat života zde na zemi, než „ON“ přijde.

Když milý Bůh vyplnil všechna má přání a já si uvědomil, že by to takhle mohlo jít do nekonečna, a já bych pořád ještě nedošel k cíli svých přání, uvědomil jsem si, že to na novém světě, který nám Ježíš připravuje, bude mnohem krásnější, než si to vůbec dokážeme představit. Tu se po několika zkušenostech plných utrpení, které jsem zažil, nakonec probudila touha po věčném domově.

Od té doby jsem měl jiné starosti ohledně toho, co ještě chci zažít před příchodem Ježíše. Potom, co jsem opustil své povolání a chtěl se stát kazatelem a misionářem, jsem si dělal starosti, zda zvládnou své studium předtím, než „ON“ přijde. Vedla mě touha být mnoha lidem nápomocen, aby i oni byli na Ježíšův příchod připraveni. Doufal jsem, že budu mít ještě možnost uskutečnit svůj nový sen o misionáři v Africe než „ON“ přijde.

Můj Vykupitel byl tak milostivý a vyplnil mi i tento nový sen. Od té doby je mojí hnací silou především očekávání Jeho příchodu, služba Ježíši natolik, jak je to jen možné a touha být zde pro jiné lidi, abych jim mohl být malou pomocí na cestě k lepšímu světu.

Dokážu si představit, že mnozí adventisté v 50. a 60. letech a přibližně v této době, si dělali podobné starosti o svůj život ve světských radostech a blahobytu, jako já. A byla to přesně ta léta, kdy nárůst v našem společenství postupoval velmi pomalu. Dalo by se mluvit o usnutí panen v pravém slova smyslu. Nemá tento stav přece jen něco společného se zpožděním Ježíšova příchodu? Od té doby existují také viditelná znamení velkého probuzení, především - jak již bylo naznačeno – ve společenstvích třetího světa.

OKOLNOST PROBUZENÍ PANEN

V podobenství jsou panny probuzeny konkrétním zvoláním. Nejedná se o ledajaké zvolání nebo křik, ale jde o zvolání s docela přesným obsahem. Zvolání zní: „*Hle, ženich přichází!*“ V průběhu studie ještě dojde na hlubší význam tohoto zvolání. Zde chceme zatím jen poukázat na to, že Ježíš v tomto podobenství probudí panny zvláštním odkazem na příchod ženicha. Co by to mohlo v praxi pro církev znamenat? Jde snad o to, že církev na konci času bude probuzena zvláštním odkazem a poselstvím o Ježíšově příchodu?

Protože osobně věřím, že Ježíš nechtěl ve svých prorockých podobenstvích říci jen to, **co** přijde, ale také **jak** se to stane, poznají v tom chytré panny také Boží plán, který budou následovat a poslouchat! Když tedy Ježíš předpovídá, že panny budou probuzeny zvoláním, že ženich přichází, musíme také toto zvolání uskutečnit. To musí v praxi znamenat, že téma příchodu Ježíše učiníme prvořadým obsahem našich probuzeneckých kázání. Zjevně jde Ježíši o to, dát nám na srozuměnou, že církev usíná, protože se o blízkosti Jeho příchodu mluví a hlásá příliš málo.

Když se, pokud jde o Ježíšův 2. příchod, podíváme na dějiny křesťanství, přesně se nám to potvrdí. V dobách, kdy byla blízkost příchodu konkrétním tématem v křesťanském hlásání, existovala bdící a velmi misionářská společenství. Usínající fáze společenství přicházela vždy paralelně s povrchním hlásáním blízkosti Ježíšova příchodu.

Pokud tomu tak je, měli bychom se opětovně ptát, co zvláštního dnes ještě můžeme o blízkém příchodu hlásat? Jedno je však jisté a to, že poslední probuzení církve nakonec nenastane zdůrazňováním blízkého příchodu a konce světa. Toto uvažování by nás mělo vést k tomu, abychom v našich kázáních a také v našem osobním uvažování věnovali více pozornosti Ježíšově příchodu.

Pokud ovšem probuzení v církvi nenastane, musíme se současně

připravit na dobu krize. Protože podle podobenství pro některé nastane čas hrozného probuzení. Otázka, zda je do příchodu ženicha k dispozici dost oleje pro všechny, bude velmi naléhavá.

S čím by mohla být tato doba krize mezi věřícími spojována? V podobenství Ježíš popisuje, že bezprostředně s probuzením dojde k rozdělení pošetilých a chytrých panen. Je to okamžik, kdy náhle bude rozpoznatelný a pozorovatelný rozdíl mezi pošetilými a chytrými pannami. Zde bychom se měli sami sebe ptát, ve kterém jiném prorockém obrazu Bible je tato situace a okolnost stejně popsána a znázorněna? Je možné, že tato situace má něco společného se „zapečetováním“? Chtěl Ježíš tímto rozdělením moudrých a pošetilých panen skutečně poukázat na konečné zapečetování Božího lidu?

Ještě nenastává rozdělení mezi věřícími a nevěřícími

Měli bychom si uvědomit, že v podobenství se nejedná především o rozdělení věřících od nevěřících. Toto konečné rozdělení nastane teprve tehdy, když se Ježíš objeví v oblacích na nebi. Zvláštním způsobem je však toto podobenství ve svém výkladu aplikováno na absolutně poslední situaci při příchodu, kde bude rozdíl mezi věřícími a nevěřícími teprve konkrétně zjeven. Jedná se však skutečně o okamžik, který v tomto podobenství chtěl Ježíš znázornit?

V tomto případě by Ježíš nesměl mluvit o 10 pannách, které všechny vychází vstříc ženichovi. Protože u panen se nejedná o nevěřící lidi, kteří ani nevěří, že by měl přijít. Ježíši se zde jedná o rozdělení, které se již nějakou dobu před jeho zjevením uskutečňuje **mezi čekajícími věřícími!** Z biblického pohledu jde o situaci, která souvisí s tím, co nazýváme pojmem „zapečetění“¹. Pro tuto rozhodující situaci se vyplatí zavčas se připravit.

Z podobenství vyplývá, že k tomuto zapečetění dochází po probuzení panen. Pokud chceme jejich probuzení dát do souvislosti s „posledním probuzením“ církve, pak by to znamenalo, že při tomto posledním probuzení dojde současně k zapečetění nebo k nějakému

definitivnímu rozdělení! Má to znamenat, že při probuzení skutečně dojde k odlišení a rozdělení mezi pošetilými a chytrými pannami?

Že tomu tak skutečně bude, můžeme zřetelně poznat z mnoha výpovědí Ducha prorockého. Mnozí zdánlivě věřící v církvi se neodevzdali plně Duchu Božímu, a proto nebudou připraveni žít podle svého poznání. Tím vlastně odporovali Duchu Božímu a jeho hlas neposlouchali. Duch Boží se od nich bude stále více vzdalovat. To, co Duch Boží ostatním věřícím učiní, budou nakonec považovat za extrémní nebo fanatické!

ČAS K OBSTARÁNÍ SI „OLEJE“

Mnoho věřících žije v představě, že by vše brali vážněji, kdyby také ve sboru byla více vidět vážnost a ona byla více praktikována. Mnozí čekají na to, až ostatní obnoví svůj duchovní život. Často se jedná také o strach a obavy, protože bychom hlavně nechtěli být ostatními označováni za „svaté“ nebo „příliš zbožné“. Tak čekají mnozí věřící tajně na určitý čas probuzení v církvi a nesnaží se již v době, kdy ostatní ještě „leží bez hnutí“ a „spí“, o osobní naplnění Duchem svatým. Proto nestihne mnoho věřících obstarat si potřebný olej v pravý čas a doplnit jej. Po celý svůj život má věřící člověk doplňovat olej a ne teprve až se probudí.

U moudrých panen můžeme předpokládat, že už zásobu oleje měly předtím, než vyšly ženichovi vstříc! Měly ji již před vyjitím z domu. Měly dost oleje již předtím, než v podobenství procitly. To znamená, že měly zásobu oleje i v době kdy spaly! Z toho můžeme vyvodit, že každý, kdo si chce s pořízením dostatku oleje počkat, dokud nedojde v církvi k probuzení, nebo dokud Ježíšův příchod nebude tak blízko, že to již skoro každý dokáže rozpoznat, se mýlí.

E.G. Whiteová říká: „*Nemůžeme být připraveni na příchod Pána, pokud nás probudí teprve zvolání „Hle, ženich přichází!“*, kdy uchopíme své prázdné lampy, abychom je naplnili.“ (COL 413)

Přesto však podle podobenství budou někteří takzvaní věřící čekat do poslední chvíle a potom budou zklamaní. Tak jednaly bláznivé panny. Jaké další znaky můžeme u bláznivých panen ještě rozpoznat? Jedná se jen o negativní znaky, podle nichž pošetilé panny poznáme? Kdo si to myslí mýlí se, protože ne všechno v chování pošetilých panen je negativní a převrácené. Mají také pozitivní znaky.

Pozitivní znaky pošetilých panen

E.G.Whiteová nám podává znaky bláznivých panen nad kterými bychom se měli zamyslet. Ukazují nám, že bláznivé panny nejsou v žádném případě obrazem bezbožných nebo nevěřících lidí. Není na nich vše jen negativní.

- Nejsou žádnými pokrytci. (COL 408) Vypadají, že upřímně očekávají příchod Pána a chtějí na něho být připraveny.
- Jedná se o „věřící, kteří jsou přesvědčeni o blízkém příchodu Pána a také o něm hovoří“.
- Ctí pravdu a zasazují se o ni, hájí ji a jsou na straně těch, kteří v ni věří a hlásají ji. (COL 408)
- Pošetilé panny mohou působit velmi misionářským způsobem!
- Slovo ochotně přijímají. (COL 408) Nejedná se tedy o křesťany, kteří se staví proti Bibli a zpochybňují ji.
- Věří v Boží inspiraci celého Písma a jsou přesvědčeny, že je potřeba ho číst a studovat, když se Bohu chtějí zalíbit.
- Vědí také, že skrze slovo pravdy a Duchem svatým mohou být posvěceny.
- Zjevně je pošetilým pannám také společenství s jejich spolubratry a spolusestrami velmi drahé. Jdou společně vstříc ženichovi!
- Jsou to věřící, kteří určitě chodí pravidelně na Bohoslužby, na modlitební chvilky a navštěvují jiné duchovní události a vzájemně spolupracují.
- Určitě pečují o svůj duchovní život a studují Bibli.

Při všech těchto vlastnostech se musíme nakonec ptát, co je na nich vlastně špatné?

Negativní znaky pošetilých panen

- Mají sice přístup k Duchu svatému a mají ho také ve svém vlastnictví (olej v lampách), ale nenechávají ho na sebe plně působit. (COL 408-415) To znamená jediné to, že hlas Ducha neposlouchají a nenásledují ho dokonale ve všech záležitostech

a požadavcích.

- Ony „nepadly na kámen, kterým je Ježíš Kristus“ (COL 408-415) a své staré já nezlomily a nenechaly se Jím proměnit. Zahrávají si stále ještě s některými hříchy.
- Možná patří k těm, co nevěří, že skrze pravé poznání Ježíšovy krve a skrze sílu Ducha svatého mohou dokonale vzdorovat hříchu.
- Uznávají sice pravdivost slova, nežijí ale plně podle jeho zásad. Vliv pravdy v nich nezůstává.
- Nechají se rychle dobrou myšlenkou nebo kázáním nadchnout, ale necvičí se ve vytrvalosti. Jsou to lidé „měnící se podle počasí“.
- Pošetilé panny na sebe nechávají Ducha svatého působit jen povrchně. (COL-410) „Nemusíme vše brát tak přesně a vážně“, říkají často tito „věřící“.
- Pošetilé panny hledají také každou výmluvu jen, aby nestudovaly proroctví Daniela a Zjevení. „Přece stačí, když máme Ježíše; proč bychom se měly namáhat s takovými těžkými texty Bible“ – říkají.
- Bláznivé panny pečují sice o modlitební život a o osobní zamyšlení, ale stalo se to formalitou. *„Pouhé dodržování soboty, stejně tak jako ranní a večerní zamyšlení nejsou žádnými jistými důkazy pro křesťanství. Všechny tyto vnější formy mohou být důsledně dodržovány, a přesto může pravá upřímnost chybět.“* (1T, 92)
- Bláznivé panny Boha skutečně neznají. O pravé Kristově povaze a Jeho charakteru přemýšlejí velmi málo nebo vůbec ne. (COL-415-416)
- Nevědí, jaké mají samy skutečně být, aby před Ním pak mohly obstát, když doba milosti bude ukončena a ony budou muset zde na zemi žít bez nebeského Přímluvce pod nápořem velkých zkoušek.
- Uvědomme si, že 10 panen nepředstavuje věřící, žijící někdy

v dějinách, ale především ty, kteří se v „závěru světových dějin“ setkají za živa s Pánem. Měly by proto nejen vědět jak mají žít, aby byly připraveny na možnou, náhlou smrt, ale mají také vědět jak se připravit na živé setkání s Pánem. „*Viděla jsem také, že mnozí nepoznali, čím musí být, aby v čase pronásledování mohli žít před obličejem Božím bez nebeského Přímlovce.*“ (EW 280)

- Bláznivé panny se málo, nebo skoro vůbec nezabývají těmito otázkami. Nepřipravují se proto důstojně na přímé setkání s čistotou andělů v nebi a na setkání se slávou a čistotou Ježíše při Jeho zjevení se na oblacích nebe.
- Pošetilé panny budí „*dojem bohobojného života, ale jeho moc zapírají*“. (COL 408-415)
- Nevěří, že **Duch svatý je mocí**, která může hříšného člověka přeměnit k obrazu Božímu a změnit ho.
- Nevěří, že hříšný člověk skrze pravdu Božího Slova a skrze Ducha svatého může být dokonale posvěcen, že bude vzdorovat hříchu a překonávat pokušení, tak jako to činil Ježíš ne jenom jako náš zastupitel, ale především jako náš vzor. (Později o tom v jedné z dalších kapitol).
- Bohoslužba bláznivých panen je z velké části jen otázkou formálnosti. (COL 408-415) Přiznávají se k Němu ústy, ale jejich srdce je Mu vzdáleno.
- Hovoří o vítězství nad hříchem, ale přes jejich zdánlivý vztah k Ježíši Ho skutečně ve svém životě nezažívají.
- Ukolébávají se v bezpečí a jistotě, že jsou Kristem přijati. (COL 408-415)
- Bláznivé panny si nejsou bezpodmínečně jisté svou spásou. Může se jednat o lidi, kteří dokonce poukazují na velký úspěch ve své práci pro Ježíše, a přesto jim může Ježíš říci: „*neznám vás*“, nebo „*nikdy jsem vás neznal*“. (Porovnej Mt 25,12 s Mt 7, 22-23)

Bláznivé panny budou proto křesťané, kteří chtějí být připraveni.

Věřící, kteří Ježíše chtějí potkat v radosti, a kteří se od světa v určité míře oprostili. „Vyšly ženichovi vstříc!“ A přesto jich bude mnoho z nich nepřípraveno. **Mnoho?** Proč vlastně **mnoho**? Kde v podobenství stojí, že bude mnoho těch, které Pán shledá nepřípravené?

POMĚR ČÍSEL V PODOBENSTVÍ

Pro kolik panen pak bude pozdě? V tomto podobenství je jmenována polovina. Polovina těch, které se připravovaly na 2. Ježíšův příchod a také ho očekávaly. Co nám tím chce Ježíš říci? Myslí tím, že když má sbor 100 členů, bude 50 připraveno a 50 nepřipraveno? Je možné takto tomu rozumět? Kdyby měla církev celosvětově např. 10 mil. členů, znamená to, že 5 mil. bude připraveno a 5 mil. ne? Znamená to, že jedna polovina bude na straně bláznivých panen a druhá polovina na straně panen moudrých? Co vyjadřuje tento obraz?

Nevěřím, že tady máme co do činění s přesným poměrem čísel, ale přesto může jít o odkaz určitých proporcí. Ježíš nás tímto „dělením na poloviny“ přivádí k otázce, o jak velkou část vlastně ve skutečnosti půjde.

Bude početnější strana moudrých nebo bláznivých panen?

Když je otázka položena takto konkrétně, může to vzbudit dojem určité spekulace. Měli bychom mlčet k tomu, k čemu mlčí Bible, ale k čemu se Bible vyjadřuje, o tom bychom měli mluvit i my! Všichni víme, že Ježíš hovořil o široké a úzké cestě, a bylo by krátkozraké domnívat se, že to platí pouze pro lidi ze světa. Je možné, že existuje široká a úzká cesta v rámci samotné církve? Mohlo by to tedy znamenat, že také uvnitř jednoho sboru riskuje jeho větší část chůzí po široké cestě?

Vlastně by pro nás nemělo být těžké na základě mnoha biblických příkladů tomu takto rozumět. Bible a Duch prorocký mluví velmi jasně o posledním tříbení v církvi před ukončením doby milosti. V době konce dojde v církvi ke tříbení, o kterém už psali proroci Starého zákona. To znamená, že plevy budou odděleny od pšenice.

Když v tomto smyslu studujeme E. G. Whiteovou, najdeme výpovědi, kde s velkou obavou říká, že větší část těch, kteří v tomto období žijí viditelně a organizovaně v církvi, církev opustí. Kdyby tyto

výpovědi neodpovídaly nastávající situaci, byla by E.G. Whiteová falešným prorokem. Jestliže je správné, co k tomu E. G. Whiteová řekla, jsou tyto výpovědi nepředstavitelně závažné, a měly by nás vyburcovat.

Většina na straně bláznivých panen

Uvádím zde jen několik textů, které nám duch prorocký poskytuje na toto téma prostřednictvím E. G. Whiteové. Měly by nás vést k tomu, abychom o tomto tématu vážně přemýšleli a ptali se sami sebe, nakolik se týkají každého jednotlivce.

„Když přijde den, kdy bude zneuctěn Boží zákon a církev bude třibena ohněm, aby byli zkoušeni všichni obyvatelé země, přidá se větší část těch, kteří vypadají jako praví, k svůdným duchům, stanou se zrádci a zradí svaté“ (ABC VI, s. 1065)

„Nyní nastal čas pro Boží lid, aby dokázal svou zásadovost. Když bude plně opovrhováno Kristem a jeho zákonem, pak by naše horlivost měla být o to vřelejší a naše odvaha a pevnost stálejší. Naše zkouška spočívá v tom, že bráníme pravdu a spravedlnost, když nás většina opouští, že bojujeme v bitvách Páně, když je bojovníků málo.“ (5 T 136)

„V každé krizi víry podléhají mnozí pokušení. Boží rány odvívají velký počet jako suché listí. Blaho zvětšuje počet věřících, soužení je z církve vylučuje.“ (4 T 89)

Nikdo z nás tedy už jistě nevěří, že se toto třibení v církvi odehraje v klidu a v tichosti. Nikdo by si neměl myslet, že velká část těch, kteří jsou dnes v církvi, jen tak opustí její řady. Nejdříve totiž dojde mezi bláznivými a moudrými pannami k velké rozepři. Osobně si to dnes představuji podobně jako spor, který se odehrál v nebi, dříve než byl satan se svými anděly vyhoštěn. Ani oni nechťeli bez boje opustit místo, ve kterém tehdy žili a působili. Stejně tak se domnívali, že právě oni stojí na správné straně a bojují za správnou věc. Nakonec musel zasáhnout sám Bůh, aby provedl konečné rozdělení.

Stejným způsobem si na základě informací z Bible a z „ducha prorockého“ představuji v blízké budoucnosti církve oddělení bláznivých

panen od moudrých. Nemysleme si, že nenávist vůči pravé církvi přijde pouze zvenčí, naopak, především zevnitř. Uvidíme to během našeho studia ještě jasněji. Duch Babylona se nezastavil před církví, toho jsme si jistě všichni již dávno všimli. Když povede tento duch lidí vně církve k tomu, aby proti církvi bojovali, proč by to mělo být uvnitř jinak, když jsou vedeni stejným duchem?

Všechna tato uvažování a výše uvedené výpovědi E. G. Whiteové nám už na počátku studia tohoto proroctví mají ukázat, jak je důležité, abychom správně porozuměli přicházející krizi, kterou bude muset církev projít krátce před Ježíšovým příchodem.

Jsou to velmi vážná slova a mnohý by se mohl ptát, kde je možné něco takového najít v Bibli. Odpověď najdeme tam, kde Bible hovoří o „ostatku“ nebo o „zbytku“. Je dobré použít konkordanci, vyhledat si k tomuto tématu všechna místa a v užších souvislostech je prostudovat. V Božím Slově o tom existuje celá teologie.

„TEOLOGIE O ZBYTKU ANEB OSTATKU“

Kde v Bibli stojí psáno, že ze členů církve, kteří se připravují na 2. příchod Ježíše Krista, bude větší část patřit k bláznivým pannám? Měli bychom si na tomto místě uvědomit, že také v církvi existuje „široká“ a „úzká“ cesta, a že nakonec bude zachráněn jen věrný zůstatek. Známe biblická místa, která se o tom zmiňují? Přečtěte si, prosím, ve své Bibli následující texty a přemýšlejte o nich. (Za 8,12, Sf 2,9, 3,12, Mi 5,6) U Zachariáše 13,8.9 je rovněž obsažena myšlenka tříbení prostřednictvím zvláštní zkoušky a pozoruhodným způsobem se tam hovoří zcela konkrétně o jedné třetině, která zbude a je potom označena jako „jeho lid“. Z mnoha takovýchto textů můžeme vyvozovat, že bude v poslední době existovat církev zůstatku, ze které zbude znovu zase jenom „ostatek“. Jsou to věrní z Laodikeje, kteří přijímají vyzvání k pokání.

Římanům 9,27 říká velmi jasně: „Kdyby bylo synů Izraele jako písku v moři, jen zbytek bude zachráněn!“ Pavlovi tu jde velice jasně o novozákonní církev. Můžeme to přenést na církev doby konce – na „Laodikeji“! Mnozí v církvi nechtějí o žádném tříbení nic slyšet. Stále ještě věří v tak milostivého Boha, který je přijme navzdory jejich povrchní víře. Nesmíme se nechat mýlit a dále v nás nechat působit ducha Laodikeje - „jsem bohatý, mám všechno“. To by pro nás měla být výzva.

I když Bible mluví o velkém počtu těch, kteří budou krátce před příchodem Ježíše v čase zármutku protříbeni, přesto se to nemusí týkat Tebe. Ty se můžeš připravit, abys mohl vytrvat až do konce.

Otázka toho, kolik bude zachráněno věřících v jednom sboru, souvisí také s tím, jak se tento sbor připravuje. V této přípravě sborů nesou kazatelé jistě velkou zodpovědnost. (Ez 3,17 – 21) Musí sbor naléhavě upozorňovat na nutnost obstarat si v tomto čase pokoje a milosti včas dostatek oleje. Celé nebe čeká rovněž na to, aby mohlo lidem v tomto světě poskytnout olej Ducha svatého.

PRODAVAČI OLEJE

Kdo jsou ti kupci, ke kterým lidé poběží, krátce před Ježíšovým příchodem, aby si opatřili olej?

Olej je obrazem Ducha svatého, ale kdo jsou ti kupci, u kterých je možné koupit si olej? Která ruka poskytne tento olej? Ježíš říká, že Bůh dá svého Ducha těm, kteří ho o něj budou prosit. (L 11,13) Podle toho poskytne Ducha svatého sám Bůh, ale komu? Ježíš v tomto textu říká, že ho dá těm, kteří o něj prosí. To tedy předpokládá, že člověk v sobě musí mít touhu tohoto Ducha od Boha obdržet. Tato touha však nevystává v nevěřícím člověku sama od sebe.

U Jana 14,7 Ježíš říká, že svět nemůže obdržet Ducha, protože ho nevidí a nezná. Předpokládá se tedy, že člověk předtím o Duchu svatém něco slyšel, aby potom po něm mohl také toužit. V této souvislosti Ježíš říká: *„Milujete-li mne, přikázání mých ostříhejte. A já prosit budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky.“* (J 14,15.16) To znamená, že žádný člověk nemůže obdržet Ducha svatého v jeho hojnosti bez Ježíše a bez Jeho přímluvy u Otce. To opět předpokládá, že nejprve dojde k víře v Ježíše a milování Ho a pak je člověk připraven Ho poslouchat a dodržovat Jeho přikázání.

V tomto smyslu hovoří také apoštolové po zmrtvýchvstání Ježíše ve Sk 5,32, že Bůh dá svého Ducha těm, kteří Ho poslouchají. Tomu ale musí předcházet hlásání evangelia, vážné volání k pokání a obrácení. Tak tomu bylo v každém případě o Letnicích, když se v jednom dni obrátilo 3 000 lidí. (Sk 2,38.39) Nesmíme zapomenout, že prostřednictvím našeho zvěstování se Duch svatý stává lidem přístupný. Když hlásáme Boží Slovo, máme víru v toto Slovo a v Ježíše, a když ho posloucháme, potom nám a také ostatním lidem bude poskytnut olej.

Duch svatý nepřijde jen tak, nýbrž je vázán podmínkou zvěstování, poslušností evangelia a obrácení. Každý věřící člověk tak nese odpovědnost a může druhým předat olej, který prostřednictvím

něho chce Bůh nechat proudit. Jen jasné poselství, jasné Boží Slovo může připravit jak církev, tak také lidi tohoto světa na poslední dobu. Když budeme intenzivně studovat Bibli, budeme šířit jasné poselství evangelia a prosit Boha o Ducha svatého, nebude muset žádný z nás v době poslední generace patřit k bláznivým pannám. Jaké okolnosti přesto povedou k tomu, že budou panny bláznivé i moudré? Proč budou mít někteří dostatek oleje a ostatní zase příliš málo a proč dojde krátce před příchodem ženicha k rozdělení na moudré a bláznivé panny? Jaké praktické důvody budou existovat pro rozdělení panen anebo pro tříbení v církvi?

OKOLNOSTI A DŮVODY PRO TŘÍBENÍ V CÍRKVI POSLEDNÍ DOBY

Říci všechno na téma třibení by překročilo rámec tohoto spisu, proto chci na tomto místě jmenovat pouze nejdůležitější důvody a okolnosti.

Můžeme je rozdělit do tří různých oblastí:

Okolnosti, které budou církev ovlivňovat zvenčí

Okolnosti, které se rozvinou v samotné církvi

Osobní život víry jednotlivých věřících

Zkouška zvenčí

Zvenčí se dostane církev kvůli nedělnímu zákonu do tlaku pronásledování, a to povede mnohé k tomu, že zaprou svou víru, protože si neobstarali dostatečně dopředu postačující množství oleje a spokojili se s povrchním životem víry.

„Když přijde den, kdy bude zneuctěn Boží zákon a církev bude třibena ohněm, aby byli zkoušeni obyvatelé země, přidá se větší část těch, kteří vypadají jako opravdoví věřící, k svůdným duchům, stanou se zrádci a zradí svaté.“ (ABC VI, s. 1065)

„Blaho zvěštuje počet věřících, soužení je z církve vylučuje.“ (4 T 89)

Vnitřní situace v církvi

E. G. Whiteová říká v AB I, s. 124, (EW 224): *„Hrozí nám daleko více nebezpečí zevnitř než zvenčí. Síla a úspěch budou ochromovány více církví samotnou, než světem....“*

Bůh dopustí, že do církve proniknou falešná učení, aby se církev vyburcovala a duchovně rozdělila.

„Bůh vyburcuje svůj lid, když zklamou ostatní prostředky, do církve proniknou falešná učení, která přivodí třibení a oddělí plevel od pšenice.“

(EW 224),(MAR 4.5 a 3.7)

Vedle falešných učeních zmatou věřící v církvi také zázraky satana a povedou ve svém důsledku k různorodosti názorů a sporům o původu těchto zázraků. V mnoha našich sborech je tento konflikt charismatických zázraků aktuální.

Na straně GC 553 čteme: „**Satan bude činit zázraky, aby nás svedl: představí svou moc jako největší. Bude se zdát, že církev padne, ale vytrvá. Zůstane stát, zatímco budou hříšníci ze Siónu třibeni, a bude oddělen plevel od pšenice.**“

Tato výpověď nám dává tušit, co nás očekává uvnitř celosvětové církve a také uvnitř našich místních sborů. Je přirozené, že takový vývoj, tak jako nejednota v učení a rozdíly v duchovním chápání, musí vést ke sporům a rozdělení ve sborech. Bude pak záležet na tom, jak s rozepřemi naložíme.

E. G. Whiteová k tomu říká: „*Jak často otevírají vyznavači Krista nedostatkem sebeovládání dveře své duše nepříteli! Rozpory, dokonce ostré hádky, které by každému světskému společenství přinesly ostudu, se dnes objevují v církvi. Je vynakládáno jen málo úsilí na zdolání falešných nálad a vyhýbání se slovům, kterých může využít satan...*

Bude-li mít (satan) možnost, bude postupovat jako had, se lstí a šikovností, aby rozdělil a rozvrátil sbory. Každý spor s sebou přináší velké škody. Osobní přátelé obou skupin se postaví na stranu svých favoritů. Tím se roztržka ještě prohloubí... Budou vznesena obvinění a proti obvinění a vše se ještě zhorší. Satan a jeho andělé intenzivně pracují, aby jejich símě vzešlo.“

„Dům, který sám není jednotný, nemůže obstát. Když se křesťané prou, přichází satan, aby vládnul. Jak často se mu daří ničit pokoj a svornost ve sborech! Jak divoké hádky, kolik hořkosti a nenávisti rozpoutala někdy nepatrná maličkost. Kolik nadějí bylo zničeno, kolik rodin bylo rozerváno nejednotou a spory.“ (Z II, s. 73)

Mnozí členové církve se nikdy nenaučí zachovat se správně, když jde o nějaký spor. Také to vyžene z církve jinak snad upřímné lidi a

přiměje je k tomu, aby se vzdali své víry. Dříve než církev opustí, dojde k velkému rozdělení, které církví otřese.

Připravme se na to, a nedivme se proto, když dojde k rozporům a nejednotě, ale prosme Boha, aby nám daroval schopnost správně se zachovat k našim spoluvěřícím právě v takových situacích.

Zamítnutí svědectví ducha prorockého jako hlavního faktoru tříbení!

Opravdovým důvodem tříbení v církvi bude hříšný život tak zvaných věřících. Mnozí nechtějí své hříšné sklony a zvyky i přes mnohé výzvy opustit a přemoci. Nespojí se s ostatními na modlitbě, aby si vyprosili vítězství a Boží požehnání. Naopak, postaví se proti napomínání Božího slova a ducha prorockého a budou bojovat, aby si uchovali své převrácené názory.

O tom čteme u EW na straně 270, kde E. G. Whiteová přesně popsala tříbení. *„Ptala jsem se na význam tříbení, které jsem viděla, a bylo mi ukázáno, že k němu dojde zvláštním svědectvím pravého svědka v církvi laodikejské. Svědectví ovlivní srdce toho, který je přijme a přivede ho k tomu, aby si vytyčil vysoký cíl a hlásal celou pravdu. Někteří toto svědectví neunesou. Budou se mu protivit, a to způsobí ono tříbení v Božím lidu.“*

Toto zpočátku odmítavé chování se bude stále více stupňovat až k nenávisti. V AB I na stranách 47-48, a v SM 1.40-43 čteme: *„Proti svědectvím se rozhoří satanská nenávist. Satanovo úsilí povede k tomu, aby zpochybnil víru církve ve svědectví...“*

Logickým důsledkem bude jistě to, že všichni hlasatelé, kteří budou přinášet a zdůrazňovat svědectví ducha prorockého, musejí počítat s tím, že proti nim bude namířena stejná nenávist. Tak se naplní to, co stojí u Mt 24,9.10: „...navzájem se budou zrazovat a jedni druhé nenávidět.“

Čti k tématu tříbení ještě EW 269-276

Samozřejmě si musíme být vědomi také toho, že v období světových dějin se takové konflikty nevěřících často odehrávaly, a

tím neustále docházelo k tříbení mezi věřícími a nevěřícími v církvi. Neustále lidé církev opouštěli a odpadali od své původní víry. Ale o tom podobenství výlučně nemluví. Jedná se zde zvláště o tříbení v církvi poslední generace.

V této době však nebudou krizové situace pouze v církvi, nýbrž na celém světě. Co nám tedy říká Bible o době poslední generace, kdy se odehraje příběh deseti panen?

MYŠLENKA

„POSLEDNÍ GENERACE“

Jdeme vstříc době, která tu ještě nikdy nebyla. Jednou se musí naplnit, co řekl Ježíš o svém příchodu a o konci světa: „Amen pravím vám, že nepomine **toto pokolení**, než se to všechno stane.“ (L 21,32) Zkusme si představit, co myslel Ježíš v tomto textu oním „**toto pokolení**“?

V dějinách teologie byla tato výpověď předmětem mnoha dohadů. Někteří si dokonce myslí, že Ježíš vyslovil falešné proroctví. Vypadá to, jako by předpověděl, že skončí svět a generace, která tehdy žila, se dočká splnění všech znamení dob a také 2. příchodu Ježíše Krista. Někteří to vztáhli na židovský národ a vysvětlovali si Ježíšova slova tak, že „**židovské pokolení**“ obстоjí až do příchodu Ježíše Krista.

Jiní v tom vidí důkaz trvání „**celého lidského pokolení**“ až do Ježíšova příchodu. Jednalo by se tedy o proroctví, které říká, že lidstvo nebude před Ježíšovým 2. příchodem vyhlazeno. Může to tak být, ale s jakou myšlenkou Ježíš spojoval tento pojem? Co tím Ježíš doopravdy myslel? Určitě tím chtěl především říci, že bude jednou žít lidská generace, která na vrcholu svého rozvoje, krátce před jeho 2. příchodem, skutečně prožije vše, co vypočítává u Mt 24 jako znamení konce.

Žijeme už v době poslední generace?

Mohla by to být naše generace, kdy se odehraje drama tohoto podobenství? Jedno je jisté: Lidstvu bude v poslední době před koncem ukázáno prostřednictvím „půlnočního volání“, že přišla doba poslední generace. Pojem „půlnoční volání“ byl v každém případě velice dobře znám prvním adventistům, kteří ho velmi často používali pro své zvěstování a proročké výpovědi. Jak je tomu dnes?

„PŮLNOČNÍ VOLÁNÍ“

Co spojujeme jako adventisté a křesťané poslední doby s tímto pojmem? S čím spojujeme pojem „půlnoční volání“? Co je obsahem půlnočního volání? Je to volání: „**Ženich je tu, jděte mu naproti!**“

Je to poselství o „**PŘÍCHODU JEŽÍŠE V NAŠÍ GENERACI**“.
Tak tomu bezpochyby rozuměli naši pionýři.

Doba posledního půlnočního volání v dějinách

Pro jakou dobu je určeno toto volání? U Mt 25,1 čteme: „**Tehdy** podobno bude království nebeské desíti pannám.“ Kdy to bude? Mt 24 předchází kapitole 25. Tam jsou popsána znamení doby, která bude možno rozpoznat v tomto světě. Když dojde k těmto událostem (zemětřesení, hladomor, války atd.), „**tehdy**“ podobno bude království nebeské desíti pannám!“

Můžeme proto říci: když se v politické, hospodářské, náboženské a sociální oblasti tohoto světa naplní znamení, jak jsou popsána u Mt 24, tehdy bude situace v církvi podobna desíti pannám. (Mt 25, 2-6)

Kde a jak dojde k poslednímu naplnění tohoto podobenství o deseti pannách?

Existuje pro to jen duchovní, anebo také historické naplnění? Osobně věřím tomu, že v tom můžeme vidět obojí. Tento obraz se může, viděno duchovně, v dějinách několikrát opakovat. Může se také odehrávat v životě jednotlivých věřících. Lidé usínají ve víře a odkládají svá přesvědčení, ztrácejí důvěru k Ježíši, jsou znovu přitahováni radostmi a zábavou tohoto světa. Upadají do duchovního spánku. Najednou jsou znovu vyburcováni nějakým kázáním, nějakým slovem nebo zkušeností.

Myšlenka, že je přece pravda vše, co říká Boží slovo, a že by zahynuli, kdyby zůstávali v hříchu, je znovu probudí. Přijímají znovu

Ježíše do svého života, činí pokání a prožívají opravdové obrácení. To jsou rozumné panny.

Bláznivé panny se rovněž probouzejí a poznávají, že přijde Ježíš. Také ony rozpoznají svoji hříšnost a jsou si vědomy toho, že by byly ztraceny, kdyby se neobrátily. Nově se rozhodnou pro Ježíše, vyznají své hříchy, ale i přesto se nevzdají každého hříchu a nejsou připraveny plně ho mocí Ducha přemoci. Spokojují se s odpuštěním svých hříchů, ale neusilují o to, aby s Ježíšovou pomocí přemohly své charakterové chyby a plně se hříchu zbavily.

Přestože je jim prostřednictvím Ducha svatého přislíbeno vítězství nad hříchem, spojují se jen omezeně s touto přeměňující mocí, takže nemohou být tímto „olejem“ zcela posvěceny. Jen málo se připravují na to, aby se radostně mohly setkat s Ježíšem. Jsou pak bez potřebné přípravy uloženy do hrobu a i přes své křesťanství a svou příslušnost k církvi nepůjdou s Ježíšem na svatbu. Dveře pro ně zůstanou zavřeny. To je možný duchovní výklad tohoto podobenství.

V tomto smyslu se podobenství o desíti pannách v dějinách neustále naplňovalo. E.G. Whiteová k tomu říká: *„Bývám často upozorňována na podobenství o desíti pannách, z nichž bylo pět rozumných a pět bláznivých. Toto podobenství se doslova naplnilo a doslova se naplní, neboť se dá použít zvláště na tuto dobu. Plní se průběžně jako poselství třetího anděla a až do konce časů bude přítomnou pravdou. (RH, 19. srpna 1890)*

EXISTOVALY JIŽ VE STAROZÁKONNÍ DOBĚ MOUDRÉ A BLÁZNIVÉ PANNY?

Rozumíme li tomu dobře, můžeme říct, že nejen mezi věřícími v novozákonní církvi existovaly moudré a bláznivé panny, ale že existovaly již ve starozákonní době v Bohem vyvoleném Izraelském národě. Sice ještě nečekaly na druhý Ježíšův příchod, ale čekaly na jeho první příchod. Většina jich tehdy byla spíš bláznivých než moudrých. Také jim v přípravě na očekávaného Mesiáše chyběl potřebný olej v lampách a tím také Duch svatý. Tenkrát to znamenalo, že byly nejen nepřipraveny přijmout s radostí Mesiáše a věřit v Něho, ale že ho dokonce ve své duchovní slepotě nenáviděly, jím opovrhovaly, odmítly ho a nakonec ho potupně ukřižovaly.

Rozdíl mezi bláznivými pannami Židů tenkrát a křesťany dnes je možná ten, že novozákonní panny a panny v poslední době Ježíše v základě nezavrhují. Jsou to takové panny, které o Ježíši dokonce hovoří s velkou láskou, předstírají, že v Něho věří a že Ho přijímají za Pána a Vykupitele, kážou v Jeho jménu a činní velké znamení a divy a také na Jeho příchod toužebně očekávají. Ale i těmto lidem jednou Ježíš řekne: „*Nikdy jsem vás neznal, odejděte ode mě, činitelé nepravosti.*“ (Mt 7,23)

Jaké to bude jednou tragické probuzení pro bláznivé panny! Je proto důležité, aby si již dnes každý křesťan kladl otázku a ujistil se, na které straně chce stát, až ženich přijde podruhé. Při prvním příchodu dokonce i po odmítnutí a smrti Ježíše, měly bláznivé panny možnost, aby se obrátily. Až přijde Ježíš podruhé, tato možnost už nebude. Přesto před touto dobou bude udělena Boží církvi, ale také celému světu milost posledním půlnočním voláním!

HISTORICKÉ NAPLNĚNÍ PŮLNOČNÍHO VOLÁNÍ

Situace se odehraje v souvislosti s 2. příchodem Ježíše. Toto podobenství se dočká jen jednoho jediného **historického naplnění**. I když docházelo v dějinách stále znovu k jeho naplňování, přesto nemohlo být půlnoční volání hlášáno nikdy takovým způsobem, jako tomu bude v poslední době.

Hlásání blízkého Ježíšova příchodu probíhalo v dějinách křesťanství vždy znovu a znovu. Ale podle biblického proroctví nemohl Ježíš přijít před rokem 1798, eventuálně před rokem 1844. Teprve od tohoto data bylo a je možné mluvit o Ježíšově příchodu v „naší době“. To nebylo v minulých pokoleních možné, i když to jednotliví hlasatelé v minulosti vždy mylně prohlašovali.

Když to pochopíme a porozumíme tomu, musí pak tento obraz půlnočního volání být včleněn někam do panoramatu konce časů! To znamená, že musíme zařadit tuto situaci do řady událostí, předcházejících Ježíšovu 2. příchodu.

Kdy se tato situace doslova historicky naplní? Pro jakou epochu, popřípadě generaci platí toto „volání“? Bylo to poselství pro prvokřesťanskou církev? Kdy toto půlnoční volání, o kterém Ježíš hovořil, zazní? Ze souvislosti, na jejímž základě Ježíš své podobenství vykládal, je možné rozpoznat, že toto volání se odehraje krátce před Jeho příchodem.

Podle biblických prorockých předpovědí z Daniela a Zjevení bylo Bohem předpovězeno na základě odpovídajících okolností a podmínek mezi Božím lidem a světem, že Ježíš nepřijde před uplynutím prorockého času, který můžeme najít v knihách Daniel a Zjevení. Jedná se přitom například o 3½ času z Daniela 7,25 a také o 2300 večerů a jiter z Daniela 8,14, ale i o 1290 a 1335 prorocky spočítaných dnů z Daniela 12,11-12, stejně tak jako 1260 dní ze Zjevení 12,6 a 42 měsíců

ze Zjevení 13,5, které všechny končí v roce 1844. (Viz speciální studie o prorockých předpovědích v Danielovi a Zjevení!)

Bylo by ale špatným závěrem, kdybychom si mysleli, že Bůh si to takhle naplánoval a pevně stanovil, že jeho druhý příchod nastane teprve po určité době po jeho prvním příchodu. Když Bůh něco předpovídá, neznamena to, že to také předurčuje a proto nic jiného nemůže a nesmí být.

Co se toho týká, měli bychom si uvědomit, že Bůh již ve Starém zákoně ohlašoval skrze proroky národům tohoto světa, ale také odpadlému Božímu lidu, že den soudu je velmi blízko a ne někde v dáli. Také vysvobození svého lidu neodkazoval do daleké budoucnosti, ale vždy o něm hovořil ve spojení se dnem soudu, nebo dnem Páně.

Zde je několik textů, které se o tom vyjadřují:

„Nebo takto praví Hospodin zástupů: Po malém času, aj, já ještě jednou pohnu nebem i zemí, a mořem i suchostí.“ (Ageus 2,6)

„Umlkni před obličejem Panovníka Hospodina, nebo blízky jest den Hospodinův; přistrojil zajisté Hospodin oběť, povolal pozvaných svých. ... Blízky jest den Hospodinův veliký, blízky jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova ...“ (Sofoniáš 1,7+14)

„Pozorujte mne, lide můj, a rodino má, nastavte mi uši; nebo zákon ode mne vyjde, a soud svůj za světlo národům vystavím. Blízko jest spravedlnost má, vyjde spasení mé, a ramena má národy soudit budou. Na mne ostrovové čekají, a po mém rameni touží.“ (Iz 51, 4-5) (* v jiném překladu zde ještě stojí brzo)*

„Ach, nastojte na tento den; nebo blízky jest den Hospodinův, a jako poplennění od Všemohoucího přichází.(Joel 1,15)

„Nebo blízko jest den Hospodinův proti všem těm národům.“ (Abdiáš 1,15)

„Kvilde, nebo blízko jest den Hospodinův, jako zpuštění od Všemohoucího přijde.“ (Izaiáš 13,6)

Na základě Bible se dá jasně rozeznat, že Bůh neměl v úmyslu lidi na svou spásu a na konec zla a nespravedlnosti v tomto světě

nechat čekat tak dlouho, jak to až dosud trvá! Také Ellen Whiteová psala na mnohých místech ve svých knihách, že Bůh chtěl lidské bídě a utrpení na tomto světě učinit konec již mnohem dříve a chtěl lidem přinést zaslíbené vykoupění ne teprve od roku 1844, ale již v celé novozákonní době, ba dokonce již v době starozákonní.

Již lidstvu před potopou mohl Bůh dát cestu k lepší a správnější budoucnosti. *„Kdyby lidé spolupracovali s Bohem, neexistovali by žádní Kainovi ctitelé a následovali by Abelův příklad poslušnosti. Lidé by činili vůli Boží. Mohli poslouchat Jeho zákon a skrze poslušnost by našli i vykoupění.“* (RH, 27 Prosince 1898)

Zjevně tím chtěla Ellen Whiteová říct, že k vysvobození lidí a tím také k ukončení utrpení a umírání v tomto světě, mohlo z Boží strany dojít mnohem dříve, než je to nyní ve skutečnosti. Podmínkou by však bylo, že lidé padlí do hříchu přijmou s vírou Boží nabídku lásky a odpuštění od hříchu a smrti, která jim byla učiněna již v zahradě Eden a že ve svém dalším životě budou pokračovat ve víře a poslušnosti s Bohem a čekat na konečné vysvobození.

Potomci Adama a Evy nemuseli neposlušnost prvních rodičů neustále opakovat a tak přetrvávat ve vzpouře vůči Bohu. To vše nebylo kvůli Adamově a Evině hříchu v zahradě Eden Bohem předurčeno, nemuselo to tak být. Kain nebyl nucen zabít svého bratra Abela a žádný z Kainových potomků nemusel být Kainovým následovníkem a spolu s ním tak vytvořit vzpurné a nevěřící potomstvo, které pak bylo při potopě kvůli zlobě a bezbožnosti zcela zničeno. Ellen Whiteová píše ve velmi logických úvahách na mnohých místech svých spisů, co všechno i přes pád do hříchu nemuselo být.

Co vše přes pád do hříchu v zahradě Eden podle Boží vůle mohlo dopadnout jinak

„Kdyby lidstvo po vyhnání Adama z ráje nepadalo dále, pak by náš současný tělesný, duchovní a morální stav byl lepší. Zatímco lidé litují Adamův pád, který sebou přinesl nepopsatelnou bolest, přesto

neposlouchají Boží instrukce, stejně jako Adam, i když byli varováni, aby nepřestupovali Jehovův zákon, jako to učinil on.“ (Review and Herald, El March 4, 1875, TE 227)

*„Adam a Eva překročili Boží zákon. Jedli ovoce ze zakázaného stromu a byli vyhnáni z Edenu. Mohli bychom se velice radovat, kdyby toto bylo jediným přestupkem! Avšak od pádu Adama a Evy do hříchu existuje v dějinách lidství **posloupnost pádů do hříchu!**“ (RH 07-09-01)* Tím nechtěla Ellen Whiteová říci, že bylo nutné, aby věřící potomci Seta jednoduše hřešili dál a dál. To vše neodpovídalo a ani dnes neodpovídá Boží vůli a jeho plánu pro lidstvo od pádu do hříchu.

*„Od Adamových dnů až po dnešek existovala celá řada pádů do hříchů, každý větší než ten předešlý. Docházelo a dochází k celé řadě různých zločinů... **To nebylo v Božím plánu předurčeno, nýbrž to naprosto jeho vůli odporuje.**“ (BK 11)*

Jak jinak mohly světové dějiny probíhat, kdyby lidé Boha více poslouchali! Jaké bídy a jaké nouze by dnes byl tento svět a také budoucnost ušetřena! Přitom bychom si měli být vědomi, že tím není vinen jen Adamův hřích, ale činy každého člověka a celého lidstva všech dob.

„Nemoc a předčasná smrt vládnou již tak dlouho a tíha utrpení narůstá tak, že se na ně pohlíží jako na předurčený úděl. Je to však omyl. Bůh není původcem všech prokletí, kterým jsou smrtelní lidé vystaveni. Není to proto, že by Bůh své stvoření viděl rád trpět, a chtěl, aby na tomto světě existovalo tolik bídy. Také za to vše nemůže Adamovo přestoupení. Stěžujeme si na pád do hříchu v Edenu a myslíme si, že naši první rodiče žalostně zklamali, když podlehli pokušení, a tím se hříchu dostalo vstupu na tento svět. Ale první přestoupení není jediným důvodem pro náš smutný osud. Od Adamových časů docházelo od jednoho pádu do hříchu k dalšímu.“ (Public Health Journal, 1902-02-01.008)

Ze všech těchto výpovědí je jasné, že z Boží strany a podle Jeho vůle a plánu i přes pád do hříchu existovala pro tento svět jiná cesta a jiná možnost k osvobození a vítězství nad hříchem a k znovuoobnovení

původního pořádku v celém vesmíru se všemi pozitivními důsledky. To je možné rozpoznat z mnoha proroctví a zaslíbení, která Bůh po vyvolení si Abrahama a Izraelského národa dal svému lidu skrze Mojžíše a další.

Jak jinak se mohla odvíjet historie Izraelského národa a s tím také spojený osud tohoto světa, kdyby Izrael žil a jednal podle Božího plánu. Také ohledně tohoto tématu existuje v Bibli mnoho prorockých zaslíbení a. inspirovaných spisů od Ellen Whiteové, z nichž můžeme vyvodit, že se zpozdl nejen druhý Ježíšův příchod, kvůli chybějící víře a neposlušnosti Ježíšových následovníků, ale již první Ježíšův příchod mohl nastat mnohem dřív, kdyby Izrael následoval Boží vůli a žil podle Jeho plánu.

JAKÉ BYLY BOŽÍ ÚMYSLY A CÍLE SE STARÝM IZRAELEM

„Izraelité byli osvobozeni z egyptského otroctví, aby byli ostatním národům požehnáním a aby bylo jméno Boží „hlásáno do všech zemí“ 2M 9,16. Kdyby plnili Jeho požadavky, pak by Izraelité rozumem a moudrostí předčili všechny národy. Toto vysoké postavení mělo však sloužit k tomu, aby byl skrze Izrael naplněn Boží plán se všemi národy.“ (COL 368-370)

„Děti Izraele měly obsadit celé území, které jim Bůh přidělil, a měly z něho vyhnat všechny národy, které nebyly připraveny Boha uctívat a sloužit mu ... Bůh chtěl přivést všechny národy pod svoji laskavou vládu a naplnit celou zemi pokojem a radostí. Člověk byl stvořen proto, aby byl šťastný, a Bůh si přeje každého jedince obdařit nebeským pokojem. Tolik si přeje, aby rodiny zde na zemi byly obrazem velké nebeské rodiny. Avšak Izrael se neřídil podle Božích plánů.“ (COL 289-291)

Kdy se mohla naplnit všechna tato proroctví požehnání, která dal Bůh již Abrahamovi a později také Mojžíšovi a jaké následky by to mělo pro dobu prvního Ježíšova příchodu?

„Tato zaslíbení (jsou míněna 1M 12,2; Iz 27,6) se mohla ve velké míře naplňovat již během staletí, která následovala po návratu ze zemí, v nichž byli zajati. Bůh zamýšlel připravit celou zemi na první Kristův příchod, stejně jako dnes má být celá země připravena na jeho druhý příchod.“ (EW 75; 3 T 62)

V tomto případě mohl příchod Mesiáše nastat již mnohem dříve. Nevěra a neposlušnost národa vedla již tenkrát k velkému zpoždění celého plánu spasení a zpoždění celkových dějin Boží záchrany, čímž se utrpení a bída ve vyvoleném národě ještě rozmnožila a přenesla se žel i na ostatní národy země. Také v Ježíšových dobách měl Bůh v tomto

světě ještě jiný plán s Izraelským národem, než ten, který se nakonec naplnil. O tom čteme u Ellen Whiteové: *„Jakým vlivným misionářským centrem se mohl Jeruzalém stát, kdyby jen jeho duchovní a političtí vůdci přijali pravdu, kterou přinesl Kristus! Odpadlý Izraelský národ by se obrátil, kolem Pána by se vytvořila obrovská církev a evangelium by bylo během velmi krátké doby neseno do celého světa.“ (COL 230-232)*

To by však logicky znamenalo, že by první Ježíšův příchod nastal ve velmi krátkém čase a ne tak, jak se to ve skutečnosti stalo.

ZPOŽDĚNÍ PRVNÍHO A DRUHÉHO JEŽÍŠOVA PŘÍCHODU?

Adventističtí teologové v letech 1950 rovněž rozpoznali ze studií mesiášských proroctví Starého zákona, že Bůh v různých dobách minulosti mohl dovést dějiny světa ke konci, kdyby Boží lid jak ve starozákonní tak i v novozákonní době odpovědněji spolupracoval s Bohem. Zde je k tomu vysvětlení z adventistického biblického komentáře: *„V každém rozdílném a kritickém časovém momentu dějin tohoto světa mohla božská spravedlnost ohlásit: „Stalo se“ a Kristus mohl přijít, aby slavnostně otevřel své království. Již před dávným časem mohl přivést svůj dokonalý plán vykoupení tohoto světa k naplnění.*

Tak jako Bůh si vyvolil Izrael, aby připravoval cestu k věčnému království na zemi, když se usadili v zaslíbené zemi a opět když se vrátili z babylonského zajetí, tak dal Bůh církvi apoštolské doby výsadní právo dokončit pověření hlásání evangelia. Další taková příležitost přišla při velkém adventním probuzení v 19. století. Avšak při všech těchto příležitostech vyvolený lid selhal a nevyužil je, i když mu byly tak milostivě poskytnuty. ... (ABC7 729)

Také Dr. John Paulien hovoří v jedné ze svých knih „Co Bible říká o konci času“ o plánu podle něhož Bůh chtěl vysvobodit svět již v době Abrahamově, ale na základě nevěry a neposlušnosti jeho potomků to žel nemohl uskutečnit. Zde jsou některé myšlenky: *„Všimněte si, že Bůh dal Abrahamovi **tři zaslíbení**: dostane zemi (1), stane se z něj velký národ (2), a bude požehnáním (3). Bůh nechtěl požehnat jen Abrahamovi, ale skrze něho také všem národům na zemi ... (Str. 41)*

*Abraham se stal nástrojem, jehož prostřednictvím Bůh zamýšlel obnovit smlouvu se všemi lidmi světa. Abraham je zástupcem světa. *Skrze Abrahama chtěl Bůh znovu obnovit ztracený vztah a svoji smlouvu se všemi národy země. Abraham byl povolán pro požehnání celému světu! ...*

Zaslíbení dané Abrahamovi směřovala k tomu, ***aby napravila hanbu, která vznikla při pádu do hříchu, protože tvořila protiklad trojímu prokletí, které Bůh vyslovil nad Adamem a Evou ... (Str. 51*)***

Tři zaslíbení, která byla dána Abrahamovi, nejenže napravila škodu vzniklou pádem do hříchu, ale dávají také přehled o původním Božím plánu, jak chtěl svět původně mít. Kvůli prokletí a následkům pádu do hříchu byly původní Boží plány zrušeny. ... (Str. 52)

*Zahrada Eden měla být znovu stvořena. Kdyby Abrahamovi potomci zůstali věrní Kanán by se stal novou zahradou Eden. **Skrze ně mělo lidstvo postupně získat nový vztah k Bohu. Nakonec by na celé zemi bylo obnoveno opět to, co bylo na začátku ztraceno.** ... (str. 53)*

Ze všech zde zmíněných biblických prorockých zamyšlení by mělo být minimálně křesťanům jasné, že Boží plán a cesta k vykoupení a k ukončení světových dějin měla dosáhnout již dávno svého cíle. Avšak kvůli nevěře a neposlušnosti Božího lidu, ale také kvůli pohanským národům ve starozákonní době, nemohly být Boží plány uskutečněny tak, jak to původně ke spáse svého lidu a světa Bůh uskutečnit chtěl. To by mělo být také varováním a orientací pro všechny panny, které se od té doby, co Izrael odmítl Mesiáše, chtějí počítat k novozákonnímu Božímu lidu a lidu poslední doby a čekají na Ježíšův příchod. V tomto smyslu píše Ellen Whiteová následující závažná slova: „*Protože Boží lid hýčkal zlou nevěru a vzepřel se Bohu, nemohl Hospodin zakročit v jejich prospěch a tím ani prokázat svou velikost a lásku ke svému lidu. Jeho původní plány nemohly být uskutečněny.*

Mělo by se v těchto posledních dnech, než odejdeme do nebeského Kanánu, stát něco podobného? Měl by snad Boží lid podlehnout stejnému duchu, který byl tenkrát tak zřetelný mezi Izraelity? Nejsou i mezi námi muži a ženy, kteří jsou plní nespokojenosti a kritického ducha, na vše si ztěžují a rozsívají semeno nevěry a pochyb, které plodí bohatou úrodou.“ (EGW, „Christus ist Sieger“ Str. 117)

Okolnosti v novozákonní době

Po zamyšlení nad původními Božími plány s Izraelem, jehož si Bůh vyvolil ke spáse tohoto světa, ale který však bídně zklamal, bychom se chtěli dále zamýšlet nad tím, jak to šlo dál po prvním příchodu Ježíše a při přípravě na Jeho druhý příchod. Jedno je jisté a to, že novozákonní církev, kterou Ježíš povolal k životu, se vždy viděla v podobenství o deseti pannách. Stále znovu však také vycházelo najevo, že mezi tyto panny patřili nejen moudří, ale také blázniví křesťané a také tomu tak až do konce zůstane.

V tomto podobenství Ježíš zřetelně poukazoval na to, že i při Jeho druhém příchodu dojde ke zpoždění, tak jako tomu bylo v případě podobenství o 10 pannách (při chování bláznivých panen v Izraeli Starého zákona). Vždy existovala určitá očekávání jeho příchodu, která se pak na základě nevěry jeho lidu, ale také zbylého světa, které Bůh různými způsoby zjevil, nenaplnila tak, jak by se mohlo očekávat.

Očekávání Ježíšova 2. příchodu v prvokřesťanské církvi

Očekávali první křesťané Ježíšův návrat už ve své době? Mohli Ho vůbec čekat?

Mohl se Ježíš vrátit už v jejich době? I když se často říká, že Pavel hlásal Ježíšův návrat už ve své době, zdá se, že to zcela neodpovídá skutečnosti. **O těchto otázkách jsou mezi křesťanskými teology a kazateli velmi rozdílná mínění a představy. Většina z nich je toho názoru, že Bůh okamžik Ježíšova druhého příchodu a tím konec světa ustanovil již od položení základů světa a že jeho příchod nezávisí na lidských rozhodnutích a také na žádném chování Ježíšových následovníků. Tito lidé jsou proto také přesvědčeni, že nedojde k žádnému poždění Ježíšova příchodu, které by bylo způsobeno nevěrou nebo odpadnutím od víry, zvláště mezi křesťany.**

Jiní odkazují na to, že Bible Ježíšův příchod v Novém zákoně neodkazuje do daleké budoucnosti, ale že zvláště v knize Zjevení mluví o brzkém příchodu, podobně se již ve Starém zákoně hovoří o dnu Páně. Ohledně druhého příchodu existuje jeden velmi zajímavý výklad v následujícím adventistickém komentáři ke Zjevení, který se vztahuje na texty v knize Zjevení, kde se opakovaně můžeme dočíst o brzkém Ježíšově příchodu. Je k tomu napsáno: „*Různé události, které jsou předpovězeny ve Zjevení, by se neměly dostavit*

ve vzdálené budoucnosti. ... Koncept bezprostřední blízkosti Ježíšova návratu je stále aktuální. ... Můžeme si být jisti, že Bůh předem věděl, že Ježíšův příchod se zpozdí skoro o 2000 let, ale když skrze učedníky dal církvi toto poselství, podal je tak, jako by to byla Jeho vůle a Jeho úmysl, aby se tyto události odehrály brzy. Tím dal svému lidu na vědomí skutečnost, že v Jeho božské prozřetelnosti nebude žádné zpoždění nutné. Z toho vyplývá, že sedm výpovědí ve Zjevení ohledně blízkosti Ježíšova příchodu má být chápáno ve smyslu Boží vůle a úmyslu a tím také za podmíněné zaslíbení. Výpovědi nemají být chápány jako vysvětlení učiněné na základě božské předvídavosti. (Jako by se Bůh spletl v čase.) (ABC VII 729)

To znamená, že nebylo vysloveně Božím úmyslem, aby Ježíšův příchod na sebe nechal tak dlouho čekat, ale že Bůh zpoždění předvídal, avšak nepředurčil. V tomto smyslu můžeme porozumět také některým Ježíšovým výpovědím, které jako by říkaly, že Ježíš přijde ještě v době apoštolů, jako například následující výpovědi, které Ježíš adresoval svým učedníkům: „Syn zajisté člověka přijde v slávě Otce svého s anděly svými, a tehdy odplatí jednomu každému podle skutků jeho. Amen pravím vám: Jsou někteří ze stojících tuto, kteříž neokusí smrti, až i uzří Syna člověka, přicházejícího v království svém.“ (Mt 16, 27-28)

„A budete v nenávisti všem pro jméno mé, ale kdož setrvá až do konce, ten spasen bude. Když se pak vám budou protivit v tom městě, utečte do jiného. Amen zajisté pravím vám, nezchodíte měst Izraelských, až přijde Syn člověka.“ (Mt 10, 22-23)

Je zcela zřejmé, že v těchto verších nemluví Ježíš v žádném případě o lidech, kteří budou žít v dalších generacích nebo vůbec teprve po 2 tisíciletích, nýbrž mluví o Jeho učednících, kteří to ještě zažijí. Ve zpětném pohledu dějin, to ale nezažili.

Na tomto základě porozumíme veršům, v nichž například apoštol Jan již ve své době v prvním listu vyjádřil před věřícími přesvědčení, že žijí již v poslední hodině světových dějin a jak následovně dokládám, to také zdůvodnil:

„Dítky, poslední hodina jest, a jakož jste slychaly, že antikrist přijít má, i nyní antikristové jsou mnozí. Odkud známe, že poslední hodina jest.“

Také Petr napsal: *„Všemu se pak přibližuje konec.“ (1Pt 4,7)* To vše jsou výpovědi, které jasně oznamují, že apoštolové budoucnost a konec světa očekávali již ve své době, nebo přinejmenším velice brzy. V tomto smyslu dnes souhlasím také s Dr. Ekkerhardem Mullerem, který v roce 1995, v jednom oficiálním teologickém stanovisku k mým původním pohledům na tuto tematiku, napsal jistý protiargument, protože jsem v této době nesprávným způsobem, ale zvláště na základě určitých výpovědí Ellen Whiteové, byl ještě toho názoru, že apoštolové a původní křesťané neočekávali návrat ve své době a tímto způsobem jsem to ve své brožurce „Půlnoční volání“ podal. E. Muller to vyjádřil následujícími slovy: *„Názor, že první křesťané neočekávali Ježíšův návrat ve své době, (Půlnoční volání PV 15-17) neodpovídá biblickým textům.“ (Ř 13,11) Srovnej s ABC VI 629 (1 Petrova 4,7; 1 J 2,18; ABC VII 643; 22,6; ABC VII 729) ¹*

Podobné vyjádření jsem našel také v jednom exkursu EAD, německého vydání sobotních úkolů 3/2012, k listu Tesalonickým.

„Ježíš svým učedníkům neřekl, že přijde teprve o několik generací později, ale vyzval je, aby byli bdělí. Proto ho očekávali za svého života a hlásali tuto naději. Také 1 list Tesalonickým ukazuje, že Ježíš byl očekáván v blízké budoucnosti (1,10). Proto byla církev podrážděna, když členové, kteří počítali s tím, že Ježíš přijde znovu za jejich života, zemřeli ...“

První křesťané neočekávali tedy jen, že Ježíš přijde za jejich života, ale také rychlý sled posledních světových událostí, se kterými bylo předtím potřeba počítat.“

Přesto ve svém druhém dopise Petr vyjádřil přesvědčení, že on sám návrat v době svého života už nezažije, protože mu to Ježíš před mučednickou smrtí zjevil. *„Věda, že brzké jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil. Přičiním se i o to, abyste vy po*

odchodu mém často se na ty věci rozpomínat mohli.“ (2Pt 1,14-15)

Petr neměl na základě tohoto Ježíšova sdělení, o jeho nastávající smrti žádný důvod věřit, že sám jeho návrat ještě zažije. Přitom by bylo dobré vzít v potaz, že v té době, kdy Petr, Pavel a Jan psali své dopisy, ještě neexistovalo Janovo Zjevení, kde je na jedné straně stále ještě řeč o blízkém příchodu Ježíše, a na druhé straně jsou oznamovány velké dějinné události, které se mají naplnit před příchodem Ježíše. Žádný z tehdejších apoštolů a věřících nežil v představě, že se tyto prorocké události protáhnou ještě přes dvě tisíciletí. Jestliže tomu Ježíš skutečně tak rozuměl, museli bychom se ptát, proč, když přišel v prorocky oznámeném čase, déle než tři roky činil vše, aby varoval Židy.

Přitom si musíme uvědomit, že v době, kdy Petr a Jan psali své dopisy, neexistovalo ještě Janovo evangelium, kde se na jedné straně také ještě hovoří o brzkém Ježíšově příchodu, na druhé straně však jsou ohlašovány velké historické události, které se budou muset naplnit ještě před Ježíšovým návratem.

Přesto byli také pionýři adventního hnutí po roce 1844 přesvědčeni, že evangelium by se mělo dostat ke všem národům ještě před prvním stoletím, tak jak to Ježíš před odchodem do nebe ohlásil následujícími slovy: *„Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samaří, a až do posledních končin země.“ (Sk 1,8)*

James White ohledně tohoto napsal kolem roku 1880 zajímavé zamyšlení o tom, co tenkrát po zmrtnýchvstání Ježíše a po jeho odchodu do nebe reálně už mohlo být: *„Kdyby všichni, kdo přijali Slovo, s radostí vydali svědectví, mohl být svět během dvacet let po letnicích obrácen. Kdyby každý křesťan v následujícím roce (od zmrtnýchvstání Ježíše) přivedl k Bohu jen jednu jedinou duši, pak mohla nádhera 1000 leté říše zářit již v následujících letech apoštolů Ježíše Krista. Avšak místo toho přišla doba temnoty. Svět se neobrátil, ale církev odpadla od víry.“ (SERMON ONE. THE MILLENIUM, page 0020 paragraph 1)*

Zde se přirozeně můžeme ptát, jak takový dobrý znalec biblických

prorocství, jakým James White určitě byl, mohl něco takového napsat? Zapomněl ty souvislosti, že v prorocstvích Daniela a Zjevení je přece předpověď o 1260 a 2300 letech, podle níž světové dějiny neskončí před rokem 1798 a 1844 a také Ježíš proto nemůže přijít před tímto časem? Pokud byl ale přesto přesvědčen, že království nebeské mohlo přijít již v apoštolské době, pak by to také odpovídalo tomu, co už hlásal samotný Jan Křtitel a co sám Ježíš ve svých výrocích řekl, když prohlásili, že království Boží se přiblížilo.

V tomto případě bychom se mohli také ptát Jana Křtitele a Ježíše, zda znali předpovědi Daniela, které existovaly již v Médsko-Perské době a hovořily o 2300 prorockých letech, po nichž bude teprve nastoleno Boží království. Je však zřejmé, že Ježíš nechápal tyto předpovědi jako prorocství, které se bezpodmínečně musí naplnit, přestože to možná odpovídalo původnímu plánu a vůli Boží. Ale lidé se pod vlivem satana i přes lepší znalosti a přes Boží varování bouřili proti Bohu a nebyli připraveni věřit původnímu Božímu plánu a podle Boží vůle odpovědně žít a jednat.

JAK CHÁPAL JEŽÍŠ PROROCTVÍ DANIELA O JEHO ÚDĚLU, O ÚDĚLU JERUZALÉMA A ŽIDOVSKÉHO NÁRODA

Považoval Ježíš proroctví Daniela a jiných proroků o osudu židovského národa, stejně tak jako proroctví o osudu Jeruzaléma za podmíněné nebo nepodmíněné? Co se dá podle Ježíšova chování, když jako člověk přebýval mezi Židy, říci? Ježíš sám nechal například skrze anděla Gabriela Danieli ohlásit asi 600 let dopředu zabití Mesiáše po 7 + 62 týdnech (Da 9,25-26). Teologové jsou nyní toho názoru, že se proroctví o osudu Mesiáše muselo bezpodmínečně naplnit, protože to tak bylo předpovězeno. Rozuměl tomu Ježíš také tak?

Kdyby to Ježíš skutečně tak chápal, museli bychom se ptát, proč, když nastal prorocky ohlášený čas a on přišel, tak působil více než tři roky, aby varoval Židy před nenávistí k Mesiáši a jeho následnému zahubení, protože je tím chtěl ochránit před velkým hříchem. To mohl Ježíš učinit jen proto, že věděl, že proroctví o jeho zahubení a následující zničení Jeruzaléma a chrámu se nemuselo bezpodmínečně naplnit. Ohlášené neštěstí mohlo být přece odvráceno, kdyby naslouchali slovům proroků, slovům Ježíše a jeho apoštolů. To vše záviselo na rozhodnutí jeho vlastního národa a jeho vůdců. Není možné, aby Bůh jednoduše bez varování nechal hanobit, týrat a nakonec dokonce zabít naprosto nevinného člověka - Božího Syna a tím je nechat stát se vražedníky jejich jediného Vykupitele bez možnosti rozhodnout jinak!

Skrze Izaiáše v kapitole 53. a také skrze Davida v Žalmu 22. nechává Ježíš předem ohlásit svůj celkový příběh utrpení, posměch, opovržení, to že bude bit a mučen pro nenávist svého vlastního národa, když však přišlo k ohlášenému času, činil rovněž vše, aby ze svého národa i z jeho vůdců udělal takové osobnosti, které by tyto věci neučinili ani nepříteli, ani žádnému jinému člověku. Nemohlo to

odpovídat vyslovené vůli a plánu Božímu s jeho národem, že Židé nebo jiný národ učiní vše, aby toto proroctví o utrpení Mesiáše ve všech detailech vlastníma rukama uskutečnili. Proto dělal Ježíš vše pro to, aby ochránil jak duchovní vůdce, tak celý národ od takových zločinů na svém vlastním Spasiteli a Pánu. Tímto způsobem je chtěl svou láskou ochránit a varovat před všemi negativními důsledky, které sebou přináší podobné zločiny také i v další budoucnosti, které přijdou na celý svět.

Uvědomme si při tom také to, že Ježíš skrze Daniela nechal prorocky ohlásit soud a zničení Jeruzaléma i chrámu, jako důsledek jeho odmítnutí a zahubení avšak když přišel, nenechal věcem volný průběh, aby byl Jeruzalém zničen a proroctví se naplnilo. Právě naopak, pokoušel se během svého celého působení a kázání a později také skrze působení a hlásání apoštolů po jeho smrti dělat vše, aby Židé a obzvláště jejich duchovní vůdci byli uchráněni před ohlášeným soudem o zničení Jeruzaléma se všemi jeho důsledky, tak, aby se proroctví na Jeruzalému a jeho dětech a potomcích nevyplnilo. (Doporučujeme každému čtenáři přečíst si v knize Velký spor věků od Ellen Whiteové, co je napsáno v první kapitole této knihy o tom, co vše Ježíš učinil a podnikl, aby židovský národ ochránil před soudem, který na něho přijde, když odmítnou proroky, apoštoly a Mesiáše!)

To vše jsou jasné důkazy, že Ježíš nebyl přesvědčen, že se všechna starozákonní proroctví o jeho vlastním neštěstí, o jeho národu, o Jeruzalému a chrámu, musí bezpodmínečně naplnit, jen proto, že byly proroky a jím samým ohlášeny. Kdyby lidé uposlechli jeho varování a výzvy k obrácení, poslouchali jeho poselství a obrátili se, žádné z těchto proroctví by se nemuselo uskutečnit. V tomto případě by se naopak mohla všechna pozitivní proroctví, jak je můžeme najít u proroků, naplnit nejen na nich, ale i na Jeruzalému, chrámu a také na Ježíši. (Podívejte se na Mesiášské zaslíbení u Ez 37,15-28, které se podle těchto slov mělo naplnit po čase babylonského zajetí. Protože však na základě nevěry odmítli proroky a později také Mesiáše, přišly na ně sice všechna ohlášená prokletí a pohromy avšak šťastná, pokojná spásná proroctví se nedostavila, i když je Bůh skrze proroky předpověděl).

Z tohoto důvodu se také mnohá proroctví o spáse pro Izrael, ale také pro jiné národy ve Starém zákoně nenaplnila tak, jak bylo prorokováno, protože byla podmíněna poslušností. Viz proroctví u Iz 19 o Egyptě. Naproti tomu se naplňují všechna proroctví o pohromách jak u Izraele, tak i u ostatních národů!

Myslím přitom například na velmi jasné mesiánské proroctví v Ezechielovi 37, 22-28, kde Bůh nechal oznámit lidu následující poselství o Mesiáši a o svatyni. Zamyslete se prosím nad tím, co zde bylo Bohem zaslíbeno! Co zde Bůh zaslíbil!

*„A učiním je, aby byli národem jedním v té zemi na horách Izraelských, a král jeden bude nad nimi nade všemi králem. A nebudou více dva národové, aniž se již více dělití budou na dvoje království. Aniž se budou poskvřňovati více ukydanými bohy svými, a ohavnostmi svými, ani jakými přestoupeními svými, i vysvobodím je ze všech obydlí jejich, v nichž hřešili, a očistím je. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem. Služebník můj David bude králem nad nimi, a pastýře jednoho všichni mít budou, aby v soudech mých chodili, a ustanovení mých ostříhali, i činili je. I budou bydliti v té zemi, kterouž jsem byl dal služebníku svému Jákobovi, v níž bydlili otcové vaši. Budou, pravím, v ní bydliti oni i synové jejich. i synové synů jejich až na věky. a David služebník můj knížetem jejich bude na věky. Nadto učiním s nimi smlouvu pokoje, smlouva věčná bude s nimi. A rozsadím je, i rozmnožím je, a postavím svatyni svou uprostřed nich na věky. Bude i příbytek můj mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem mým. I zvědí národové, že jsem já Hospodin, jenž posvěcuji Izrael, **když bude svatyně má uprostřed nich na věky.**“*

Každý, kdo tyto řádky pozorně čte a zná dobře dějiny Izraele po babylonském zajetí, ví, co Židé s Mesiášem, tím zaslíbeným synem Davida udělali a jaký důvod to mělo pro jejich chrám, musí souhlasit, že se z těchto nádherných zaslíbení nic nesplnilo, ale stal se opak jak s Mesiášem, tak i s jejich svatyní. Potom, co svého krále, který mezi nimi chtěl žít věčně, přes Pilátovo varování zabili a zavrhli, bylo velice brzy

poté zničeno také město a svatyně, které rovněž měly zůstat na věky. Izraelský narod nemohl dále žít ve své zemi, jak to bylo zaslíbeno, ale byl rozprášen a ani kolem žijící pohanské národy nepoznaly, že Bůh Izraele je chtěl posvětit a být i jejich svatým Bohem.

Také prorocství a zaslíbení o nové a věčné smlouvě s Judou a Izraelem, která byla u Jeremiáše 31 a podobně i u Ezechiele 36 a 37 ohlášena pro dobu následující bezprostředně po babylonském zajetí, a měla trvat věčně, se nenaplnila. Rovněž oznámení u Jer. 31,40, že město po znovuoobnovení nebude nikdy více zničeno a zbořeno, se kvůli odmítnutí a ukřižování Mesiáše nenaplnilo. Zmínit bychom mohli ještě nádherná zaslíbení u Iz 11 a také u Iz 62-65, která se také nenaplnila tak, jak byla původně Bohem jeho lidu a tomuto světu dána.

K těmto závěrům dochází také Dr. Jon Paulien ve své knize „Co říká Bible o konci světa“. Na jednom místě píše: Kdyby byl Izrael poslušný, proměňoval by Bůh zemi Kanaan až by vypadala jako zahrada Eden. Problémy, jako jsou plevel a nemoci, by byly postupně přemoženy. Boží požehnání by důsledky hříchu mocně potlačilo. Konec světa by přišel v průběhu světových dějin (ne teprve potom). Skrze úzké spojení s Bohem by Izraelité ráj opět obnovili.“ (Str. 56)

To vše byl skutečně božský plán, který však mohl být naplněn jen pod podmínkou poslušnosti a věrnosti Izraele svému Bohu a jeho přikázáním, ale také jejich prorokům a konečně i jejich Mesiáši. Jaké požehnání by to vše mohlo přinést Izraeli ale i všem národům na světě! Který seriózní čtenář Bible by při tom všem ještě věřil a s dobrým svědomím mohl hlásat, že Ježíšova smrt na kříži a všechno jeho utrpení, které tomu předcházelo a bylo způsobeno jeho vlastním lidem, odpovídalo vyslovenému Božímu plánu?

Je možné, že Ježíš v Getsemane myslel na to vše, co Bůh pro svůj národ vykonal a co chtěl skrze Ježíšovo působení a hlásání ještě učinit. Byly to jistě tyto myšlenky, které ho již několik dní předtím, při vjezdu do Jeruzaléma dojaly a kdy mu dokonce pro Jeruzalém tekly slzy, když bědoval a řekl: „Jeruzaléme, Jeruzaléme, jak často jsem tě chtěl

shromáždit, jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, avšak vy jste nechtěli“?

V této souvislosti bychom měli také přemýšlet nad tím, jak máme správně rozumět modlitbě v Getsemane, když Ježíš Otce naléhavě prosil, aby od něho odňal kalich utrpení. Tato modlitba by neměla být špatně chápána. Ježíš mohl tuto modlitbu k Otci směřovat nejen proto, že byl jeho Otcem, který nenacházel radost v odmítnutí, opovržení, pohanění, mučení a ukřižování svého Syna jeho vyvoleným lidem. Jak naloží s proroky poslanými od Boha, králi a Vykupitelem Izraele a světa, přenechal jejich vlastnímu rozhodnutí a také rozhodnutí svého Otce. Kdyby však Židé neměli jinou možnost jak se rozhodnout, než odmítnout, zavrhnout a přibít na kříž Mesiáše a podle proroctví jej tedy zahubit, a kdyby to vše také odpovídalo vyslovené Boží vůli a Jeho plánu, že Jeho vyvolený lid způsobí všechno to utrpení jeho Synu, byla by Ježíšova modlitba o možné záchraně od takového utrpení dokonce modlitbou proti Boží vůli a proti Božímu plánu a tím dokonce pro Ježíše něčím hříšným.

To vše jsou odkazy a dokonce důkazy pro to, že Ježíš všechna proroctví o zlu, která se týkala jeho samotného a židovského národa, města Jeruzaléma, chrámu a také světových národů, chápal ne ve smyslu bezpodmínečného, nýbrž podmíněného proroctví. Každé, od Boha dané proroctví, které ohlašuje jak dobré, tak zlé, štěstí či utrpení, spásu nebo pohromu pro každého jednotlivého člověka nebo národ, je ve svém rozhodujícím naplnění závislé na tom, zda jsou naplněny odpovídající podmínky, které jsou Bohem v proroctvích dány k naplnění nebo nenaplnění.

CO SE MOHLO NAPLNIT NA IZRAELI A SVĚTU, KDYBY BYLI MESIÁŠE PŘIJALI?

Podle výpovědí, které přinesla Ellen Whiteová ohledně původního Božího plánu s Jeruzalémem a Izraelským národem, mohlo být evangelium již tenkrát přineseno všem národům a Boží království mohlo být zřízeno, kdyby Židé a potom také křesťané splnili Boží úkol, jak bylo Božím plánem a záměrem. Zde jsou některé z těchto výpovědí: „*Jak vlivným misionářským centrem se mohl Jeruzalém stát, kdyby jen jeho duchovní a političtí vůdci přijali pravdu, kterou jim Kristus přinesl! Odpadlý národ Izrael by se obrátil, kolem Pána by se vytvořila obrovská církev a evangelium by bylo v co nejkratší době přineseno celému světu.*“ (COL 230-232)

„*Kdyby obyvatelé Jeruzaléma Kristovo učení a Jeho, jako Spasitele celým srdcem přijali, pak by existoval věčně. Mohl se stát Královnou říší, být svobodný v moci Bohem dané. Žádní ozbrojení vojáci by nestáli u jeho bran, žádný římský prapor by nevál na jeho hradbách; z Jeruzaléma by vylétla holubice míru ke všem národům. Jeruzalém by byl kralující nádherou světa!*“ (EGW; Der Heiland unserer Freund, Str. 68)

Jak je smutné, že došlo k opaku Božího plánu s Jeruzalémem i se světem, na což poukázal i Ježíš sám již tenkrát za svého života, krátce před svou smrtí: „*Ode dnů pak Jana Křtitele až dosavad království nebeské trpí, a ti, kteří násilí činí, uchvacují je.*“ (Mt 11,12)

Nikdy nebylo Boží vůlí a plánem, aby v království Božím došlo ke vzpouře, a aby tím příchod Božího království byl oddálen. Bůh však přesto nechal již skrze prorocství Daniela a později ve Zjevení předpovědět a ohlásit, že to tak bude trvat až do ustanovení věčného království míru, a tak to od té doby také je.

Všechna tato zamyšlení však zřetelně ukazují, že James a Ellen

Whiteovi, chápali v souladu s Ježíšem samotným biblické předpovědi ne jako bezpodmínečná proroctví, jak je to u dnešních teologů obvyklé, jako by Bůh jak smutný osud Jeruzaléma, tak také osud svého Syna, ale i národů světa a tím také čas pro první a druhý příchod Ježíše již na počátku pevně a nezměnitelně předurčil. Bůh sice předurčil čas pro první a také pro druhý Ježíšův příchod, a také to skrze proroky ohlásil, ale tento čas byl závislý na určitých okolnostech, které spočívaly v působení evangelizační služby jeho národa a jeho církve, ale také v reakcích lidí na Boží posly a poselství.

V tomto smyslu je třeba také chápat následující výpověď Ellen Whiteové, kdy kolem roku 1896 napsala: „*Tím že hlásáme světu poselství, leží v našich rukou uspišení Ježíšova návratu. Nemáme jen čekat, ale také den Páně urychlovat* (2Pt 3,12). *Kdyby Kristova církev uskutečnila uložené dílo, jak jí bylo Pánem přikázáno, byl by již celý svět varován a Pán Ježíš by se mohl navrátit v moci a v slávě.*“ (LJ 631) (DA 633)

To platí nejen pro dobu od roku 1844, nýbrž také pro celé období novozákonní. Je možné, že Ježíš právě v podobenství o 10 pannách tuto možnost zpoždění svého příchodu – je jedno z jakých důvodů – chtěl vyslovit? Jak tomu máme rozumět, budeme v našem dalším zamyšlení ještě zřetelněji poznávat.

Podívejme se nyní blíže na očekávání návratu, jak ho viděl apoštol Pavel a na myšlenky které zde můžeme najít. Chceme si přitom uvědomit, že také apoštol Pavel má texty, které na jednu stranu vytvářejí dojem, jakoby Ježíšův příchod očekával rovněž ještě za svého života, a na druhé straně různé výpovědi hovoří proti.

OČEKÁVÁNÍ 2. PŘÍCHODU PAVLEM A PETREM

Když Pavel v 1Te 4,16-18 píše: „...*my živí, kteří se toho dočkáme...*“, mohli bychom se domnívat, že očekával Ježíšův 2. příchod ve své době. Přesto musíme dbát na to, abychom nepřehlédli všechny ostatní výpovědi v jeho dopisech.

V 2Te 2,1-10 varoval křesťany před tím, aby očekávali Ježíše ve své době, protože musí nejdříve dojít k velkému odpadnutí od víry a rovněž musí přijít antikrist. Proto Pavel věděl, že se Ježíš nemůže vrátit v jeho době. On sám říká ve Sk 20,28-31, že se tak stane až po jeho „odchodu“. **Z celé souvislosti je možné rozpoznat, že Pavel při tom neměl na mysli pouhé rozloučení s bratry v Efezu, ale že myslel na svou smrt, kterou mu Duch Boží oznámil.** (Sk 20,22-25+37-13)

Následující texty poukazují stejným způsobem na to, že Pavel očekával konec teprve až v daleké budoucnosti. Jako dobrý znalec proroctví rozpoznal zcela jistě, že musí nejdříve dojít k jistým událostem. 1Te 5,1-5 říká: „**Až budou říkat, je pokoj, nic nehrozí, tu je náhle přepadne zhoub...**“. Je velmi nepravděpodobné, že by Pavel očekával tento pokoj ještě ve své době!

Když Pavel říká, že mnozí v poslední době odvrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájím, myslel převážně na dalekou budoucnost. (1Tm 4,3-4 Stejně tak jeho popis morálních poměrů poslední doby ve 2Tm 3,1-5 je určen, v ještě vystupňovanější formě, pro budoucnost. Říká také v 1Tm 4,1, že v poslední době někteří odpadnou od víry. Zde mohl Pavel mluvit jediné pozdější dobu, která přijde v dějinách někdy po jeho smrti. Ap. Pavel si přirozeně nemyslel, že vše bude ještě trvat dvě tisíciletí.

Musíme se také ptát, odkud měl Pavel všechny své informace o velkém odpadnutí? Osobně nevěřím, že mu to vše bylo zjeveno přímou inspirací. Pavel byl velký znalec starozákonních proroctví, a neumím

si představit, že by neměl ponětí o tom, co už o velkém odpadnutí předpovídal Daniel. Chci poukázat na to, co jsme při našem čtení 2Te 2,3 jistě často přehlédli. Pavel zde jmenuje toho, který přivodil toto odpadnutí, jako „**člověka nepravosti**“. V řeckém originále je označen jako „**člověk bezpráví**“, tedy ten, kdo bude rušit Boží zákon a bojovat proti němu. Tuto moc předpověděl Daniel v 7. kap., 25. verši, stejně jako v kap. 8, 9-12 velmi zřetelně pro určitou dobu dějin, po 4. šelmě – tedy po Římské říši.

U Da 7,25 je jasně řečeno, že roh na hlavě 4. šelmy změní Boží zákon, a u Da 8,12 je předpovězeno, že roh „pravdu srazí na zem“! O čem jiném by zde měla být řeč, než o „**odpadnutí**“, o kterém mluví Pavel ve 2Te 2.

Pavel, jako znalec proroctví, věděl velice dobře, že žije v období 4. šelmy a že člověk hříchu, aneb malý roh, nemůže přijít dříve, než Římská říše opustí světovou scénu. S tím se ale v jeho době ještě nedalo počítat.

Na základě těchto úvah je pochopitelné, proč Pavel varoval křesťany v Tesalonice před příliš brzkým 2. příchodem Ježíše. Mluvil také o něčem, co tomuto „člověku hříchu“ v jeho době zatím ještě brání, i když „nepravost již působí“. (2Te 2,5-7) Většina vykladačů si myslí, že zde Pavel skutečně míní Římskou říši, která stojí v cestě příchodu člověka nepravosti, neboli antikrista (tedy papežství).

Možná jsou tyto úvahy pro většinu z nás zcela nové a šokující. I já jsem v minulosti několikrát opakoval a kázal, že první křesťané věřili v Ježíšův 2. příchod už ve své době. Ale na základě tohoto studia jsem teprve sám došel k tomuto zcela odlišnému pohledu.

E. G. Whiteová tento pohled zřetelně rozeznala již ve své době a poukazovala na to. Nyní několik jejich výpovědi k této otázce, kterých jsem si všiml během svého studia.

„Apoštol Pavel varoval církve před tím, aby očekávala Kristův návrat ve své době:..... protože nenastane (den Páně), dokud nedojde ke vzpouře proti Bohu a neobjeví se člověk nepravosti‘ (2Te 2,3).

Teprve po velké vzpouře a dlouhém období vlády člověka nepravosti smíme očekávat příchod našeho Pána. Tato doba končí v roce 1798. Kristův příchod se do té doby nemohl stát. Pavlovo varování zahrnuje dlouhé údobí křesťanských dějin až do roku 1798. Teprve potom mělo být hlášáno poselství o Kristově 2. příchodu.

*Takové poselství nebylo v minulých dobách nikdy kázáno. Pavel ho nehlásal, jak jsme viděli, a odkazoval své bratry v otázce Pánova 2. příchodu do **tehdy velmi vzdálené budoucnosti**. Reformátoři ho také nehlásali. Martin Luther očekával soud přibližně tři sta let po své době. Ale od roku 1798 je kniha Daniel rozpečetěna, pochopení proroctví se rozmohlo a mnozí hlásali slavnostní poselství o blízkém soudu.“ (GK, 359)*

Také v knize **Skutky apoštolů**, (s. 175), podporuje E. G. Whiteová názor apoštola Pavla, že nemá očekávat Ježíšův 2. příchod ve své době. „Člověk nepravosti“, řečený také „tajemná síla bezbožnosti“, „syn zhouby“ a „odpůrce“, představuje papežství, které jak předpovídá proroctví, mělo mít 1 260 let nadvládu.

Ani apoštolové, ani reformátoři neočekávali podle těchto výpověd 2. příchod Ježíše Krista ve své době, třebaže některé výpovědi, jako např. od Martina Luthera, navozují myšlenku, že by opravdu mohl očekávat Ježíšův 2. příchod ve své době.

Z celkové souvislosti je možné rozeznat, že Pavel neměl na mysli pouhé rozloučení s bratry v Efezu, nýbrž že myslel na svou smrt, která mu byla zjevena Duchem Božím. (Sk 20,22-25+37.38)

Ani Petr nemohl doufat, že Ježíš přijde ještě za jeho života. Víme od Petra, že mu Ježíš prorochoval, „*jakou smrtí ho oslaví!*“ (Jan 21, 18-19) To mělo být tedy ještě před Ježíšovým příchodem! Petr sám docela jasně chápal, že Ježíšův návrat nezažije za svého života. Ve svém druhém dopise, který napsal mnoho let po zmrtvýchvstání Ježíše, vyjádřil velmi jasně, že bude muset brzo zemřít. Tím chtěl stejně jako Pavel připravit věřící na čas po svém „skonání“. „Věda, že **brzké jest složení stánku mého**, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil. Přičiním

se i o to, abyste vy po odchodu mém často se na ty věci rozpomínat mohli.“ (2Pt 1,14-15)

Tyto výpovědi nesmí být samozřejmě pochopeny špatně. Ellen Whiteová tím nemínila, že všeobecně poselství o návratu Ježíše v době apoštolů a před rokem 1798 ještě nebylo hlášáno. Může tím být myšleno jediné to, že poselství o příchodu Ježíše, v tehdejší generaci hlasatelů prvního století, a přesný termín jak hlásal Miller, byl zvěstován. Není však také možné přijmout, že by Pavel tenkrát již věděl a doslovně hlásal, že Ježíš přijde teprve po roce 1798 – tedy teprve po 1 700 letech po jeho době.

Časová proroctví od proroka Daniela, která skutečně umožňují takové časové upřesnění doby konce, se pro apoštolů a prvotní církev počítala ještě k zapečetěným částem proroctví. Proroctví se všemi těmi rozdílnými časovými elementy, které známe ze Zjevení, byla Janovi dána na ostrově Patmos teprve asi 40 let po smrti Pavla, takže jemu a také ostatním apoštolům nemohlo ještě nic o tak dlouhém čase do příchodu Ježíše přijít na mysl. Dokonce sám Jan před svou smrtí nemohl jistě rozumět smyslu všech jeho vlastních vidění, tak jak tomu dnes rozumíme po událostech dějin. Pro ně všechny vždy platilo, že Pán přijde **brzy** a konec je **blízko**.

Neexistují také žádné odkazy v dějinách prvních křesťanských vykladačů v prvních století po Zjevení, kteří by eventuálně na základě předpovědí obsažených ve Zjevení předpověděli Ježíšův příchod teprve někdy do vzdálené budoucnosti po 1260 letech. Nenacházíme však u prvních křesťanů po době Janova Zjevení také už žádné hlásání bezprostředního blízkého očekávání návratu, nebo konec světa v bezprostřední blízkosti, jak tomu bylo ještě v době apoštolů. Před lidmi, kteří tu a tam vystoupili a hlásali návrat nebo konec světa v bezprostřední blízkosti, byli křesťané dokonce varováni, jak to také činil Pavel ve své době. Ellen Whiteová k tomu napsala následující:

„Za dnů apoštola Pavla byli spolubratři Tesalonických zasaženi bludným učením, že Pán se vrátí za jejich života. Pavel psal také, aby tento falešný dojem napravil; že se musí naplnit ještě jisté události, než

Kristus bude moci opět přijít.“ (RH, 31 června 1888)

„Věřící v Tesalonice byli velmi obtěžováni lidmi, kteří fanaticky hájili své ideje a učení ... proto se apoštol pokoušel ve svém druhém dopise toto chybné vyložení jeho učení opravit a vysvětlit jeho pravý postoj.“ (WA 261+ 263)

LUTHEROVO OČEKÁVÁNÍ JEŽÍŠOVA DRUHÉHO PŘÍCHODU

Často se říká, že Martin Luther očekával Ježíšův příchod už ve své době, dokonce ho prý přesně časově určil, což nemohu potvrdit. Následující citáty o tom vypovídají. **Citáty z AD III, s. 76, 25-27:**

Rok 1522: „*Nechci si nechat nikým vzít, že věřím v nedaleký den posledního soudu, vedou mne k tomu právě tato znamení a Kristova slova.*“

Jaká znamení měl Luther na mysli? (Turky, když dobyli svět!)

Rok 1523: „*Dospěli jsme ke konci světa a přestože musí být ještě něco málo vykonáno, zbývá nám poslední krok a dříve, než se ohlédneme, budeme všichni společně stát u Krista a věčně s ním žít.*“

Rok 1538: „*Doufám, že onen den, není daleko a my ho ještě spatříme.*“
„*Ale já mám dosti na tom, že poslední soud je přede dveřmi, neboť znamení, jak je hlásal Kristus a apoštolové, Petr a Pavel, se již téměř všechna naplnila, stromy pučí, písmo se zelená a kvete. Jestliže ten den neznáme, neznamená to, že vše nespěje ke svému konci.*“

Rok 1545: Svému příteli Amsdorfovi napsal 17.07.1545: „*Mám naději, že to jsou poslední znamení pro přicházející konec všech věcí.*“

Tyto výpovědi by mohly podporovat myšlenku, že byl skutečně přesvědčen, že jeho generace zažije 2. příchod Ježíše Krista. Luther se modlil: „**Ó, přijď již soudný dni.**“

Ale na druhé straně přece jen rozpoznal, že to bude ještě nějakou dobu trvat. Tak např. jednoho dne *prohlásil*: „*Jsem vskutku přesvědčen, že **nebude trvat ani tři sta let** a dostaví se den soudu. Bůh nebude a nemůže již strpět tento bezbožný svět.*“ „*Blíží se velký den, v němž bude svrženo království zla.*“ (VDV, s. 194) Proto potvrzuje také E. G. Whiteová, že Martin Luther očekával druhý příchod Páně asi za tři sta let od doby, kdy žil. (VDV, s. 228)

Ještě jedna poslední Lutherova výpověď vám ukáže, že neočekával Ježíšův návrat ve své době, avšak ještě před koncem

6. tisíciletí. Luther napsal kolem **roku 1540** „*Svět stojí 5.500 a několik let, nyní má v šestém tisíciletí přijít konec.*“ („Vznik a pokrok! Str. 11; J. N. Loughborough Edelsteinverlag)

Luther viděl v mocných a brutálních dobytvačných výpadech tehdejší Turecké říše, v bezbožném počínání papeže, v přírodních katastrofách, ale také v rozšiřování evangelia skrze reformaci, nejzřetelnější znamení přibližujícího se konce. Ježíš přesto nepřišel. Od doby Luthera už přešlo více než 400 let. Byl falešným prorokem, protože očekával blízký Ježíšův návrat a také ho hlásal? Po všech těchto faktech je čas, skoncovat s představou, že Martin Luther očekával návrat Ježíše již za svého života, protože neodpovídá skutečnosti.

OČEKÁVÁNÍ NÁVRATU KOLEM ROKU 1800

Za zmínku v této historické souvislosti také stojí, že John Wesley, který žil zhruba 250 let po Lutherovi a byl velkým metodistickým kazatelem, zastával kolem roku 1800 názor, že Ježíšův návrat nastane „zhruba za 100 let!“ po jeho smrti.

Křesťané v této době také nevěřili, že by Ježíš měl přijít ještě za jejich generace. Zjevně to tak mohli vnímat na základě prorockých odkazů na znamení času, ale také na základě prorockých výpočtů z Daniela a ze Zjevení. To však také ukazuje na to, že hlasatelé a bibličtí vykladači minulosti byli vždy přesvědčeni, že Ježíšův příchod nenastane tak, jak dnes mnozí křesťané a dokonce adventisté všeobecně přijali a věří, naprosto nečekaně. Byli přesvědčeni, že se z proroctví dá rozpoznat minimálně století, respektive generaci dopředu, kdy Ježíš přijde.

Je zajímavé, že to bylo poprvé v dějinách křesťanství, co křesťanský hlasatel tak intenzivně a přesvědčivě hlásal, že Ježíšův příchod nastane v tehdejší generaci a v určitý časový okamžik. Jak jsme se již v předešlém případě pokusili poukázat, nikdy předtím nebylo poselství o Ježíšově příchodu v určité generaci hlásáno tak vážným křesťanským kazatelem, jako byl Wiliam Miller, tak konkrétně a naléhavě. E.G. Whiteová k tomu říká: „*Takové poselství (že Ježíš přijde v určitý čas za určité generace; dle autora) nebylo v předešlých dobách nikdy hlásáno. Pavel hlásal, jak jsme viděli... Reformátoři ho nehlásali.*“ (GK 359)

Wiliam Miller a spolu s ním mnozí jiní hlasatelé byli proto skutečně první, kdo Ježíšův příchod očekávali v určitý den v dějinách ve své generaci. Zažili takový úspěch a ohlas u všech opravdových křesťanů všech denominací. Jednotlivci, kteří tu a tam v dějinách hlásali, že konec přijde v určitou časovou dobu v jejich generaci, se v dějinách vlastně neobjevují vůbec, nebo jen velmi okrajově. Byli to povětšinou jen fanatičtí lidé, kteří nebyli bráni vážně, a kteří spíš než Ježíšův návrat hlásali konec světa.

OČEKÁVÁNÍ JEŽÍŠE E. G. WHITEOVOU A PIONÝRY NAŠÍ CÍRKVE

E. G. Whiteová napsala několik let po roce 1888, když někteří bratři nepřijali poselství o ospravedlnění z víry, a bránili tak pokroku díla, následující dramatická a vyzývající slova: „*Kdyby si adventisté po velkém zklamání roku 1844 pevně uchovali svou víru a kdyby rozhodně následovali prvních Božích pokynů, kdyby přijali poselství třetího anděla a hlásali světu moc Ducha svatého, **pak by viděli Boží spasení a Pán by prostřednictvím jejich úsilí mocně působil, Kristus by už dávno přišel a přinesl také odplatu pro svůj lid.***“ (AB I, s. 68)

E. G. Whiteová byla plně přesvědčena, že 2. příchod Ježíše Krista by mohl být urychlen pevnou vírou církve a rozhodným svěděním každého jejího člena. Vyjádřila to následovně: „*Šířením evangelia světu můžeme sami vlastními silami uspišit návrat Pána. Máme se na příchod dne Božího nejen těšit, ale máme ho i urychlovat (viz 2Pt 3,12). Kdyby Kristova církev plnila jí svěřený úkol podle přikázání Páně, **celý svět by byl včas upozorněn a Pán Ježíš by přišel na naši zem v moci a ve velké slávě.***“ (TV, str. 445)

Jak vidíme, také E.G. Whiteová a pionýři očekávali Ježíšův 2. příchod ve své době, doufali v něho, a dokonce ho hlásali, jak to vyjadřuje následující citát: „*Ta hodina přijde, není daleko, někteří z nás, kteří věří, se jí živí dočkají na této zemi. Uvidí, jak se naplní zaslíbení (Jeho příchodu) a uslyší hlas archanděla a troubu Boží, která se rozezní nad horami i dolinami a mořem až do posledních končin země.*“ (RH, 3. července 1888, s. 31; (RH 7.str. 7-37. 1888)

Pro mnohé z nás jsou jistě takové výpovědi E. G. Whiteové problémem, a rádi bychom ji proto zařadili mezi falešné proroky. Ale můžeme si to takto zjednodušovat? Nedostali jsme se právě do situace, která je popsána v našem podobenství? Panny jdou vstříc svému ženichovi, ale jeho příchod se protáhl. Proto všechny usínají, dokud

nezazní poslední půlnoční volání.

Když přeneseme tento příběh na adventní lid, pak je skutečností, že sotva kdy od roku 1888 existovala v našich dějinách doba, kdy by lidé žili a prokazovali s takovou horlivostí a oddaností svou víru, jako tomu bylo před rokem 1888 u našich pionýrů. Podrobnější studium o poměrech v této době by to potvrdilo.

Spánek panen nesmíme vykládat jako úplnou nečinnost církve, protože v podobenství je řečeno, že lampy hořely dál, zatímco panny spaly. To pro mě znamená, že se v období spánku panen bude ještě projevovat jejich víra, život a působení. Dokazuje to, že Bůh dále osvětluje církve svým světlem a vede ji.

Jedno se zdá být jisté, že v dějinách ještě nikdy před tím nezaznělo tak zřetelně půlnoční volání, jako krátce před rokem 1844 a několik let poté. Věřící si tehdy byli jistější než kdykoli předtím, že Ježíš přijde v jejich době. A přece Ježíš tenkrát nepřišel.

Vidíme, že E. G. Whiteová nejdříve rovněž očekávala Ježíšův návrat ve své době, ale vzpoura a bezbožnost s sebou přinesly zpoždění. Tady pro mnohé z nás opět vyvstává problém. Nechceme věřit tomu, že svým postojem k víře můžeme skutečně oddálit nebo přiblížit Ježíšův návrat, a tím i vstup do nebeského Kanánu. Ale příklad Izraele na cestě do Kanánu by nám měl dát jasnou odpověď na náš problém. E. G. Whiteová se velmi jasně v této otázce odvolává na tuto paralelu. Je možné, že právě zažíváme spánek panen?

DŮVODY PRO MOŽNÉ ODDÁLENÍ JEŽÍŠOVA PŘÍCHODU

Jaké důvody najdeme u E. G. Whiteové pro zpoždění Ježíšova 2. příchodu v její době?

*Kdyby si adventisté po velkém zklamání roku 1844 pevně uchovali svou víru a kdyby rozhodně následovali prvních Božích pokynů, kdyby přijali poselství třetího anděla a hlásali světu moc Ducha svatého, **pak by viděli Boží spasení a Pán by prostřednictvím jejich úsilí mocně působil, Kristus by už dávno přišel a přinesl také odplatu pro svůj lid.***

„Izraelský národ starověku byl vyloučen ze země Kanán, protože žil čtyřicet roků v něvěře, nespokojenosti a vzpouře. Stejně hříchy zdržely i novodobý Izrael od vstupu do nebeského Kanánu. V žádném případě není co vytknout Božím zaslíbením. Nevěra, světskost, nedostatečné odevzdání se a spory mezi Božím lidem nás tolik let zdržují na tomto světě hříchu a starostí. (AB I, s. 69; GG I, s. 72)

Pro mnohé z nás jsou takové výpovědi problémem. Jen málo křesťanů a také adventistů věří tomu, že Ježíšův 2. příchod může být odložen kvůli hříchům v církvi. Jak mohla E. G. Whiteová na jedné straně říci, že Ježíš přijde v její době, a když nepřišel, pokoušet se problém vyřešit tím, že začne hovořit o oddálení 2. příchodu? Není to styl svědků Jehovových? Nemá to něco společného s falešným proroctvím?

Nezapomeňme, že i takový prorok jako Mojžíš, vzbudil u Izraelců v Egyptě víru, že budou zakrátko v zaslíbené zemi Kanán, přestože tam došli teprve o čtyřicet let později. Za těchto okolností by jistě žádný Izraelita z Egypta nevytáhl. Mojžíš hovořil k lidu tak, jako by během příštího týdne měli být v Kanánu.

Byl proto falešným prorokem? Mohl jim hned na začátku sdělit podmínky, za kterých by v několika málo týdnech dosáhli země Kanán. Ale ani o tom není v textech žádná zmínka. Zdálo se, jakoby to byl

bezpodmínečný slib, a přece to bylo zaslíbení dosažitelné pouze pod podmínkou poslušnosti!

Mohli bychom jít dál a ptát se, nebyl-li Bůh sám falešným prorokem, protože Izraelitům skrze Mojžíše slíbil, že je co nejdříve dovede do Kanánu. Také On nenastínil žádným slovem ani Mojžíšovi ani lidu, že ta cesta potrvá čtyřicet roků! My všichni víme, že nebylo v Božím zájmu nechat lid tak dlouho a se vší tou námahou bloudit sem a tam po poušti. Nebyla to Jeho vůle. Cesta mohla ve skutečnosti trvat opravdu jen pár týdnů, ale jejich vlastní bezbožnost a neustálá vzpoura proti Božímu zákonu přiměly Boha k tomu, aby odložil uskutečnění svého zaslíbení.

Nepřehlédněme přitom ale, že se Bůh svého národa i přes tuto negativní reakci nevzdal. Nenechal je bez cíle bloudit, ale čtyřicet dlouhých let je v oblaku předcházel a ukazoval jim cestu, lépe řečeno „okliku“, kterou mají jít. (Čti 4M 9,15-23) Tak zůstal jejich stálým vůdcem a dovedl svůj lid, i když opožděně, ale jistě k cíli!

Můžeme spojovat tehdejší situaci se současným spánkem panen? Po všem, co bylo doposud řečeno, chápeme, že podobenství o desíti pannách stále čeká na své poslední a jediné historické naplnění. Ženich se vrátí jen jednou.

Když v našich vlastních dějinách minulosti tak jasně zaznělo půlnoční volání a Ježíš nepřišel, mohou snad někteří přemýšlet o tom, jestli se podobenství o deseti pannách vůbec někdy naplní. Mnozí na základě tohoto zpoždění zaujali postoj, o kterém se zmínil apoštol Petr: „Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, a budou se posmívat: Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření.“ (2Pt 3,3.4)

Riziko pro církve v čase zpoždění

Zde se skrývá také pro adventní lid na začátku 21. století velké nebezpečí. Mohli bychom říci: „Nechceme riskovat, co riskovali

William Miller, E. G. Whiteová a naši zakladatelé Církve ASD. Chceme být opatrnější a nemluvit o tom, že by Ježíš mohl přijít v naší době. Nechceme na sebe přivodit obvinění, být označeni jako falešní proroci, když to pak bude trvat ještě déle.“

Jsme „rozumní“ a říkáme, že se chceme poučit z chyb minulosti! Někdy to vypadá, jako bychom se báli dalšího zklamání, podobného tomu z roku 1844. Upravujeme si poselství půlnočního volání a říkáme: **„Musíš být stále připravený, nevíš, jestli se dožiješ zítřka.“ Tato úvaha je správná a my ji najdeme na mnoha místech Bible, ale není to poselství půlnočního volání!**

V tomto podobenství Ježíš neříká: „Připravte se na náhlou, nečekanou smrt, která stojí přede dveřmi.“ Pro tuto situaci existují v Bibli jiné výpovědi. Zde se říká: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ Je to poselství, které je zvlášť namířeno na poslední generaci. Pro ni se toto podobenství naplní konečně a naprosto doslova.

Toto půlnoční volání je tedy výzvou k doslovnému setkání s Pánem Ježíšem díky vytržení při jeho příchodu. To je konečný význam historického půlnočního volání! **Není to volání k přípravě na smrt, nýbrž volání k živému setkání s přicházejícím Pánem.**

Závěr:

Toto volání může být namířeno pouze na jednu generaci, která skutečně zažije Ježíšův příchod. Někdy se tato generace musí objevit. Někteří ale mohou namítnout: „*Tomu věřili mnozí v dějinách a vždy se znovu zklamali.*“ Mohu, co se toho týče, jen doufat, že se takto začnou posmívat a mluvit pouze lidé ze světa, jak to předpověděl Petr, a ne někdo z církve.

Ať už tomu bude jakkoli, přijde v budoucnu generace, které bude řečeno: „**Vstaňte a jděte vstříc ženichovi!**“ Tato generace už neprožije zklamání, ale uvidí příchazet toho, který bude sedět na oblaku.

Kdy přijde doba posledního půlnočního volání?

PŘESNĚJŠÍ DOBA PŮLNOČNÍHO VOLÁNÍ

Zazní půlnoční volání: „*Ženich je tu!*“ teprve tehdy, když už bude možno vidět Ježíše na oblaku? Někteří křesťané tomu tak věří. Ale zmiňuje se podobenství o tomto okamžiku? Nebo se to stane dva nebo tři dny, tři týdny nebo několik měsíců předem? Řekněme si, jaká doba bude bezprostředně předcházet Ježíšově příchodu. Bude to období sedmi ran! (viz Zj 15.16) Uslyšíme půlnoční volání teprve v období soužení? To není možné. Každý věřící ví, že když přijde doba soužení, už bude pozdě k probuzení se ze spánku. Rozsudek: „***Kdo křivdí, at' křivdí dál, (...) kdo je svatý, at' setrvá ve svatosti***“, bude vydán už předtím. (Zj 22,11)

Po této době, popřípadě během doby soužení, by už žádné volání k probuzení nemělo smysl. V této době budou bláznivé panny hledat olej, ale žádný už nenajdou. (Am 8,11.12) Z toho vyplývá, že volání musí zaznít ještě před začátkem soužení.

Co se z textu dovídáme o době půlnočního volání?

Jaké ještě existují časové možnosti? U Mt 25,7 se říká: „***Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy.***“ Co to znamená? Zde máme jasný odkaz na to, že se volání uskuteční v době, kdy lidé budou mít ještě možnost vstát a připravit se! To znamená, že bude možné se ještě připravit! Měli bychom se ale zamyslet nad tím, komu především bude dána možnost, aby se připravil? Bude to možnost pro členy církve, kteří už dávno předtím měli příležitost si olej obstarat?

Je možné, aby toto půlnoční volání znamenalo v první řadě poslední volání, varování pro tento svět? V určité souvislosti tu máme pozoruhodnou paralelu k výzvě, která zazní pro Boží lid v Babyloně, podle Zj 18,4, krátce před koncem. „***Vyjdí, lide můj, z toho města...!***“ Při půlnočním volání jde ale také o církev! Předtím, než budou lidé

povolání, aby vyšli z Babylona, bude muset vstát sama církev. Naproti tomu vidíme už dnes, že lidé vycházejí z Babylona, ale mnozí v církvi ještě stále nevidí žádný důvod k tomu, aby brali svůj život vážněji.

E. G. Whiteová a její chápání „půlnoci“

Podle E. G. Whiteové nenastane půlnoc v podobenství teprve tehdy, když se Ježíš zjeví na obloze. Není to ani doba ran. Pro ni je půlnoc časem největší duchovní temnoty. Ohledně toho napsala: *„Ženich přišel o půlnoci, tedy v nejtemnější hodinu! Stejně tak nastane Kristův příchod v nejtemnější fázi světových dějin. Představu o okolnostech krátce před příchodem Syna člověka znázorňují dny Noeho a Lota. Bude to také doba největšího svodu a zaslepení, čas bludů a pověr, čas největšího odpadnutí a velkého pronásledování.“* (COL 415)

V tuto dobu má ještě jednou osvětit a osvětit církev temnotu posledním hlásáním trojandělského poselství. (BRG 361). Bude to doba, kdy pro mnohé z církve bude již příliš pozdě se vzmužít (BRG 359). Avšak bude to doba, kdy hlasité volání bude směřováno skrze připravenou církev k lidu Babylona. *„První druhé a třetí andělské poselství se musí opakovat. Volání je nasměřováno k církvím ... „Vyjděte z něho, můj lide“ ... Mnozí vyšli, (před rokem 1844) aby se setkali s ženichem v prvním a druhém andělském poselství, odmítli však poslední poselství, zkoušku pro svět; a podobné to bude, až zazní poslední „hlasité volání!“* (GO Str. 168)

Půlnoční volání – komu je adresováno?

Potom, co v podobenství bláznivé i moudré panny procitly (tedy čekající věřící), nemůžeme v půlnočním volání vyloučit výzvu k církvi! Zjevně se v tuto dobu probudí spící věřící i upřímní věřící v Babylonu. Tito věřící v Babylonu jsou ve Zj 18,4 označeni za „můj lid“. Kdo by se tedy odvážil tyto lidi, přesto že se ještě nachází v Babylonu, počítat k bláznivým a ne k moudrým pannám?!

V podstatě vidíme již nyní, že se lidé v Babylonu v určitém smyslu

probouzí a vychází z něho. Na druhou stranu vidíme v církvi mnohé, kteří přes znamení konce nemají ještě žádný důvod probudit se a brát vážněji svůj duchovní život. Není nejvyšší čas „připravit lampy“? Co však znamená „*připravit si lampy*“?

Co to znamená, „dát své lampy do pořádku“?

a) Symbol pro slovo Boží

Obvykle bývají lampy ve výkladu tohoto podobenství vykládány jako symbol pro Boží slovo. Také E. G. Whiteová to tak na jednom místě vyložila: „*Lampy představují Boží slovo, ...*“ (BG 355) Biblický podklad pro tyto interpretaci lamp by byl například Žalm 119, 105 „*Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.*“

Jestliže jsou lampy Boží slovo, pak je to důkazem toho, že ti kteří čekají příchod Pána, se nechají tímto světlem vést. V tom se moudré od bláznivých panen neodlišují. Obě skupiny se odvolávají ve své víře na Bibli, jak to mimochodem dělají nejen adventisté, ale také ostatní křesťané, všech společenství a církví. Skutečně můžeme vycházet z toho, že jen Boží slovo je základem naší víry. Jakmile však toto Slovo odložíme a necháme na jeho místo nastoupit tradice a lidské zvyky, nebudeme schopni ženichovi vyjít vstříc. Přesto, že se odvoláváme na Bibli, a bereme ji za jediný základ pro naši víru, je to stále ještě málo na to, abychom se mohli s naším Pánem setkat. Zjevně chtěl Ježíš tímto podobenstvím ještě říct, že samotné vlastnictví Božího slova nestačí, aby člověk mohl být správně na Jeho příchod připraven. K čemu nám slovo Boží je, když se náš život nemění a my samotní se neproměňujeme k Jeho obrazu?

Lampa v Bibli není jen symbolem pro slovo Boží. Často se v Bibli setkáváme s obrazy, které nemají jen jeden význam, nýbrž mohou mít významů více. Proto záleží na vykladači Bible, jaký význam ve které dané souvislosti může použít a který ne. Dovídáme se, že při zvolání kolem půlnoci se panny probudí a své lampy „*uvedou do pořádku*“ nebo „*připraví*“!

Pokud tedy dáváme v tomto podobenství lampy do souvislosti jen s Božím slovem, vyvstane nám problém. Znamenalo by to totiž, že panny po tomto posledním probuzení „*uvedou do pořádku*“ připraví Boží slovo. To tím však zcela určitě nemůže být myšleno, protože Boží slovo nepotřebují „*uvádět do pořádku*“ nebo „*připravovat*“. Boží slovo je v pořádku a naprosto připravené. Nesmíme k němu „*nic přidat a nic ubrat!*“ (Zj 22, 18-19). Může to být jedině tak, že Boží slovo slouží k tomu, aby uvedlo lidi před Bohem do pořádku. Proto musíme hledat lépe se hodící vysvětlení nebo symbolické přenesení pro lampy v souvislosti s tímto podobenstvím.

b) Lampy – symbol pro život panen

V základním textu se říká: „....*dávaly do pořádku své lampy.*“ Co je míněno těmito lampami? Lampa je symbolem pro náš život a náš charakter. (Mt 5,14) Nemůže to zde být pouze symbol pro Boží slovo, protože Slovo nemusíme „*dávat do pořádku*“.

Skrze svůj život mají být věřící světlem a nechat své lampy hořet, aby „lidé viděli jejich dobré skutky a chválili Otce v nebi.“ (Mt 5,14) Ve stejném smyslu můžeme chápat slova, kde Ježíš říká: „*Nechte hořet své světlo a buďte podobni lidem, kteří očekávají svého Pána.*“ (L 12,35 – z německého překladu)

Lampy v podobenství představují také nádobu, ve které se nachází olej ke svícení. To se může v přeneseném slova smyslu stát tak, že náš vnitřek je naplněn Duchem svatým a my teprve potom můžeme přinášet světu pravé světlo.

DOBA POSLEDNÍ GENERACE

Dojde v dějinách k okamžiku, kdy budou věřící (krátce) před 2. příchodem Ježíše Krista vědět, že Ježíš přijde a jejich generace se toho dožije? Musí a bude existovat generace, která konečně zažije příchod Pána za svého života. Musí a bude existovat generace, která zažije poslední probuzení, po kterém už žádný věřící neusne!

Díky „*půlnočním voláním*“ došlo v dějinách mnohokrát k probuzení. Neustále vznikalo povědomí, že je nutné přiblížit se k Ježíši. A jak jsme právě objasnili, očekávali někteří Ježíšův příchod ve své době, a také to zvěstovali. My ale nechceme prožít zklamání, a proto ani nezačínáme mluvit o Ježíšově 2. příchodu v naší době, natož ho ještě nahlas hlásat. Dokonce i v našich časopisech jsme utichli! Důraz je více položen na to, být „*vždy*“ připraven.

Přesto bude žít jednou generace, která prožije poslední probuzení, po kterém už nikdo neusne! Věřící této doby projdou, dokonce bez příměluve v nebeské svatyni, vítězně obdobím posledních ran a zakrátko budou vytrženi až k Božímu trůnu. Právě o posledním probuzení je řeč v tomto podobenství. Přitom už nedojde ke zklamání.

Co vyvolá toto poslední probuzení z podobenství? Hlasité volání: „*Pohledte, ženich přichází!*“ Základní text říká: „*Ženich je tu!*“ Přijde doba, kdy budou věřící říkat: „*Ježíš přichází!*“ Budou dostatečně dopředu vědět, že to bude jejich generace, která se dožije Ježíšova 2. příchodu! Během „*půlnočního*“ volání bude ještě existovat možnost „*zdokonalit*“ svůj život. Tato generace obdrží jasná a srozumitelná znamení, aby to poznala.

Znamení půlnočního volání jako znamení poslední generace

E. G. Whiteová píše o znamení půlnočního volání: „*Moje myšlenky byly směřovány do budoucnosti, kdy bude dáno znamení: Ženich je tu, jděte mu naproti!*“ (Mt 25,6) *Někteří ale promeškají dobu, kdy si budou moci obstarat olej do zásoby, a teprve pozdě pochopí, že charakter,*

který olej představuje, je nepřenosný.“ (RH, 11. února 1896) Někdy se zdá, jakoby samotní adventisté pochybovali o znameních, ve kterých dokonce nevěřící poznávají právě ta znamení, že konec je blízko a která upozorňují na brzký Ježíšův příchod.

Jestliže pochybujeme o tom, že by Ježíš mohl přijít v této (naši) generaci, měli bychom pozorněji studovat Bibli. Věřím, že najdeme dostatek důkazů, které nám ozřejmí, že žijeme v poslední generaci. Jsme o tom dostatečně přesvědčeni a máme odvahu o tom veřejně mluvit? Když Ježíšovi učedníci budou mlčet, kdo začne křičet? Mohly by to být kameny, o kterých mluvil Ježíš v evangeliu? (L 19,40) Kdo je míněn tím „*kamením*“ použijeme-li zde tento text?

KŘIK KAMENŮ

Kdo jsou ty kameny, které by mohly začít křičet? Je možné, že by nevěřící (ateisté), pro Boha „zkamenělí“ lidé, v jistém smyslu ohlašovali půlnoční volání, i když tomu nerozumějí tak jako my? Stále více lidí dnes hovoří o poslední generaci, což bych chtěl ukázat pomocí několika výpovědí.

Půlnoční znamení

Úryvek z článku v místních novinách (Vorarlberger Lokalzeitung – pozn. Překl.: místní noviny jedné ze spolkových zemí Rakouska):
„Led a vedra ohrožují svět! Konečné komuniké 700 expertů z Ženevy je jednoznačné. Neexistují už žádné pochybnosti. Vědci celého světa včetně těch, kteří ještě před 20 lety varovali před zbytečným vyvoláváním paniky, jsou za jedno, že je za 5 vteřin 12...Další existence v druhé polovině příštího století je sotva možná, pokud nebudou učiněna drastická opatření pro celkové klima – a rozvoj životního prostředí!“

Na celém světě zveřejnilo přes 100 vědců následující výpovědi:
„Regionální nedostatek vody se stává stále vážnějším problémem. Půda vhodná k pěstování se do roku 2000 zvětší o 4%, takže růstu množství potravin bude muset být dosaženo především většími výnosy. Zásobování vodou, v důsledku velkého kácení lesů kolem roku 2000, bude stále nevypočitatelnější. Během příštích 20 let dále zmizí na Zemi obrovské lesní plochy, protože poptávka po dřevěných výrobcích a palivovém dříví stále roste. Lesy se dnes na Zemi ztrácejí rychlostí 18 až 20 mil. hektarů ročně, což je oblast o velikosti poloviny Kalifornie. Dramaticky přibývá vyhubených druhů rostlin a živočichů! Státisíce druhů, snad 20 procent všech druhů na zemi, nenávratně zmizí, když budou zničeny jejich životní prostory, především tropické pralesy. Pokud v oblasti technologií nedojde k revolučnímu pokroku, bude život po roce 2000 více nejistý než dnes!“ („Global 2000“, s. 27 – poštovní schránka 6 000, Frankfurt nad Mohanem 61)

Prezident Carter dal příkaz: „Prozkoumejte vyhlídky do budoucna!“ Nakonec říká: „Závěry, ke kterým jsme dospěli a které jsou shrnuty na následujících stranách, jsou znepokojující, ukazují na dobu až do roku 2000, na potenciál globálnějších problémů alarmujícího rozsahu!“ („Global 2000“, s. 19)

Karel Jasper, přední filozof 20. století, který zemřel v roce 1969, napsal v časopisu „Universitas“: „Každý problém lidstva dnes stojí ve stínu hrozby zániku, protože konec světa se stal reálnou perspektivou sebevyhlazení lidstva. Můj rozum mi říká, že je pravděpodobné, že by k tomuto konci mohlo dojít v příštích desetiletích“.

Prezident John F. Kennedy řekl 25. 9. 1961 v OSN mimo jiné: „Dnes musí být každý obyvatel naší planety připraven na den, kdy už země nebude obyvatelná.“

Prof. Hoimar von Ditfurth, vědecký publicista píše ve spisu „Jen nás nechte vysadit jablůnku“: „Nevypadá to s námi dobře. Naděje, že tomu ujdeme, byť jen o vlasek, je víc než smělá. Kdo si dá tu práci, aby vzal na vědomí všude již rozpoznatelné symptomy začínající katastrofy, ten se nemůže ubránit dojmu, že šance našeho pokolení ve zdraví přežít příští dvě generace, jsou beznadějně malé. Víím, že u většiny narazíme stále ještě na nedůvěřivost, když se pokusíme upozornit je na to, co přijde, že na sebe namíříme výčitky, protože prý rozšiřujeme strach a zvláště mladé generaci bereme každou naději do budoucna. Jako by bylo smysluplné upírat svou naději na něco, co se neuskuteční, každopádně ne tak, jak si to lidé stále ještě představují.“

Lyndon Caldwell, člen OSN pro ekologické otázky v ekumenických Rozhledech, duben 1986 píše: „Pokud nenastanou nepředvídatelné události, zdá se být téměř jisté, že ekologická kvalita prostředí pro všechny živé bytosti se v příštích desetiletích jednoznačně sníží ... Je těžké uvěřit, že se lidské poznání a hodnoty změní tak rychle a v takovém měřítku“.

Mohli jsme na různých textech pozorovat potvrzení výše jmenovaného vývoje. Zde „křičí“ kameny tím, že zpochybňují existenci

další generace lidstva. Tito lidé nechali dávno hlasitě zaznít „půlnoční volání“, i když tím nemysleli na 2. příchod Ježíše Krista, ale na konec světa. Víme, že Ježíš nepřijde na vymřelou nebo zničenou Zemi, nýbrž do světa, kde se ještě bude kupovat a prodávat, stejně jako sázet a stavět a hospodářství pokvete (L 17,26-30)!

Jestliže tomu tak je, pak znamenají výše zmíněné výpovědi ohledně poslední generace ještě mnohem víc! Jak pozdě tedy potom je? Nastala již půlnoc? Oproti tomu, přichází z různých směrů také hlasy, které je rovněž možné v naší generaci slyšet, a ty mají naprosto jiné mínění o blízkém konci tohoto světa.

Optimistická protistrana

Do čela listiny osobností, které pro tento svět předpovídají lepší a slibnou budoucnost, chceme postavit papeže, jemuž církev vděčí za druhý vatikánský koncil. V jednom proslovu na přípravu tohoto historicky významného, církev obnovujícího koncilu, podal papež Jan XXIII následující náhled ohledně blízké perspektivy zániku světa: „*Jsme naprosto jiného mínění než ti nešťastní proroci, kteří stále předpovídají neštěstí, jakoby svět stál před svým zánikem. V současném vývoji lidských událostí, díky kterému se zdá, že lidství vstupuje v nový světový pořádek, bychom měli rozeznávat spíše skrytý Boží plán.*“ (Franz Jantsch, „Koncil a ty“ 5. červen 1960)

Kdyby tento muž dnes ještě žil, musel by poznat a uznat, že se jeho předpověď zdaleka nevyplnila!

Několik měsíců po překvapujícím pádu komunistického východního bloku v listopadu 1989, zveřejnily jedny známé noviny, co očekával tehdejší prezident sovětské unie **Michail Gorbačov** od této doby pro svět: „*Současná generace lidství bude možným svědkem nenávratné periody míru. Hradby, které je oddělovaly, padly a hroby studené války mizí.*“ (Die Welt, 1.6 1990)

Ve stejnou dobu prohlásil německý spolkový kancléř Helmut Kohl: „*Již nebudeme mít žádné světové války ... Německo již nemá žádného protivníka ...*“ (Die Welt, 16. 11 1990)

Podobné mínění vládlo také při jednom mezinárodním zasedání KSZE mezi světovými politiky v Paříži, dne 19. 11. 1990, kde bylo prohlášeno: „*Nyní začíná období míru a demokracie!*“ Dokonce světoznámý evangelista Billy Graham viděl tenkrát v pádu komunizmu začátek nové slibné éry pro tento svět, a prohlásil: „*Společně postavíme nádherný svět, bez válek a bez nemocí, bez vězení a bez zbraní.*“ (Die Zeit, 16. 3. 1990)

S tím tenkrát souhlasil také arcibiskup German z ortodoxní církve, když prohlásil: „*Nyní nastal čas zrušit války a zajistit navždy mír!*“ Každý čtenář těchto stránek se dnes po zhruba 20 letech může sám přesvědčit o tom, jak nerealistická byla tato očekávání a jak se vyvinul naprosto jiný svět. Půlnoč pro tento svět, o které Ježíš hovořil ve svém podobenství o deseti pannách, ve skutečnosti neustoupila, ale naopak se velmi přiblížila. Zde se objevuje také otázka pro budoucnost, jakým hlasům bychom měli věnovat důvěru, hlasu Božímu a Ježíšovu, nebo hlasu lidí dnešní doby.

V této souvislosti je také zajímavá existence **hodin zániku světa v Chicagu**, které již mnoho let lidem říkají, jak blízko se přiblížil konec světa.

- V 70 letech stály tyto hodiny již na 3 minutách před 12. hodinou.
- Po mírových rozhovorech Reagana a Gorbačova v 80. letech byly posunuty na 5 minut před 12h. (Doba odzbrojování a likvidace atomových raket!)
- Po pádu zdi a při začátku mírových rozhovorů na Blízkém východě mezi PLO a Izraelem byly kolem roku 1992 posunuty na 10 minut před 12h.
- Od 14. ledna bylo možno na této internetové stránce číst následující: *Vyhlídky lidstva nebudou zničeny na základě atomových válek nebo skrze změnu klimatu. Podle názoru vedoucích vědců se zlepšily. Vědecké noviny „Bulletin of Atomic Scientist“ posunuly ve čtvrtek „hodiny zániku světa“ o jednu minutu zpět. Nyní je pro lidstvo podle mezinárodní skupiny vědců „šest minut před dvanáctou“. Internetovým stránkám „Bulletin of Atomic Scientist Board“ se hlásí podle jejich vlastních údajů 19 nositelů Nobelovy ceny.*

„Stali jsme se trochu optimističtější“, řekl jeden z mluvčích této skupiny, Lawrance Krauss. „Ale že jsme hodiny posunuli pouze o jednu minutu zpět, ukazuje také na to, jak velká ta nebezpečí ještě jsou.“ Tyto hodiny existují na úvodní stránce bulletinu od roku 1947 a od té doby byly 8 krát posunuty. Naposledy byly v roce 2007 posunuty ze „sedmi minut před dvanáctou“ na „za pět minut dvanáct“.

Přesto všechno, existuje stále druhá strana vědy, která trvá na absolutním konci tohoto světa. „Žádný“ tvor nežil navždy a není důvod, proč by člověk měl tvořit nějakou výjimku. Během století a obzvláště v posledních desetiletích, vymřely různé druhy zvířat. Proč by měl člověk, jako konečný výsledek miliardy let evoluce, být uchráněn před tímto osudem?“ (F. M. Wutekis, biolog, vědecký pracovník, v jedné z přednášek ve Vídni v roce 1986 k tématu „Konec evoluce“)

Žhavá novina: Vědci vypočítali konec světa

„Lidská rasa je v každém případě vystavena zániku, protože vesmír se podle různých poznatků fyziky bude buď nekonečně rozpínat, nebo se také po určité době rozpínání naopak vrátí do svého původního stavu hustoty.“ (Rolf Ebert, Astrofyzik z Würzburgu, z jeho přednášky) Naši vnuci nezažijí konec světa a naši pra, pra pravnuci také ne. Ale za 7,59 miliard let tomu tak bude, tím si jsou vědci jistí, pak nastane konec. Věří, že nejprve bude možná rezivět a potom bude padat železný déšť. ...

Je možné, že smrt planety nastane o padesát milionů let dříve, možná také teprve o padesát milionů let později, to nechtějí vědci přesně určovat. Jisti jsou si však – a to teprve krátce – příčinou zániku: Země shoří, protože spadne do ohně stejně tak umírajícího slunce.“ (<http://www.stern.de/wissen/kosmos/flammendes-finale-forscher-berechnen-das-ende-der-yelt-600546.html>)

K tomuto zoufalému protiřečení si v lidském odhadování budoucnosti této země, není možné nic jiného dodat. Ukazuje, jak protikladně si vykládají neorientující se, blázniví, avšak učení a zodpovědní lidé současnosti skutečné okolnosti naší doby.

PŮLNOC V PODOBENSTVÍ

O jaké době se zde mluví? Viděli jsme, že půlnoční volání nemůže zaznít až v období posledních ran. Tato událost se musí odehrát určitou dobu předem. Zbývá ještě trochu času, aby mohly být „lampy dány do pořádku“, než se „uprostřed noci“ rozlehne křik. (Mt 25,7) Termín „uprostřed noci“ můžeme spojit s následujícími texty.

Mt 24,21-24 Vyvolení mohou být ještě svedeni a ostatní se mohou obrátit.

Mt 24,9.10 Čas posledního tříbení patří k „půlnoci“.

L 21,9-11.25.26 Období násilných válek a katastrof.

L 21,23; 23,28-30 Období velké bídy.

To všechno jsou znamení toho, že svět nejde vstříc „New- Age“ nebo „Light- Age“, nýbrž období půlnoci, vstříc temnotě. To vše bude pro „půlnoční volání“ povel k tomu, aby se „rozlehl křik“. Pro věřící jsou všechna znamení, která ohlašují velké soužení, a tím blížící se konec, v první řadě znamení vykoupení!

ZVLÁŠTNÍ ZNAKY POSLEDNÍ GENERACE

„Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko království Boží. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane.“ (L 21,31,32) O jakém „pokolení“ zde Ježíš hovoří? Podíváme-li se na souvislosti, hovoří Ježíš na tomto místě o době, kdy se lidé dostanou do velké nouze, a o poslední generaci, která prožije nejtemnější půlnoc! Tato generace, říká Ježíš, nepomine, dokud on nepřijde, dokud se ženich neukáže, dokud se neotevře nebe a neobjeví se Ježíš se všemi svými anděly!

V běhu dějin se na lidi snesly mnohé Božské soudy, ale on ještě nikdy během celých dějin nevynesl žádný překvapivý soud nad svým lidem. Každé generaci, které se to týkalo, dal vždy vědět předem. Je možné, aby Bůh na konci, před posledním soudem jednal jinak? Jestliže někteří soudí, že ve své časové orientaci zacházím příliš daleko, pak pokládám následující otázku: Věděl Noe, že potopa přijde v jeho době a že se potopy dožije? Doufám, že známe Bibli natolik, že můžeme odpovědět jasným ANO!

Doba a hodina Ježíšova příchodu

Jako za dnů Noe

Jak dlouho dopředu o tom Noe věděl? Obyčejně říkáme 120 let! (To by bylo nové, samostatné téma.) Jedno je jisté, že to věděl dostatečně dlouho dopředu, protože měl dost času, aby postavil archu, což trvalo léta.

Noe věděl, že on a jeho synové mají být zachráněni! Archu nestavěl pro příští, ale pro svou generaci! Bůh mu řekl, že má postavit archu pro sebe a své syny a pro ženy svých synů. Tak Noe přesně věděl, že potopa přijde ještě za jeho života. (1M 6,17.18)

Ježíš říká, že tomu tak bude i na konci časů! To znamená, že

poslední generace, která čeká na vytržení, se o tom dozví dostatečně dopředu. Přesný okamžik Noe neznal, ale byl si jistý, že se to stane v jeho době, v jeho generaci. Když budeme intenzivněji číst a studovat Bibli, objevíme, že Bůh sedm dní před potopou oznámil přesnou dobu konce. (1M 7,4) Tak tomu bude i na konci. Věřící se ještě krátce před Ježíšovým 2. příchodem dovedí přesný čas jeho návratu.

Duch prorocký nám zjevil následující slova. „*Nebe se otevřelo a zase zavřelo a pohnulo se. Hory se chvěly jako třtina ve větru a vrhaly skály sem a tam. Moře vřelo jako hrnec a vyvrhovalo kameny na zemi. Když Bůh oznámil den a hodinu Ježíšova příchodu a uzavřel se svým lidem věčnou smlouvu, řekl jednu větu a pak se zastavil, zatímco se slova valila na zem.*“ (EW 285)

Dále nám říká: „*Brzy jsme uslyšeli Boží hlas jako množství vod, který nám oznámil den a hodinu Ježíšova příchodu. Živí svatí, v počtu 144 000, rozuměli tomu hlasu, zatímco bezbožní jej považovali za hromy a zemětřesení.*“ (EW 15)

To vše se odehraje teprve v období posledních ran. Osobně věřím, že tyto události jsou v Bibli zaznamenány v popisu 7. polnice a 7. rány. Čteme tam: „*Tu se otevřel Boží chrám v nebesích, a bylo v něm vidět schránu jeho smlouvy, rozpoutaly se blesky a rachot hromu, zemětřesení a hrozné krupobití.*“ (7. polnice v Zj 11,19)

Podobně čteme ve Zj 16,17.18.21: „*Sedmý anděl vylil svou nádobu do ovzduší a z chrámu od trůnu zazněl mocný hlas: „Stalo se!“ A rozpoutaly se blesky, hřmění a burácení a nastalo hrozné zemětřesení, jaké nebylo, co je člověk na zemi, tak silné bylo to zemětřesení (...) na lidi padaly z nebe kroupy těžké jako cent.*“

Jak v 7. polnici, tak také v 7. ráně je zmíněno hřmění a burácení, a já jsem přesvědčen, že tímto hřměním bude stejně tak ohlášena okamžik Ježíšova příchodu. V Bibli máme další příklady, které, jsou-li vyloženy typologicky, jasně ukazují, že Bůh to lidem, na které se měl snést určitý soud nebo zvláštní vysvobození, předem oznámil a dal jim vědět, že k tomu dojde ještě v jejich době. V některých případech existoval

samotný odkaz na tehdejší generaci a také na přesný čas soudu nebo vysvobození jako například:

Sodoma a Gomora

Než sestoupil na Sodomu a Gomoru oheň, bylo Lotovi a lidem v Sodomě předem oznámeno, že oheň přijde? (1M 19,14-17) Měli ještě dost času, aby se připravili a vyšli z města.

Vyjítí z Egypta

Věděli Izraelci, která generace má být osvobozena z egyptského otroctví a v jakou dobu? Uvažme, že lid byl přes 400 let v zajetí. Přesto, když přišel do Egypta Mojžíš, měl poselství pro generaci, která měla zažít odchod, ne pro tu příští. Více než rok dopředu se zajatci dozvěděli o svém osvobození. Krátce před odchodem jim byly oznámeny den a hodina vysvobození. Každá rodina si měla opatřit beránka. (2M 12,1-4) Na počátku měsíce byl určen podvečer 14. dne v měsíci. Ten se stal poté dnem a hodinou jejich osvobození.

Vejítí do země Kanán

Znali Izraelci dopředu dobu a hodinu svého příchodu do Kanánu? Generace, která zažila příchod do Kanánu, o tom věděla už 40 roků předem. **Bůh jim jasně předpověděl minimálně rok vstupu do země Kanán v souvislosti s příběhem se zvědy.** (Viz 4M 14,28-35) Den vejítí se dozvěděli několik dní předem od Jozueho! (Prostuduj si Jozue 2. a 3. kap.)

Zničení Jeruzaléma ve SZ

Věděla židovská generace, ve které době mělo být město zničeno? Je pozoruhodné, že na zničení a soud poukazovali všichni proroci, přesto ale teprve Jeremiáš oznámil tehdejší generaci, že k tomu dojde právě v její době! (Jr 16,1-9) Přečtěte si tuto část ve své Bibli. Jeremiáš měl také svým životním postojem potvrdit, že přišla doba

poslední generace před zničením. Neměl se už účastnit žádné svatby! Také prorok Ezechiel kázal mezi zajatci v Babyloně, že ke konečnému zničení dojde ještě v jejich době. (Ez 12,21-28) Přišla doba poslední generace před zničením a Bůh to prostřednictvím zvláštních proroků oznámil svému lidu. Může k tomu dojít i před největším osvobozujícím soudem světa?

Osvobození z babylonského zajetí

Věděli Židé, kdy dojde k jejich osvobození? Ano, věděli to 70 roků dopředu! (Jr 25,10-12; 29,10)

Dva roky před osvobozením je Danielovi znovu potvrzeno, že osvobození stojí přede dveřmi. (Da 9,1-3) Studium proroctví Daniel přesně určil dobu, v níž žila tehdejší generace. Bude na konci rovněž možné podrobným studiem proroctví určit období poslední generace? Příklady ze SZ nás mají povzbudit v našem očekávání.

Zničení Jeruzaléma v Novém zákoně (rok 70 po Kr.)

Věděla generace, která prožila zničení Jeruzaléma v roce 70 po Kr., předem, že bude zničeno jejich město a chrám? Věděli to zcela přesně! Když správně chápeme text u L 21,32, zjistíme, že se tato výpověď poprvé naplnila pro tehdy žijící generaci. Čtyřicet let předtím, než byl Jeruzalém zničen, řekl Ježíš tehdejší generaci, že se dožije zničení chrámu a města!

K druhému naplnění dojde před konečným zničením světa! Generace žijící v době konce se o této velké události dozví dostatečně dopředu. Na základě příkladů, které jsme právě v Bibli sledovali, nemůžeme dojít k žádnému jinému závěru! Jestliže Bůh nikdy v dějinách nevynesl ani částečný rozsudek nad svým lidem, aniž by danou generaci předem nevaroval, proč by to měl udělat před posledním soudem nad celým světem? Jak můžeme rozumět výpovědi: „Čas a hodinu nezná nikdo...“ nebo „...přijde jako zloděj v noci...“?

DEN A HODINU NIKDO NEZNÁ

Je tento nadpis protikladem ke všemu, co jsme doposud vysvětlili? Když čteme tyto texty pozorně, zjistíme, že pouze nevěřící, kteří nejsou bdělí, budou překvapeni jeho příchodem. „*Rozpomeň se tedy, jak jsi mé slovo přijal a slyšel, zachovávej je a čiň pokání. Nebudeš-li bdít, přijdu tak, jako přichází zloděj, a nebudeš vědět, v kterou hodinu na tebe přijdu.*“ (Zj 3,3)

Pavel říká: „Vy však, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den mohl překvapit jako zloděj. Vy všichni jste synové světla a synové dne. *Nepatříme noci ani temnotě.*“ (1Te 5,4.5) Synové světla tedy rozpoznají údobí, kdy přijde, a nebudou proto překvapeni. Také duch prorocký takto vykládá tyto texty! Přečtěte si pozorně následující citáty:

„*Pán Ježíš řekl: ‚Budou znamení na slunci, na měsíci a hvězdách a na zemi úzkost národů.‘ Lidé, kteří rozpoznají znamení jeho příchodu, poznají, že je blízko, přede dveřmi.*“ „*Bděte tedy,*“ tak zní jeho výzva. Ti, kdo berou vážně jeho upozornění, nebudou ponecháni v nevědomosti, aby je ten den nezastihl nepřipravené. *Pro ty, kdo nebudou bdět, „den Páně přijde jako zloděj v noci.“ Svět není o nic ochotnější přijmout poselství pro tuto dobu, než byli Židé ochotni přijmout Spasitelovo varování před zkázou Jeruzaléma. Ať nastane Boží den kdykoli, přijde na bezbožné nečekaně. Život půjde zdánlivě dál a lidé budou plně zaměstnání zábavami, obchodem a vyděláváním peněz, náboženští vůdcové budou opěvovat pokrok a osvícenost světa a lidé budou ukolébání falešnou jistotou. Tehdy, podobně jako se zloděj o půlnoci vkrádá nestřeženými dveřmi, tak přijde náhlá zkáza na nezodpovědné a bezbožné, a neuniknou.*“ (VDV, s. 27)

„V tomto dopise uvádí apoštol okolnosti druhého příchodu Pána. Popisuje stav nevěřícího světa v té době slovy: „*Budou říkat: >Je pokoj, nic nehrozí, < když přijde den Páně a zhouba je najednou přepadne jako zloděj v noci.*“ Potom napomíná církev, aby bděla a byla strážlivá.“ „*Andělé drží čtyři větry, aby žádný z nich nevál, dokud nebude vykonáno*

zvláštní dílo varování světa, bouře se žene, mraky se kupí, aby se živly rozpoutaly nad světem, a pro mnohé to vše přijde jako zloděj v noci.“
(GO, s. 35)

Všímejte si toho, jak E.G. Whiteová dále pracuje s touto myšlenkou. V následujícím citátu ukazuje velmi zřetelně, jak může být text: „...o onom dni a hodině však nikdo neví...“ špatně vykládán, a jak ho správně vyložit a pochopit.

„Nikdo nezná den ani hodinu,“ zněla nejčastěji námitka lidí, kteří odmítli adventní poselství. Písmo říká: ‚O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, jenom Otec sám.‘ Lidé, kteří očekávali svého Pána, podávali jasné a přiléhavé vysvětlení tohoto místa a zřetelně ukazovali, že si je jejich odpůrci nesprávně vykládají. Používali slov, jež pronesl Kristus v oné památné rozmluvě se svými učedníky na Olivové hoře, když naposledy odešel z chrámu. Učedníci se tehdy ptali: ‚Jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku?‘ Ježíš jim vyjmenoval tato znamení a pravil: ‚Až toto všechno uzříte, poznejte, že je blízko, přede dveřmi.‘

Jeden výrok Spasitele nesmí být vykládán tak, aby odporoval jinému výroku. I když nikdo nezná den a hodinu příchodu Kristova, dostalo se nám poučení a vyžaduje se od nás, abychom poznali, kdy se tato doba blíží. Dále se nám dostává poučení, že nedbat na Kristova upozornění a nebrat na vědomí, že se blíží doba Jeho příchodu, je pro nás osudné právě tak, jako bylo osudné pro ty, kdož žili za dnů Noemových, že nevěděli, kdy přijde potopa.

A podobenství v téže kapitole, která srovnává věrného služebníka s nevěrným a uvádí osud toho, jenž pravil ve svém srdci: ‚Můj pán dlouho nejde,‘ ukazuje, jak bude Kristus posuzovat a odměňovat ty, kdo bdí a hlásají jeho příchod, i ty, kdo jej popírají. ‚Bděte tedy!‘ praví.

‚Blažený onen služebník, kterého Pán při svém příchodu najde, že tak činí.‘ Neprobudíš-li se, přijdu jako zloděj, ani nepoznáš, v kterou hodinu na tebe přijdu.‘

Tím bylo jasně ukázáno, že Písmo nikomu nenapomáhá, aby

zůstal nevědomý, pokud jde o blízkost Kristova příchodu. Kdo však hledal jen omluvu pro to, aby zavrhl pravdu, ten si zacpával uši, aby neslyšel toto vysvětlení a slova: „Nikdo nezná dne ani hodiny“ používali opovážliví posměvači, ba i ti, kdo se vydávali za služebníky Kristovy. Když lidé procitli a začali se ptát po cestě ke spáse, postavili se církevní učitelé mezi ně a pravdu a pokoušeli se uklidnit jejich obavy nesprávným výkladem Božího slova. Nevěrní strážci se tak připojili k dílu arcipodvodníka a volali: „Klid, pokoj,“ když Bůh nemluví o pokoji. Jako farizeové v době Kristově odmítali nyní mnozí vejít do království nebeského a bránili těm, kdo chtěli vejít. Krev těchto lidí bude vyhledávána z jejich ruky.“ (VDV, s. 236, 237)

Po všech těchto výpovědích, které nám byly dány prostřednictvím ducha prorockého, bychom měli jasně rozpoznat, že Ježíš přijde jako zloděj v noci jen pro ty lidi, kteří nejsou opravdu bdělí, kteří nevěří náležitě a kteří Bibli nebo proroctví správně nerozumějí. To nám dává jistotu, že každý upřímný křesťan, každý opravdový hledač a znalec pravdy bude znát dobu Ježíšova příchodu. **Opravdoví hlasatelé půlnočního volání tak nebudou říkat pouze: „Pán přijde brzy!“, ale na základě prorockého slova budou moci říci: „Pán přijde pro naši generaci!“** Díky jasným znamením budou moci poznat, že přišlo údobí poslední generace.

HLASATELÉ PŮLNOČNÍHO VOLÁNÍ

KDO JSOU DOOPRAVDY?

Kdo jsou tedy ti, kteří budou přesně vědět, kdy nastane doba Ježíšova 2. příchodu a podle čeho to poznají? (Mt 25,6) Z tohoto podobenství je možné usoudit, že příchod ženicha bude bezprostředně předem skutečně znám, protože jinak by se nemohl rozlehnout půlnoční křik. Kdo to ale bude vědět? Mohou to být pouze ti, kteří o půlnoci křičí.

Ale kdo jsou tito lidé, kteří v podobenství volají: „*Ženich je tu, jděte mu naproti!*“ Mohou to být jen takoví lidé, kteří přesně poznají dobu jeho příchodu. Jsou to snad rozumné panny? Vypadá to, jako by všechny panny v podobenství spaly. Text hovoří neutrálně: „*Uprostřed noci se rozlehl křik!*“ Je to snad ponecháno na naší znalosti Bible, abychom našli, od koho tento křik pochází?

Předem jsem již naznačil, že by možná nevěřící mohli být tzv. „*zatvrzelé kameny*“. Snad vědci a ekologové? Jak ale můžeme pozorovat, oznamují tito nanejvýš jen: „*Je tu konec!*“, a ne: „*Ženich je tu!*“ Proto nemohou být tito lidé skutečnými hlasateli půlnočního volání. Mohou znamení doby hovořit tak jasně, aby probudila dokonce spící panny a bezbožné lidi? Ano, ale samotná znamení doby nemohou volat: „*Ženich je tu!*“

Na tomto místě si musíme uvědomit, že když máme co do činění s podobenstvím, stojíme někdy před skutečností, že každé podobenství někde pokulhává a ne všechny detaily je možné přenést do reality. Z tohoto podobenství nemůžeme jasně určit, od koho přichází tento křik. Proto nám zde může pomoci jen kontext celé Bible, který nám ukáže, že toto půlnoční volání může přicházet z jednoho určitého směru.

V řeckém základním textu čteme: „*O půlnoci povstal křik!*“ To znamená, že tu není najednou, ale že nabývá stále více na hlasitosti, rozvíjí se! To mě osobně přivádí k přemýšlení, jestli se nejedná o panny,

keré nejdříve usnuly, ale pak jsou postupně probouzeny a následně hlasitě volají! Kdo ale vzbudí spící panny? Z podobenství to nelze přesně určit. Přesto se můžeme na základě kontextu celé Bible domnívat, že je lid probuzen rozumnými Božími posly, kteří sami také usnuli, ale pak byli zvláštním působením Ducha svatého vyburcováni!

Tak tomu bylo v dějinách Božího lidu vždycky. (Ag 1,13.14) V nejtemnějších hodinách dějin světa i věřících probudil Bůh ženy a muže, aby znovu vyburcovali opadlý a spící národ, vykonali zvláštní úkol a vedli ostatní k osobnímu setkání s Bohem, neboli k obrácení. Tak tomu bylo i kolem roku 1844, jak se dovídáme z pera E. G. Whiteové.

„Na konci poselství druhého anděla jsem viděla velké světlo zářit z nebe na Boží lid. Paprsky tohoto světla byly jasné jako slunce, slyšela jsem volat hlasy andělů: ‚Ženich je tu, jděte mu naproti!‘ (Mt 25,6) To bylo půlnoční volání, které dalo sílu druhému andělskému poselství. Z nebe byli posláni andělé, aby vyburcovali malomyslné svaté a připravili je pro velké dílo. Nejschopnější muži nebyli první, kteří toto poselství přijali.

K malomyslným, odevzdaným lidem byli posláni andělé a pobízeli je, aby posílili volání: ‚Ženich je tu, jděte mu naproti!‘ Byli pověřeni, aby si pospíšili s tímto voláním, oznamovali poselství v síle Ducha svatého a probouzeli své zmalomyslněné bratry. Toto dílo sílilo a svatí, kteří slyšeli volání, nemohli odolat. Duchovně nejvyspělejší přijali poselství nejdříve, ale mnozí, kteří stáli dříve v čele, byli nyní poslední, kteří se probudili, posílili volání: ‚Ženich je tu, jděte mu naproti!‘

Ve všech částech země vzešlo nad poselstvím druhého anděla světlo a volání se dotklo tisíců srdcí. Šlo od města k městu a od vesnice k vesnici, až byl čekající Boží lid plně probuzen. V mnoha kostelích nebylo dovoleno toto poselství ohlašovat, ale velký počet těch, kteří měli živé svědectví, opustilo padlé církve. Prostřednictvím půlnočního volání bylo vykonáno velké dílo. Poselství zasáhlo srdce a vedlo věřící k tomu, aby sami pro sebe hledali živou zkušenost. Věděli, že se nemohou spoléhat jeden na druhého.“ (EW, s. 229, 230 [224, 225])

V průběhu celých dějin měl Bůh hlasatele na poušti. Měl vždy

„*buditele*“ pro spící církve a svedený a zaslepený svět. Nebylo jich mnoho, byli to jednotlivci, které Bůh povolal z temného světa, probudil je a učinil hlasateli! Ostatní se potom k tomuto volání přidali. Tak tomu bude i na konci s oním „*hlasitým*“ voláním! Jsi už připraven?

PŘÍČINA PŮLNOČNÍHO VOLÁNÍ

Co mohlo být konkrétní příčinou toho, že zaznělo půlnoční volání? K jaké události muselo dojít, aby mohlo být nakonec řečeno, že přichází ženich? V této době, dříve než se Ježíš objeví, musí dojít ke zvláštním událostem, které zapříčiní, že hlasatelé oznámí příchod ženicha ve své generaci! Jak to poznáme? *„Tím se nám potvrzuje prorocké slovo a činíte dobře, že se ho držíte, je jako svíce svítící v temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci.“* (2P 1,19)

Rozumné panny mohou být jediné věřící lidé, kteří přesně znají a zkoumají prorocké slovo! Na základě prorockého slova rozpoznají události, které jim jasně řeknou, že nastal čas, kdy Ježíš přijde, že už nebude žádná druhá nebo třetí generace. Ale o jaké události se jedná?

Které události oznámí i těm nejvlažnějším laodikejským, že *„ted’ musí Ježíš opravdu přijít, ted’ přišla hodina poslední generace?“* Máme pro to v Božím slově mnoho odkazů, ale rád bych se omezil pouze na zcela zjevné znaky, které budou neomylným znamením poslední generace, posledních let světových dějin. Jedná se o znamení, která by měl znát každý adventista a která můžeme najít především ve 13. kap. Zjevení.

1. Čas velkého svodu

Ze Zj 13,13.14 můžeme vidět, že to bude doba zvláštního svodu, jakého ještě v dějinách nebylo. *„Činí velké zázraky, takže i oheň padá z nebe...“*

Domnívám se, že tato doba patří podle Mt 24,21-24 k tomu úseku doby konce, o kterém Ježíš řekl, že nastane hrozné soužení, jakého ještě nikdy nebylo. Tuto dobu musí Bůh zkrátit, aby vůbec mohli být ještě někteří lidé zachráněni. Nemůže tu jít teprve o dobu fyzického soužení během sedmi ran, ta totiž nemusí být zkrácena, jelikož bude předtím ukončeno zapečetování a žádný věřící už nebude moci odpadnout!

Osobně věřím, že je touto dobou míněna současná doba

satanových zázraků, jak je můžeme vidět v aktuálním světovém spiritizmu, nebo také v křesťansko-charizmatických zázračných hnutích. Jestliže se na to podíváme o něco blíže, musíme dojít k závěru, že takové svody, jaké pozorujeme zvláště od 60. let ve všech oblastech našeho života, v dějinách ještě nikdy nebyly. Taková doba nemůže a ani nebude trvat několik generací.

E.G.Whiteová potvrzuje tuto myšlenku následujícím citátem, kde hovoří o tehdejších hnutích, která jsou velmi podobná dnešnímu charismatickému letničnímu hnutí.

„Nenechme se mýlit. Zázračné události, ke kterým dá podnět satan, se brzy uskuteční...Satan způsobí, že lidé onemocní, a potom je najednou jejich nemoci zbaví, takže se budou považovat za uzdravené. Tato zdánlivá uzdravení budou zkušebním kamenem adventního lidu.“ (Probuzení, co pak, s. 55)

„Pán mi ukázal, že události, ke kterým došlo v Indianě (dokonce ve sboru adventistů), se budou opakovat krátce před ukončením doby milosti. Mnoho nesmyslného se bude konat veřejně. Bubny, tanec a muzicírování bude hlasitě provozováno. Pocity rozumem obdařených bytostí budou tak zmateny, že se nedokáží správně rozhodnout. A toto všechno bude připisováno působení Ducha sv....

„Svět nebude obrácen prostřednictvím daru jazyků, ale kázáním evangelia.“ (Probuzení, co pak, s. 57)

Nežijeme už uprostřed doby těchto událostí, není to další důkaz toho, že už jsme dospěli do období poslední generace? Není nejvyšší čas, abychom se probudili a nechali pro církve i tento svět zaznít volání: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“? Ale Zj 13,14-17 mluví ještě o třech dalších znameních poslední generace.

2. Čas obrazu šelmy

Poslední generace je také velmi úzce spojena s obrazem šelmy. Je to doba:

- vzniku „obrazu šelmy“

- vynucení „znamení šelmy“
- nemožnosti prodávat ani kupovat

Jedná se zde o protibožský systém, který bude celosvětově nutit k falešné bohoslužbě. Určitý druh jednotného, nebo světového náboženství, které bude moci být prosazeno jen za pomoci státní moci. K tomu je ale opět potřeba určitý druh světové, jednotné vlády. Domnívám se, že od určité doby je to možné pozorovat v rozvoji a v politických a náboženských snahách OSN. Jako adventisté věříme už dlouho, že se v případě znamení a obrazu šelmy jedná o celosvětový konflikt, týkající se falešného a pravého dne odpočinku (soboty a neděle), který se bude v blízké budoucnosti stále více rozvíjet. Také to je jasným znamením poslední generace.

3. Čas nedělního zákona

Otázka neděle se v Americe i u nás stává stále aktuálnější.

Církve a odbory se snaží už několik let o zachování neděle jako jediného dne odpočinku pro všechny lidi. Potvrzují to některé novinové titulky:

„Die Neue, 23. května 1991“ (Vorarlberg): „Kultura neděle musí být zachována! Záchrana volné neděle je společná prosba odborů i církve. Proto navštívil biskup Küng zemský sněm ÖGB.“

„Kleine Zeitung, 19. dubna 1991“ (Steiermark): „Neděle je ohrožena; odbory i církve si dělají velké starosti. Už 20 let se na toto téma vedou rozhovory mezi církví a odbory...“

„Kleine Zeitung, 20. dubna 1991“ (Steiermark): „Nemůžeme neděli jednoduše zrušit. Na včera ukončeném semináři o významu neděle ve škole Otty-Möbese ve Štýrském Hradci, byla působivým způsobem potvrzena dále trvající jednota mezi odbory a katolickou církví v otázce nedělního odpočinku.“

„The Daily Telegraph, 29. září 1990“ (Londýn): „German workless Sunday for all EG!“ (Německá volná neděle pro celé EU) Papež Jan Pavel II. k tomu říká (1987): „Neděle musí být chráněna! Pro křesťana

je neděle prásátkem, kdy se scházíme při bohoslužbě, abychom slyšeli Boží slovo a účastnili se slavnostní eucharistie. Neděle tak získává svou vysokou kulturní a náboženskou hodnotu. Je důležitá pro křesťanskou církev, ale také pro celou společnost. Proto musí být neděle i v budoucnu chráněna. Nesmí být nahrazena žádným jiným dnem. Vyžaduje to tedy solidaritu odborů a podnikatelů ve prospěch pracujících a jejich rodin, ve prospěch celého kulturního národa.“ („Volný den nebo svátek?“ - „Neděle jako otázka lidského svědomí“, Wendelinsverlag Einsieeln, CH 8840)

E.G. Whiteová tento vývoj velice jasně předpověděla: *„Rychle se blíží doba, kdy bude kontrolní moc odborů působit utlačovatelsky. Stále znovu mi Pán ukazoval, že náš lid má své rodiny přemístit z velkoměst na vesnici, kde si budou moci vypěstovat vlastní zásoby, protože v budoucnosti bude problém kupování a prodávání velice vážný. Již nyní bychom se měli řídit pokyny, které nám jsou stále znovu opakovány: Vyjděte z velkoměst do vesnických oblastí, kde na sebe nejsou domy tak natěsnány a kde budete svobodni před nepřátelským vměšováním.“* (SM II, str. 141; GO, str. 79) (SM 2 142-145)

(Zde by mělo být řečeno, že anglický termín „trade unions“ může mít širší význam. Z okolností, při kterých E. G. Whiteová tento termín používá, je zcela jasně patrné, že se může jednat rovněž o jiné celosvětové politické a hospodářské společnosti, monopoly a svazky! Tento pohled se velmi jasně projevuje v mnoha jejích popisech spolků poslední doby, které budou existovat na konci tohoto světa.)

Vrchol tohoto vývoje předpověděla E. G. Weithová následovně: *„Celý svět byl obrácen v harmonii s nedělním zákonem a tento nespočetný lid stál v rozporu mezi zákony země a zákonem Božím a nárokoval si jako jediný pravdu.“* (SM III, str. 428) (SM 3 55kap.)

Když tento vývoj od soboty k neděli dosáhne svého vrcholu, pozná určitě i ten nejvlažnější adventista, že přišla doba poslední generace, protože tento konflikt se už nemůže táhnout přes několik generací.

4. Čas náboženské netolerance

Tento zmíněný vývoj netolerance by měl začít v Americe a nakonec zasáhnout celý svět. *„Když se Amerika, země náboženské svobody, spojí s papežstvím, aby používala mravní nátlak a nutila lidi k zachovávaní falešné soboty, nechají se svést národy všech zemí k tomu, aby následovaly jejího příkladu. Náš lid není ani natolik bdělý, aby učinil vše, co je v jeho moci, a všemi možnými prostředky, které mu jsou k dispozici, rozšířil varovné poselství. (6 T 18)*

„Čím méně bezprostředních žalob podáme na úřady nebo vrchnost, tím větší dílo můžeme provést v Americe a v jiných zemích. Ostatní národy budou následovat příkladu Spojených států. Přestože krize začne právě tam, bude náš lid postižen ve všech částech světa stejně.“ (6 T 395)

„Historie se bude opakovat, falešné náboženství bude vyvyšováno. První den týdne, obyčejný den, na kterém nespočívá nejmenší svatost, bude vyvýšen jako kdysi socha v Babyloně. Všem národům, jazykům a lidem bude přikázáno, aby uctívali tuto falešnou sobotu. Satanovým plánem je, aby byl znevažován den, který byl ustanoven Bohem a dán světu jako památník stvoření.“ (ABC VII, str. 976)

Když už rozpoznáváme a pozorujeme jasné náznaky tohoto vývoje v naší době, musíme se ptát, jestli to nejsou zřejmé odkazy na dobu půlnočního volání. Jsou dnes mezi námi a ostatními křesťany někteří, kteří říkají, *„možná se to vůbec nesplní, možná přijde Ježíš dříve, než se to všechno stane“!*

Kdyby tomu tak bylo, jak by se mohlo naplnit Zj 13,15.16? Zde se jasně mluví o době, kdy budou lidé vystaveni náboženskému nátlaku! Termínem náboženský nátlak zde jako ASD rozumíme násilí, které bude vykonáváno ve znamení absolutního uctívání neděle. Aby mohlo začít celosvětové pronásledování, musí být za tímto účelem založena celosvětová organizace, která bude moci všude vydávat zákony. Protože se tento konflikt musí odehrát celosvětově, nemůže se moc, představená obrazem šelmy, jak se někteří z nás ještě domnívají, vztahovat pouze na

„církevně – státní útvar“ v Americe!

5. Čas „nového světového zřízení“

Takovou celosvětovou organizaci předpověděla také E. G. Whiteová v následující výpovědi. Pozoruhodné je, že se v této souvislosti rovněž odvolává na Zj 17. kapitolu, na „šelmou z propasti“. Z toho jasně vyplývá, že viděla paralelu mezi šelmou ze Zj 17 a obrazem šelmy ze Zj 13.

„Tito si myslí, že bude existovat celosvětový svazek, velký soulad, spolek satanských mocností. ‚A dají svou sílu a moc té šelmě.‘ - Tak bude zjevena stejná svévolná, utiskující moc, která se postaví proti náboženské svobodě a uctívání Boha podle vlastního svědomí, jak se to projevilo u papežství, když v minulosti pronásledovalo ty, kteří se neřídili jeho náboženskými zvyky a ceremoniemi.

V boji posledních dnů se v opozici vůči Božímu lidu spojí všechny mocnosti, které se zpronevěřily Božímu zákonu. V tomto sporu bude sobota čtvrtého přikázání velkým sporným bodem, protože v sobotním přikázání se samotný velký Zákonodárce představuje jako Stvořitel nebe a země.“ (SM 3 318)

Když jsme se dostali již téměř ke konci světových dějin, měl by se nám brzy před očima zjevit tento celosvětový spolek, který zahrne všechny národy země. Taková organizace nemůže vzniknout ze dne na den. V čem bychom mohli tento celosvětový spolek rozpoznat?

Na základě studia Zj 13. a 17. kap. přicházím k závěru, že tuto organizaci můžeme vidět v OSN. Všimněte si nejdříve některých výpovědí Roberta Mullera, který ze své více než 30leté činnosti generálního tajemníka zná OSN i její cíle velice dobře.

Citáty Roberta Mullera - „Die Neuerschaffung der Welt“ (Nové utvoření světa – pozn. Překl.) - ISBN 3-442-14019-6, Goldmann Verlag, München:

„Spojené národy jsou mnohem víc než nějaká politická organizace, jsou bezpříkladným výrazem důkladných evolučních změn,

„které budou trvale v pozitivním slova smyslu měnit celý svět.“ (str. 188)

„Spojené národy jsou školou, kde se jeden od druhého učí, snaží se najít řešení a zjistit, co je pro celé lidstvo potřebné nebo škodlivé. Spojené národy jsou místem tisíce mostů, kolébkou budoucího uspořádání světa, majákem, který vysílá své signály všem lidem na této zemi. Zde se rodí jedinečné celosvětové snahy, které lidstvu pomáhají, aby se lépe poznalo, a které dávají směr jeho chování v naší planetární vlasti.“ (str. 79)

„Měl jsem tu přednost pracovat pro Spojené národy téměř ode dne jejich založení. Viděl jsem tuto světovou organizaci v průběhu těch let růst a měnit se a často jsem přemýšlel o tom, k čemu je nakonec určena a kam nás tato cesta povede. Od svého vzniku zvětšily Spojené národy ohromně svůj rozsah a komplexnost. Dnes k nim patří téměř všechny národy, a tím se plní sny mnoha osvícených filozofů, proroků a myslitelů o univerzálnosti lidstva.“ (str. 72)

„Je docela možné, že budou Spojené národy na konci své cesty rozhodujícím faktorem při rozvoji lidstva. A Spojené národy pak dosáhnou svého zářivého cíle, vrchol božského osvětlení celého lidstva.“ (str. 80)

Je možné pozorovat, jak se tato světová organizace zabývá každý rok intenzivněji morálními a etickými otázkami. Spojené národy se musí vypořádávat s množstvím etických norem chování. Charta Spojených národů je sbírkou nejodvážnějších, na etických základech založených norem chování pro nejmnocnější instituce, jaké známe, ozbrojené národy.“ (str. 85)

„Poprvé na této planetě existuje univerzální organizace a globální, všechny lidi navzájem spojující myšlení. Tak tomu v celých politických dějinách této země ještě nebylo. Je to právě to, co předpověděli velcí proroci.“ (str. 182)

„Spojené národy postupně vyvinuly funkční systém světového uspořádání a pomocí velkého počtu zvláštních úřadů a programů braly ohled prakticky na všechny oblasti, které mají význam pro pokrok života

na této zemi.“ (str. 260)

„Spojené národy jsou místem, kde jsou formulovány nové etické hodnoty nejen pro každou národnost jednotlivě, ale i pro celé lidstvo.“ (str. 61)

„Práce Spojených národů dává největší naději, že budou nové formy nadměrné koncentrace moci drženy v určitých mezích a budou vyvinuty normy chování pro mocné.“ (str. 261)

„Spojené národy shromažďují všechny pro lidstvo důležité informace.“ (str. 261)

„Spojené národy jsou kolektivním mozkiem lidského druhu, který zaznamenává všechna globální nebezpečí a rozvoj.“ (str. 261)

„Spojené národy by se měly stát centrální databankou naší planety.“

„Spojené národy by měly prohloubit své vztahy ke světovým náboženstvím, protože lidstvo stojí na prahu morálního a duchovního věku.“

Měli bychom u tohoto sebeznázornění OSN napnout uši a zpozornět. Ale možná to pro někoho zní zvláště, když zde světovou organizaci založenou a také vehementně bojující za udržování míru ve světě za politickou a náboženskou toleranci, stejně jako za ochranu a obranu lidských práv, představuji jako budoucí nebezpečí pro Boží lid. Ale nezapomeňme, že pouze instituce, která dnes pomocí zákonů poskytuje náboženskou svobodu, je sama může znovu revidovat, změnit anebo zrušit.

Kromě toho můžeme už dnes vidět, že je to velice zřejmý princip OSN, národy a národnostní skupiny, které se nepodřídí jejím rezolucím, stíhat přesně stejnými donucovacími prostředky, o kterých se zmiňuje Zj 13. Jsou to hospodářské sankce, „nemohl kupovat ani prodávat“, stejně jako pohrůžky nejzazšího násilí (zabíjení).

6. Čas znovupovstání papežství

Samozřejmě bude OSN v posledním politickém a náboženském

vývoji proti lidu, který dodržuje Boží přikázání, velmi ovlivněna a podporována papežstvím. Přitom si zde musíme představit papežství, ke kterému se v otázce neděle přidá celý protestantský svět a které bude mít do té doby vedoucí úlohu ve všech náboženstvích. Náznaků pro to existuje dostatek. Když pozorujeme cesty a setkání papeže se všemi vůdci světových náboženství v nedávné minulosti a přítomnosti, je zřejmé, jaký význam je nutné tomu přičíst. Tato souhra se stále více rýsuje na rovině OSN. Všimněme si několika výpovědí, které pocházejí z už výše citované knihy R. Mullera a naznačují roli papežství v OSN.

„Papež Jan Pavel II. po své významné návštěvě Spojených národů se slzami v očích řekl na rozloučenou: ‚Bůh chraň Spojené národy, Bůh chraň Spojené národy‘.“ (str. 148)

„Jednou z nejdůležitějších zásad papežových mírových doktrín je požadavek nutnosti dodržování smluv (pacta servanda sunt). To je jádro jeho poselství pro rok 1976 „Působivé zbraně míru“. Jak důvěrně znějí tato slova delegátům Spojených národů. Já sám jsem už dlouho přesvědčen, že přesné uposlechnutí charty Spojených národů a slavnostní povinnost za žádných okolností se neprovinít proti jejím ustanovením, by nejlépe zaručovaly na světě mír, ale praxe vypadá, že, často jinak.“ (str. 158)

„Je zapotřebí zdůraznit, že charta představuje jednu z nejdůležitějších smluv všech dob. Obsahuje potřebné zásady, metody, jednání a pravidla chování k znemožnění konfliktů a k ochraně mírových vztahů mezi národy. Kdyby se všechny členské státy svědomitě, čestně, bezvýhradně a přesně držely slov i ducha této smlouvy, byla by charta nejučinnějším nástrojem k zachování míru, jaký byl kdy vytvořen. Tím bychom mohli dosáhnout toho, že by jednotlivé národy svěřily svou bezpečnost světové organizaci, a ne arzenálu zbraní nebo ozbrojené ochraně supermocností a vojenských paktů.“ (str. 158, 159)

Robert Muller pozval v roce 1989 sedm set špičkových manažerů, politiků, náboženských vůdců k společnému zasedání v Americe. Při tomto zasedání bylo požadováno jednotné světové náboženství, kde by

měl být papež mluvčím tohoto světového náboženského systému!

Na této konferenci požádal Robert Muller účastníky, aby se postarali o světové náboženství do roku 2000! Muller říká: „Když půjde všechno podle plánu, měl by hrát papež centrální úlohu v tomto celosvětovém náboženství, které už získává svou formu!“

Mnozí v našich sborech nevědí, že všechny tyto procesy jsou již v pohybu a už dávno začaly!

Ale Bůh zcela jasně zjevil, že přišla doba poslední generace. Všimněme si: Nikdo z nás nevěří, že se tento konečný nedělní konflikt nebo nedělní nátlak potáhne přes několik generací. Věřím, že můžeme být jednotní v tom, že se vše soustředí a musí soustředit krátkodobě na poslední generaci, jestliže mají být vyvolení zachráněni!

Všechny tyto úvahy jasně ukazují, že jsme vstoupili do období poslední generace a že nám už Bůh dal jasná znamení pro údobí půlnočního volání. Záleží jen na tom, jsme-li připraveni jim takto rozumět.

Jedno je jisté, duch prorocký nám skrze E. G. Whiteovou dává jasně znát, že takové znamení bude dáno. Měli bychom ho opravdově očekávat, zkoumat a rozpoznat.

„ZNAMENÍ“ PŮLNOČNÍHO VOLÁNÍ

Co by po tom všem mohlo být oním zvláštním znamením, o kterém mluvila E. G. Whiteová? „*Moje myšlenky byly směřovány do budoucnosti, kdy bude dáno znamení: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ (Mt 25,6) (RH, 11. února 1896; GO, str. 166)* Zde je odkaz, který podle mne může být oním „znamením“. Jak popisuje E.G. Whiteová toto zvláštní znamení konkrétněji?

„*Až jednou protestantismus natáhne svou ruku nad propastí, aby uchopil ruku římské moci, až nad propastí obejmě ruce spiritismu, až USA pod vlivem tohoto trojího spojení zamítne každou zásadu své ústavy jako zásadu protestantské a republikánské vlády a učiní opatření pro hlásání papežských nepravd a omylů, tehdy si můžeme být jisti, že přišla doba neobyčejného působení satana a že konec je už blízko.*

Jako bylo přibližování římského vojska pro učedníky znamením nastávajícího zničení Jeruzaléma, tak by pro nás mělo být toto odpadnutí znamením, že Boží trpělivost dosáhla své hranice, že míra nepravosti se v Americe naplnila a anděl milosti se chystá odletět a už se nikdy nevrátit. Potom bude lid Boží uvržen do onoho stavu soužení a muk, který proroci popsali jako čas Jákobovy noci.“ (5 T 451; 7 BC 910)

Po tom všem, co jsme doposud řekli a co teď víme, musíme dojít k závěru, že se toto znamení půlnočního volání musí stále jasněji ukazovat před našima očima. Tím nám bylo už také dáno jasné znamení poslední generace.

Když ale budeme čekat s úplným odevzdáním se Ježíši tak dlouho, až se věci ukážou ještě jasněji, a teprve potom se budeme chtít probudit, pak se obávám, že by pro nás jako církev, která to ví už dnes, mohlo být příliš pozdě. Pak bychom jistě byli v nebezpečí, že se dostaneme na stranu bláznivých panen.

Je nejvyšší čas, aby volání: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ zaznělo, jak o tom čteme u proroka Joela 2,12-17, nejdříve v církvi a bylo uposlechnuto dříve, než budeme chtít a moci zaměřit toto volání

jednotně jako jeden muž na Babylon!

Z toho všeho by nám měla naskočit „radostná husí kůže“. Brzy se naplní to, na co mnozí čekali. Zakrátko se uskuteční tato událost, potom opět uvidíme své milé. Měla by nás naplnit radost, když si uvědomíme, že se budeme moci podívat Ježíši do očí a budeme mít možnost položit mu všechny naše nezodpovězené otázky.

Zanedlouho půjdeme vstříc době, kdy už nebude žádné utrpení! Půlnoční poselství je voláním k radosti pro ty, kteří z celého srdce očekávají Ježíše! Naučme se stále víc toužit po tomto dni a připravme své lampy!

Událost, na kterou poukazuje podobenství, se brzy doslova naplní! Může to být naše generace, ve které budou rozumné panny odděleny od bláznivých! Proto neexistuje nic důležitějšího, než se opravdově a pečlivě na tuto událost připravit.

PŘÍPRAVA PANEN

Na které straně budeš stát? Budeš patřit k rozumným nebo k pošetilým pannám? Abychom na tuto otázku mohli odpovědět, musíme nutně vědět, co to konkrétně znamená, být rozumnou pannou. Kdo bude nakonec patřit k rozumným pannám? V podobenství je řečeno, že to jsou ty, které mají dost oleje v nádobách. Co to ale znamená v praktickém životě?

E. G. Whiteová spojuje na jednom místě olej v lampách s charakterem věřících! „*Někteří však promeškají možnost, aby získali olej k doplnění, a teprve pozdě poznají, že charakter, který je představen olejem, je nepřenosný.*“ (GO, str. 166) (1 T 125)

CHARAKTER ROZUMNÝCH PANEN

Jestliže olej představuje charakter, který mohu rozvíjet jen pomocí Ducha svatého, nabízí se pak otázka, jaký musí být náš charakter, abychom patřili k rozumným pannám? Jedno je všem jasné: Jestli jednou budeme v Božím království nebo ne, závisí na našem charakteru. Tomu nás učí celá Bible a také duch prorocky prostřednictvím pera E. G. Whiteové.

Bible ale obsahuje i jiné obrazy, které představují lidský charakter, a jedním z nich je tzv. „satební šat“ v podobenství z Mt 22. Následují výpovědi ducha prorockého o tomto šatu a charakteru těch, které by chtěl Ježíš při svém příchodu potkat živé. Povšimněte si, jak často zdůrazňuje pojem dokonalosti věřícího člověka a absolutní poslušnosti všech Božích přikázání! Přesto však ne jako osobní výkon, nýbrž jako něco, co je vírou v Ježíše možné pro každého.

„DOKONALOST“ - STAV ROZUMNÝCH PANEN

„Kristus zemřel za nás, abychom přestali hřešit, a hřích je přestoupení zákona.“ (RH, 28. srpna 1894 - viz 1J 3,4!)

„Každému, který se dokonale odevzdá, bude darováno právo žít bez hříchu, v poslušnosti zákona nebe.“ (RH, 27. září 1906 – viz 1J 3,6.8)

„Můžeme vítězit, dokonale a cele. Ježíš zemřel, aby nám otevřel cestu k osvobození, abychom zvítězili nad každým špatným sklonem, každým hříchem, každým pokušením a mohli s ním na konci usednout.“ (1T, str. 144) (1 SM 194; 4 T 349; MH 393)

„Kristus přišel na tuto zem a žil životem absolutní poslušnosti a stejným způsobem, díky jeho milosti, mohou žít muži a ženy. Je to nutné pro jejich spasení.“ (RH, 15. března 1905 viz 1J 2,3-6)

„Když byl Kristus na zemi, řekl svým učedníkům: „Já zachovávám přikázání svého Otce“ (J 15,10). Svou dokonalou poslušností umožnil každému zachovávat Boží přikázání. Odevzdáme-li se Kristu, naše

srdce se spojí s jeho srdcem, naše vůle splyne s jeho vůlí, naše mysl se sjednotí s jeho myslí a naše myšlenky se mu podřídí. Žijeme jeho životem. Tím si vlastně oblékneme roucho Kristovy spravedlnosti. Když pak na nás Hospodin shlédne, neuvidí šat z fíkových listů ani nahotu a ošklivost hříchu, ale roucho Kristovy spravedlnosti, kterým je dokonalá poslušnost Hospodinova zákona.

Král prověřil hosty na svatební hostině. Přijal jen ty, kteří uposlechli jeho požadavky a oblékli si svatební šaty. Tak je tomu i s hosty, kteří slyšeli pozvání evangelia. Velký král nechá všechny prošetřit a přijme jen ty, kdo si oblékli šat Kristovy spravedlnosti. Spravedlnost znamená konat správné věci. Proto budou všichni souzeni podle svých skutků. V našich činech se projevuje naše povaha. Skutky ukazují, je-li víra pravá.

Nestačí jen věřit, že Ježíš Kristus neklamal a že náboženství Bible není chytře vymyšlenou pohádkou. Můžeme věřit, že jméno Pána Ježíše je jediným jménem pod nebem, ve kterém můžeme být spaseni, a přesto jej nemusíme ještě vírou přijmout za svého osobního Spasitele. Nestačí jen pravdu přijímat teoreticky, nestačí pouze vyznávat Krista a zapsat své jméno do seznamu členů církve. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm; že v nás zůstává, poznáváme podle toho, že nám dal svého Ducha. Podle toho víme, že jsme ho poznali, jestliže zachováváme jeho přikázání. To je projev pravého obrácení. Žádné vyznání nám není nic platné, pokud se Kristus nezjevuje v našich skutcích spravedlnosti.

Pravda má být zakořeněna v lidském srdci. Musí ovládat mysl a řídit sklony. Boží zásady mají proniknout celou povahou. Ve svém každodenním životě máme uskutečňovat i ty zdánlivě nejmenší zásady Božího slova. Kdo přijímá Boží povahu, žije v souladu s jeho měřítky spravedlnosti - svatým Božím zákonem. Podle něho Bůh posuzuje lidské skutky. I na soudu bude tento zákon zkušebním kamenem povahy.“

„Svatebním šatem v podobenství je představen čistý, neposkvrněný charakter, který vlastní Kristovi následovníci. Kristova

spravedlnost, jeho bezchybný charakter bude propůjčen každému, kdo ho vírou přijímá jako svého osobního Spasitele. Když se odevzdáme Kristu, spojí se naše srdce s jeho srdcem. Naše vůle se rozplyne v jeho, naše mysl bude jedno s jeho a myšlenky mu budou podřízeny: Budeme žít jeho život. Přesně toto znamená být oděn rouchem jeho spravedlnosti. Kdo se stane účastníkem božské přirozenosti, ten žije ve shodě s Božím vysokým měřítkem spravedlnosti, jeho svatým zákonem. To je pravidlo, podle kterého Bůh posuzuje lidské skutky. To bude také zkouškou charakteru na soudu. Satan tvrdil, že je pro člověka nemožné být poslušný Božích přikázání. A to je pravda: V naší vlastní síle je nemůžeme dodržovat. Ale Kristus přišel v lidské podobě a svou dokonalou poslušností dokázal, že člověk společně s Bohem může být poslušný každého jednotlivého Božího nařízení. Bůh od svých dětí očekává dokonalost. Toto věčné měřítko bude zjeveno všem, aby bylo každému jasné, jaký druh lidí osídlí jeho království. Kristův život na zemi byl dokonalým výrazem božského zákona. Když lidé, kteří vyznávají, že jsou Božími dětmi, budou svým charakterem podobni Kristu, pak budou také poslušni Božích přikázání. Pak je Pán bude moci připočítat k Boží rodině. V budoucnu už nepřijde žádné zkušební období, kdy bychom se mohli připravit na věčnost. Nyní, v tomto životě, se máme odít rouchem Kristovy spravedlnosti. Je to naše jediná příležitost rozvinout charakterové vlastnosti, které odpovídají domovu, který Ježíš připravil pro všechny poslušné. „ (COL 307-308)

O jakou dokonalost se v těchto výpovědích jedná? Jak máme rozumět této dokonalosti? Dokonalost nesmí být zaměňována s perfekcionizmem.

„Dokonalost, jak je zde chápána, se vztahuje na dynamický životní vzor člověka, který odráží život Ježíše (který má v Ježíši svůj vzor). To je věrohodný příklad pravé lásky k Bohu a k bližnímu. Nepovoluje už rebelantským a hříšným přáním. Tento životní styl je v Bibli označován jako stav, zralosti“ nebo, „dokonalý mužný věk v Kristu“ a jako, „spravedlnost“. Nechceme výrazem „dokonalost“ popisovat stav, který

by byl povznesen nad každé pokušení nebo každou možnost hříchu. Ježíš, náš dokonalý vzor, také nebyl ihned uchráněn před pokušeními a přáním počínat si podle své vůle. Nechápeme také dokonalost, která je vyžadována od křesťanů, jako stav tělesné nebo duchovní neomylnosti, kdy se už neobjevují nemoci a jsou vyloučeny chyby v myšlení, jako např. v matematice.

Dokonalost je zde používána ve stejné souvislosti jako v následujícím citátu: „*Od každého bude požadováno, aby byl morálně dokonalý. Nikdy bychom neměli snižovat měřítko práva, abychom ho přizpůsobovali našim zděděným nebo zhýčkaným sklonům konat zlo. Musíme pochopit, že nedokonalý charakter je hřích.* „

„Nebeští andělé budou spolupracovat s člověkem, když se s rozhodnou důvěrou bude snažit o dokonalý charakter, který povede také k dokonalému jednání. „

Velký význam v této záležitosti mají i následující citáty: „Když bude Boží lid dokonale odrážet Kristův charakter, pak přijde On a přijme je za své.“

V těchto citátech je dokonalost chápána úplně jinak, než v prakticky i teologicky protikladných představách perfekcionismu. Tento výraz zdůrazňuje absolutní konečný bod, po kterém už neexistuje žádný další vývoj. Pochází z řecké filozofie, a ne z Bible. V biblickém smyslu znamená dokonalost jednoduše podobnost Kristu. Tato podobnost vyjadřuje spojení s Bohem, jaké měl Ježíš, a také charakterové vlastnosti, kterými se vyznačoval Ježíš.

Přestože slovo dokonalost v Bibli nenajdeme často, je představa mravního bezvadného života (zralý modlitební a duchovní život, naplněný ovocem Ducha svatého a bez hříchu) jediným cílem, který je vysoko vyzdvižen v obou zákonech i ve spisech Ellen Whiteové. „Kdo zpochybňuje, že tento vysoký cíl je realistický, ten považuje za nemožné, co slíbil Bůh.“ (LG, str. 11,12)

Všimněte si rovněž naléhavé výzvy v EW 281 kde E. G. Whiteová velice jasně ukazuje, jaký musí být každý věřící, jenž chce obdržet Boží

pečeť, která jej pak má chránit před posledními ranami.

„Viděla jsem také, že mnozí nepoznají, kým musí být, aby v době soužení bez přimluvce ve svatyni žili před Boží tváří. Ti, kteří obdrží Boží pečeť a budou v čase soužení v bezpečí, musí dokonale odrážet Ježíšův obraz. Viděla jsem, že mnozí promeškali nutnou přípravu na dobu pozdního deště, aby byli připraveni obstát v den Páně a mohli žít před jeho obličejem. Ach, kolik jsem jich viděla v čase soužení bez jakékoli ochrany! Zanedbali nutnou přípravu, a proto nemohli obdržet roucho svatosti, Boží pečeť, kterou musejí mít všichni, aby mohli žít před obličejem svatého Boha.

Ti, kteří se skrze proroky nebudou chtít napravit, kteří promeškají očištění svých duší poslušností celé pravdy a budou svůj stav považovat za lepší, než ve skutečnosti je, ti se v čase posledních ran probudí a poznají, že bylo nutné být otesán a připraven pro stavbu. Ale potom už nebude čas, aby to udělali, a nebude žádný prostředník, který by je v jejich záležitosti zastoupil před Otcem. Pro tuto dobu platí závažné poselství: „Kdo škodí, škod’ ještě, a kdo smrdí, smrd’ ještě, a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě, a svatý, posvěť se ještě.“

Viděla jsem, že dokonalosti nedosáhl nikdo, kdo nedosáhl vítězství nad každým hříchem, nad pýchou, sobectvím, láskou ke světu a nad každým nesprávným slovem a špatným činem. Měli bychom se proto stále více přibližovat Pánu a opravdově hledat, dosahovat potřebné přípravy, která nás uschopní, abychom obstáli v den Páně. Pamatujme na to, že Bůh je svatý a že jen svaté bytosti budou moci bydlet v jeho přítomnosti.“ (EW 71)

ČAS PRO DOSAŽENÍ MORÁLNÍ DOKONALOSTI

Jak můžeme poznat z výše uvedeného citátu, musíme dosáhnout stavu „dokonalosti“ dříve, než budeme moci obdržet pozdní déšť a konečnou Boží pečeť. Nikdo nemůže bez této dokonalosti obdržet ani Boží pečeť ani pozdní déšť! A přesto mnozí mezi námi věří, že dokonalosti mohou dosáhnout teprve prostřednictvím pozdního deště. Následující výpověď to jasně vyvrací: „Žádný z nás nikdy neobdrží Boží pečeť, když bude náš charakter vykazovat chyby nebo vrásky. Je na nás, abychom odstranili svoje chyby a vyčistili chrám své duše od každé nečistoty. Potom na nás dopadne pozdní déšť jako jarní déšť na učeďníky o letnicích.“ (5T 214)

Z toho jasně vidíme, že čas zapečetování, kdy musí být náš charakter zdokonalen a zformován pro věčnost, předchází pozdnímu dešti. Pozdní déšť pak dá církvi sílu k onomu hlasitému volání, kterým bude povolán Boží lid z Babylona a následně z něj vyjde.

Toto „hlasité volání“ poslední doby spojuje E. G. Whiteová také s „půlnočním“ voláním z našeho podobenství. Říká, že půlnoční volání v tomto případě není voláním k probuzení církve, nýbrž jde o volání probuzené a pozdním deštěm naplněné církve na tento svět a zvlášť na Boží lid nebo také „ostatek“ z Babylona, který bude milovat bližní jako sebe sama. Efraim nebude závidět Judovi a Juda se nebude soudit s Efraimem. Rozkoly zmizí a na hranicích Izraele už neuslyšíme žádný hlasitý válečný křik. Milostí Boží, která jim bude bohatě udělena, budou všichni usilovat o jednotu, o kterou se modlil Kristus, aby jeho učeďníci byli jedno jako on a Otec jedno jsou. Pokoj, láska, milosrdenství a dobrota budou neustále ovládat lidská srdce. Kristova láska bude tématem všech. Pak už nebude muset věrný svědek říkat: „Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku.“ (Zj 2,4) Boží lid zůstane v Kristu, bude zjevena Kristova láska a Duch naplní všechna srdce.

Všichni se znovuzrodí, promění se ve věrný obraz Krista, a všechna srdce budou stejným způsobem nově utvořena. Všichni budou jako živé révy na vinném kmenu sjednoceni s Kristem, životodárnou hlavou. Kristus bude bydlet v každém srdci, které povede, posílí a posvěť. Ukáže světu jednotu svých následovníků, a vydá tím svědectví o tom, že budou poslední církvi propůjčeny nebeské vlastnosti. Jednota Kristovy církve potvrdí, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna.

Když dospěje Boží lid k jednotě Ducha, pak bude všechno farizejské a každá samospravedlnost, hříchy tehdejšího izraelského národa, vypovězeny ze srdcí. Kristova povaha naplní každý jednotlivý článek těla. Jeho národ se stane novými nádobami, které budou moci být naplněny jeho novým vínem. Nové víno nádoby nezničí. Bůh zjeví tajemství, které zůstalo světu skryté. On oznámí, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: „Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu.“ (Ko 1,27; AB I, str. 383; (1 T 154)

Tohoto dokonalého stavu bude dosaženo krátce před sedmi ranami. V tomto stavu musí být církev, jestliže chce ve zdraví obstát v čase velkého soužení bez příměluve v nebesích!

„Satan nemohl na Božím Synu najít nic, co by mu umožnilo dosáhnout vítězství. Ježíš dodržoval přikázání svého Otce a nebyl v něm žádný hřích, který by satan mohl použít ke svému prospěchu. To je stav, ve kterém se musejí nacházet všichni, kteří chtějí obstát v čase soužení.“ (EW 215-216; SR-smrt Mojžíšova)

Uvědomme si, že věřící nebudou v tomto bezhříšném stavu žít jenom několik okamžiků, nýbrž během doby posledních ran. Kdybychom předpokládali, že doba posledních ran by mohla trvat asi jeden rok, (viz „Glaube der Pioniere“, str. 17, 46 - Víra pionýrů - pozn. překl.), znamenalo by to, že bude pro věřící poslední generace možné, aby skutečně v této době jako Ježíš žili bez hříchu na této zemi mezi bezbožnými lidmi. To bude možné jedině proto, že bude předtím uzavřeno zapečetování a zazní volání: „Kdo křivdí, křivď ještě kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti.“ Kdo doposud zůstal

v Babylóně Bohu věrný na ono „hlasité volání“ z něho vyjde, aby se spojil s viditelným Božím lidem a prošel s ním dobou ran a poslední dobou soužení. V následujícím citátu nabízí E. G. Whiteová srovnání se zkušeností před a po roce 1844, když se tehdy domnívali, že přijde Ježíš v jejich době, a tím by se podobenství už tenkrát konečně naplnilo. Ale panny usnuly, a protáhly tak ženichův příchod. Z toho důvodu se v naší době, kdy naposledy zazní toto volání, odehraje něco podobného jako tenkrát. Mějte na paměti všechny tyto myšlenky při četbě následujícího citátu. E. G. Whiteové:

„Poselství prvního a druhého anděla jsou sjednoceny a doplněny v poselství třetího anděla. Mezi ohlašováním těchto poselství zaznělo volání: „Pohleděte, ženich přichází!“ Celý svět měl slyšet toto poselství. Mnozí, kteří toto poselství slyšeli, si mysleli, že uvidí ještě za svého života příchod Krista, ale příchod ženicha se oddálil. Kdyby ti, kteří tvrdili, že věří pravdě, splnili svůj úkol jako rozumné panny, bylo by poselství už dávno předáno všem národům.

Ale pět bylo bláznivých. Pravda měla být zvěstována deseti pannami, ale jen pět podstoupilo potřebnou přípravu, aby se připojily ke skupině, která chodila ve zjeveném světle. První, druhé a třetí andělské poselství se musí opakovat. Volání musí být zaměřeno na církev! „Vyjděte z Babylonu, lide můj!“

Mnozí, kteří (roku 1844!) vyšli, aby se setkali mezi poselstvím prvního a druhého anděla s ženichem, odmítli třetí poselství, poselství zkoušky pro tento svět. Podobně tomu bude, když zazní volání naposled.“ (GO, str. 168)

Všimněte si také, že nám duch prorocký jasně říká, že toto poslední hlasité volání, a tím je míněno „půlnoční volání“ z podobenství, nebude namířeno na církev, aby ji probudilo, nýbrž jde už o „hlasité volání“ k ostatním církvím! Naše církev tedy už předtím musí být probuzena a musí patřit k rozumným pannám. Proto také v podobenství vidíme, že v okamžiku křiku o půlnoci je pro pět panen už pozdě.

Aby se nám to nepříhodilo, nesmíme čekat s naší přípravou,

až přijde doba půlnoci, která bude současně dobou pozdního deště. Čas hlasitého volání v rámci církve, o kterém mluví Joel 2, musí vést a povede k velkému probuzení v církvi, i když nikdy nezasáhne církev celou. E. G. Whiteová říká: „Doufáme v probuzení celé církve? Taková doba nikdy nepřijde!“ (AB, str. 123; SM 1 122)

Toto opravdové probuzení, které následuje po falešném probuzení v církvích Babylona, povede k totálnímu obrácení mezi opravdovými věřícími v církvi. Do sborů přijde opravdový duch modliteb a naplní jim „roztržená srdce“. Církev naplní také opravdový duch evangelizace a tisíce budou spěchat dům od domu, aby přinesli lidem evangelium. Také to bude znamením opravdového probuzení a rozumných panen.

Hříchy, které byly do té doby trpěny, budou rozpoznány, vyznány a s Boží pomocí opuštěny a přemoženy. Církev se osvobodí od každé nečistoty hříchu a s pomocí Boží a jeho Ducha se promění a dozraje podle Ježíšova vzoru do dokonalého charakteru. Duch prorocký nám tento čas popisuje následujícími slovy: „V nočních viděních jsem viděla mezi Božím lidem velké probuzení. Mnozí chválili Boha. Nemocní byli uzdravováni a byly konány i jiné divy. Projevil se duch přímluvných modliteb, jak se zjevil před letnicemi. Stovky a tisíce navštěvovaly rodiny a vysvětlovaly jim Boží slovo. Mnohá srdce byla přesvědčena mocí Ducha svatého, projevil se duch opravdového obrácení. Všude se otevíraly dveře zvěstování pravdy. Svět byl ozářen nebeským vlivem. Věrné, pokorné Boží děti přijaly velká požehnání. Slyšela jsem hlasy díky a chvály. Zdálo se, že přišla náboženská obnova, jakou jsme prožili my roku 1844.

Někteří ale nechtěli o obrácení nic slyšet. Nebyli připraveni jít Božími cestami, a když zazněla výzva k dobrovolným obětem, aby se mohlo šířit Boží dílo, upnuli se sobecky na svůj pozemský majetek. Tito lakomci byli odděleni od společenství věřících.“ (9 T 126)

E. G. Whiteová vidí také v praktické misijní práci důležitý předpoklad a prostředek k tomu, aby mohl být vůbec rozvinut dokonalý křesťanský charakter, který musí být a bude vlastní rozumným pannám.

„Naši členové by měli pracovat víc dům od domu, dávat biblické hodiny a rozšiřovat literaturu. Jen tehdy se může rozvíjet dokonalý charakter, když člověku působí radost, nezištně se účastnit při zvěstování pravdy a finančně podporovat Boží dílo. „ (MAR 6.4)

Někteří mají však velké pochybnosti, jestli vůbec někdy můžeme, nebo musíme, odrážet dokonalý obraz Ježíše. Přesto při podrobnějším studiu Bible a ducha prorockého může každý poctivě hledající člověk jasně poznat, že Ježíš chce dosáhnout a také dosáhne tohoto cíle s každým jednotlivým věřícím a také poslední církví. Totéž má na mysli také Pavel, když říká: „Tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná.“ (Ef 5,27)

To vše vyplývá také velmi jasně z následujících výpovědí E. G. Whiteové: „V růstu křesťana musí existovat bod, kdy přemohl každý vědomý hřích. Jeho chování je vždy láskyplné, nesobecké a podobné Kristu. Žije v harmonii s Bohem a v úplné shodě se zásadami jeho zákona. Tento stav pro nás není ničím nedosažitelným. Bůh se postaral, abychom mu mohli být podobni, a učiní to pro všechny, kteří se nebudou bránit a tak zdržovat jeho moc.“ (LG, str. 73)

„Nyní, když pro nás náš velký Velekněz vymáhá smíření, měli bychom se snažit být v Kristu dokonalí. Nikdy ani v mysli nemohl být náš Spasitel donucen k tomu, aby podlehl pokušení. Satan nemohl na Božím Synu najít nic, co by mu umožnilo dosáhnout vítězství. Ježíš dodržoval přikázání svého Otce a nebyl v něm žádný hřích, který by satan mohl použít ke svému prospěchu. To je ten stav, ve kterém se musí nacházet všichni, kteří chtějí obstát v čase soužení. „

„Když chceš být jako svatý v nebi, pak se musíš nejdříve naučit být svatým na zemi. Charakterové vlastnosti, které jsi v životě pěstoval, se smrtí ani vzkříšením nezmění. Vyjdeš z hrobu se stejnými postoji, s jakými jsi žil ve svém domově nebo ve své společnosti. Ježíš při svém příchodu nezmění tvůj charakter. Dílo proměny se musí uskutečnit nyní.“

Ellen Whiteová byla „teologickým optimistou“, když psala o

nekonečných možnostech, které jsou k dispozici každému věřícímu: „Musíme pochopit, že vírou v Krista můžeme mít podíl na božské přirozenosti. Tak unikneme zkaženosti, která se do světa dostala prostřednictvím chuti. Pak budeme všichni očištěni od hříchu a také od svých charakterových chyb. Nesmíme si uchovat hříšné sklony. (Ef 2,1-6)

Jako účastníkům božské přirozenosti nám budou z našeho charakteru odstraněny zděděné a získané sklony ke zlému, budeme přetvořeni v živou moc k dobrému. Neustále se učíme od božského učitele a denně máme podíl na jeho přirozenosti. Tím spolupracujeme s Bohem při překonávání satanových pokušení. Bůh v člověku působí, aby byl jedno s Kristem stejně tak, jako je jedno Kristus s Bohem. Potom se budeme moci posadit společně s Kristem v nebesích. Mysl spočine v pokoji a s jistotou spasení v Ježíši. „ (MAR 5.8; 7 BC 934)

Po tom všem tu bude na konci církev, kde budou všichni, kteří patří k této poslední církvi, dokonalí v Ježíši Kristu. Církev bez poskvrny a vrásky bude v čase posledního souzení a především v čase sedmi ran připravena obstát bez prostředníka v nebeské svatyni, aniž by se dopustila hříchu.

„Až se Kristus přestane přimlouvat za lidstvo v nebeské svatyni, budou muset lidé žijící na zemi stát před tváří svatého Boha bez prostředníka. Jejich šat musí být bez poskvrny, jejich povaha musí být očištěna od hříchu krví Pána Ježíše. Prostřednictvím Boží milosti a vlastním vytrvalým úsilím musejí zvítězit v boji se zlem. Zatím co v nebi probíhá vyšetřovací soud a vyznané hříchy věřících jsou odstraňovány ze svatyně, musí Boží lid na zemi vykonat zvláštní dílo očištění, odstranění hříchu. Tento proces je jasně popsán ve 14. kapitole knihy Zjevení.

Až bude toto dílo dokončeno, budou Kristovi následovníci připraveni na příchod svého Pána. Obětní dary Judy a Jeruzaléma budou pak Hospodinu vítané jako za dávných časů. Pak bude církev, kterou Pán vezme k sobě při svém příchodu, církví slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného. „Bude krásná jako Luna, čistá jako žhoucí

Slunce, strašná jako vojsko pod praporci.“ (VDV, str. 270, 424-426)

„Smíme milovat a usilovat o to, co je krásné, ale Bůh si přeje, abychom nejdříve milovali tu největší krásu, totiž tu nekonečnou. Ladná vnější ozdoba se nedá srovnat s hodnotou a líbezností, mírného a tichého ducha, bělostného a čistého kmentu“ (Zj 19,14), který budou nosit všichni svatí na zemi. Tento šat je zdobí už na této zemi, a potom je oprávněn ke vstupu do paláce jejich Krále, který jim zaslíbil, že budou chodit s Ním v bílém rouchu, protože jsou toho hodní.“ (Zj 3,4; SA, str. 343)

„Tak jako byl Kristus oslaven o letnicích, tak bude znovu oslaven v závěrečném díle evangelia, když připraví lid na to, aby obstál v poslední zkoušce závěrečného boje velkého sporu. Prorok popisuje plán nepřítele slovy: „Ti budou bojovat s Beránkem, ale Beránek je přemůže, protože je Pán pánů a Král králů, ti, kdo jsou s ním, jsou povolání a vyvolení věrní.“(Zj 17,14; RH, 29. listopadu 1892)

„Oděna ve zbroji Kristovy spravedlnosti vstoupí církev do svého posledního boje. Krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci, vyjde do celého světa vítězíci a vítězná.“ (Pis 6,9; Zj 6,2; GO, str. 286) (TM 17)

Příprava na toto poslední vítězství nad hříchem a mocnostmi tohoto světa musí proběhnout nyní, během vyšetřujícího soudu. To je naše zvláštní doba milosti, ve které se můžeme zbavit všech nečistot, pokud je ještě Ježíš naším přímělníkem. Konečný stav této církve popisuje E. G. Whiteová následujícími slovy: „Kéž by všichni činili pokání a konali Boží dílo. Jakmile to sbory učiní, budou nade všechno milovat Boha a své bližní jako sebe sama. Efraim nebude závidět Judovi a Juda se nebude soudit s Efraimem. Rozkoly zmizí a na hranicích Izraele už neuslyšíme žádný hlasitý válečný křik. Milostí Boží, která jim bude bohatě udělena, budou všichni usilovat o jednotu, o kterou se modlil Kristus, aby jeho učedníci byli jedno jako on a Otec jedno jsou. Pokoj, láska, milosrdenství a dobrota budou neustále ovládat lidská srdce. Kristova láska bude tématem všech. Pak už nebude muset věrný svědek říkat:

„Ale to mám proti tobě, že už nemáš takovou lásku jako na počátku.“ (Zj 2,4) Boží lid zůstane v Kristu, bude zjevena Kristova láska a Duch naplní všechna srdce. Všichni se znovuzrodí, promění se ve věrný obraz Krista, a všechna srdce budou stejným způsobem nově utvořena. Všichni budou jako živé révy na vinném kmenu sjednoceni s Kristem, životodárnou hlavou. Kristus bude bydlet v každém srdci, které povede, posílí a posvěť. Ukáže světu jednotu svých následovníků, a vydá tím svědectví o tom, že poslední církvi propůjčil nebeské vlastnosti. Jednota Kristovy církve potvrdí, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna.

Když dospěje Boží lid k jednotě Ducha, pak bude všechno farizejské a každá samospravedlnost, i hříchy tehdejšího izraelského národa, vypovězeny ze srdcí. Kristova povaha naplní každý jednotlivý článek těla. Jeho národ se stane novými nádobami, které budou moci být naplněny jeho novým vínem. Nové víno nádoby nezničí. Bůh zjeví tajemství, které zůstalo světu skryté.

On oznámí, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: „Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu.“ (Ko 1,27; AB I, str. 383;) Tohoto dokonalého stavu bude dosaženo krátce před 7 ranami. V tomto stavu musí být církev, jestliže chce ve zdraví obstát v čase velkého soužení bez přímlyvce v nebesích!

„Satan nemohl na Božím Synu najít nic, co by mu umožnilo dosáhnout vítězství. Ježíš dodržoval přikázání svého Otce a nebyl v něm žádný hřích, který by satan mohl použít ke svému prospěchu. To je stav, ve kterém se musejí nacházet všichni, kteří chtějí obstát v čase soužení.“ (GC 623)

Uvědomme si, že věřící nebudou v tomto bezhříšném stavu žít jenom několik okamžiků, nýbrž během celého času posledních ran. Kdybychom předpokládali, že čas posledních ran by mohl trvat asi jeden rok, (viz „Glaube der Pioniere“, str. 17, 46 - Víra pionýrů - pozn. překl.), znamenalo by to, že bude pro věřící poslední generace možné, aby skutečně v této době jako Ježíš žili bez hříchu na této zemi

mezi bezbožnými lidmi. To bude možné jedině proto, že bude předtím uzavřeno zapečetování a zazní volání: „Kdo křivdí, křivď ještě kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý, kdo je svatý, ať setrvá ve svatosti.“

Ale dokonce i v této době to bude možné jen proto, že mnoho andělů bude stát věřícím velmi na blízku, aby jim pomohli odolat před stále na ně dorážejícím pokušením, a mohli tak zvítězit nad každým hříchem. Dokonce i v této době bude stále ještě existovat pro věřící možnost pokušení a hříchu, protože budou mít pořád ještě svou hříšnou přirozenost. Teprve díky vytržení a proměnění jim tato přirozenost bude odebrána. Před svým 2. příchodem Ježíš ukončí službu velekněze, vloží hříchy na satana a obleče se do šatů pomsty, aby dopustil sedm posledních ran na lidi, kteří nejsou připraveni činit pokání.

Všimněme si přitom, že sedm ran přijde teprve poté, co bude dokonána závěrečná ceremonie očistění nebeské svatyně. Tímto závěrem bude přenesení všech do té doby vyznaných a přemožených hříchů na satana. Ježíš to neučiní teprve při svém příchodu nebo po tisíci letech, jak tomu možná ještě většina z nás věří, nýbrž ještě před sedmi ranami. Tak o tom mluví i duch prorocký!

„V této strašné době, kdy Ježíš ukončil své přímluvné modlitby, žili svatí v přítomnosti svatého Boha bez přímlovce. Každý případ byl rozhodnut, každý drahokam sečten. Ježíš se na okamžik zdržel v předsíni nebeské svatyně a hříchy, které byly vyznané, zatímco prodléval ve svatyni svatých, byly přeneseny na satana, původce hříchu, který musí nést trest. Potom jsem viděla, jak Ježíš odložil své kněžské roucho a oblékl si královský šat. Na Jeho hlavě byla spousta korun, jedna koruna v druhé. Obklopen nebeskými anděly opustil nebe. Rány padaly na obyvatele země.“ (EW 281)

Když budou tedy všechny hříchy před ranami vloženy na satana, znamená to, že během období ran nebudou už na zapečetěných moci spochynout žádné hříchy a také žádný hřích už jimi nebude moci být v této době spáchán. To ovšem není požadavek, ale zaslíbení. Ježíš toho dosáhne se všemi, kteří se s ním předtím úzce spojili.

„Věrný je ten, který vás povolal, on to také učiní!“ (1 Te 5,24)

Zde bych chtěl ještě upozornit na to, že všechna dosud posuzovaná dokonalost se týká výslovně dokonalosti morální, které můžeme dosáhnout zde na této zemi. Není tím míněna dokonalost, které můžeme dosáhnout teprve v nebi. V této době ještě nebudeme „neomylní“, což bude patřit k nebeské dokonalosti!

Také v období bezhříšnosti, v čase sedmi ran, se budeme moci ještě v mnoha věcech mýlit. Např. chyby při počítání, různá falešná rozhodnutí, pravopisné chyby nebo chyby v gramatice, v řeči, omyly v biologických nebo fyzikálních otázkách, bloudění v dopravě nebo ve velkoměstě, omyly při vzpomínkách nebo při popisu některých zážitků z minulosti nebo při udávání historických dat, to jsou jen některé možnosti!

I přes morální dokonalost a bezhříšnost máme stále co do činění s pozemskou nedokonalostí, a proto bude proces zdokonalování člověka ve všech oblastech moci nekonečně pokračovat v nebi. A přesto nikdy nedosáhneme absolutní božské dokonalosti! Nikdy nebudeme jako Bůh! Proto můžeme v této celé otázce dokonalosti mluvit stále jen o určité relativní dokonalosti a bezhříšnosti, která se výhradně omezuje na morální oblast, tak jako na oblast mého vztahu k Bohu! Tato dokonalost a bezhříšnost bude stavem celé církve v této nejposlednější fázi. Bude to ovšem možné jen proto, že všichni hříšníci a nedokonalí budou protříbeni a opustí řady církve. V našem podobenství je to jasně zobrazeno oddělením rozumných panen od bláznivých. Pouze pět rozumných panen jde jednotně vstříc svému Pánu, zatímco ostatní poznají příliš pozdě, že nemají dostatek oleje. To znamená, že zjistí příliš pozdě, že jejich charakter nese ještě chyby a nedostatky a že ještě neodložily a nepřemohly každý hřích. Usilovaly jen málo o Ducha svatého a svůj život víry žily příliš povrchně a nedbale. Nyní, milý čtenáři, je poslední chvíle k tomu, abys u Ježíše získal a nechal si od něj darovat tento olej a charakter. Zítra už může být pozdě. Ještě dnes si musíš obstarat jistotu, jestli jsi na cestě k tomuto cíli, jestli věříš tomu, že v Tobě a

s Tebou může Ježíš dosáhnout této duchovní úrovně! Když se díváš na svoji slabost, budeš samozřejmě pochybovat. Proto říká Pavel v 1Te 5,24: „Věrný je ten, který vás povolal, on to také učiní!“ Nyní musíš také vědět, že všichni ti, kteří chtějí žít bohabojně, musí být připraveni zakusit pronásledování. (2Tm 3,12) Toto pronásledování povede na konci satan proti svaté a dokonalé církvi. Hněv bezbožných vůči „čisté církvi“.

Tímto čistým a svatým stavem věřících v poslední generaci budou bezbožní a neobrácení v církvi rozhněvani a budou je stále více nenávidět a pronásledovat!

Už Ježíš řekl: „Všechny národy vás budou nenávidět pro mé jméno.“ Toto „budou nenávidět“ neznamená pouze nenávist kvůli našemu vyznání víry, nebo protože světíme sobotu namísto neděle apod., nýbrž proto, že poneseš Ježíšovo jméno na našich čelech. (Zj 14,1) Přesně to je ve Zjevení řečeno o 144 000 těch, kteří budou v upřímnosti stát před Božím trůnem.

To znamená, že Ježíšův charakter bude viditelný a rozpoznatelný v životě 144 000. Budou odrážet jeho povahu a všechny jeho vlastnosti lásky a milosrdenství a nakonec budou kvůli svému dokonalému charakteru také nenáviděni světem a odpadlíky z církve. (Mt 24,10) Tak o tom mluví i duch prorocký:

„144 000 bylo zapečetěno a byli dokonale jednotní. Na jejich čelech stálo napsáno: Bůh, Nový Jeruzalém, a nacházela se tam také nádherná hvězda s Ježíšovým novým jménem. Naším šťastným, svatým stavem byli bezbožní rozhněvani, chtěli se na nás prudce vrhnout a vztáhnout na nás ruce, aby nás uvrhli do vězení, když jsme ale ve jménu Páně pozdvihli ruce, padali bezmocně k zemi. Pak viděla satanova škola, že nás Bůh miloval, nás, kteří jsme jeden druhému umývali nohy a bratry jsme zdravili svatým políbením, a oni nám padali k nohám.“ (GO, str. 284; EG, str. 13) (EW 16; 1 T 59)

O 144 000 říká E. G. Whiteová v VDV, str. 406: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení, prošli dobou soužení, jakého nebylo na zemi byli bez příměluve při konečném vylití Božích ran.“

Po všech těchto úvahách přicházíme k závěru, že pět panen vlastně představuje stejnou skupinu, která je ve Zjevení popsána obrazem 144 000. Jsou to ti, kteří bez poskvrny a bez újmy projdou poslední dobou soužení, aby pak živí vyšli vstříc Pánu při jeho příchodu. Naproti nim budou stát ti, kteří nesou znamení šelmy, a jsou tak stále podobnější charakteru toho zlého. Neměli bychom si na základě těchto úvah vážně klást otázku, ke které skupině budeme chtít jednou patřit?

KE KTERÉ SKUPINĚ PATŘÍŠ DNES?

Patříš k rozumným nebo k bláznivým pannám? Kde budeš jednou stát, u rozumných nebo u bláznivých panen?

Měli bychom už dnes v této otázce získat jistotu. Nemůžeš všechno přenechat náhodě a jednoduše jen tak žít a čekat, až přijde ženich. To by bylo velmi riskantní! Mnozí říkají, „že to stejně nikdo neví, ví to jen Bůh!“ Je tomu opravdu tak?

Jak mohu dnes vědět, jestli patřím k rozumným nebo k bláznivým pannám? Jak mohu také vědět, jestli mám v lampě dostatek oleje? Jak mohu vědět, jestli je má víra opravdová nebo jen zdánlivá? Mohu a mám to posuzovat sám? Jak mohu vědět, jestli jsem opravdu obrácen nebo skutečně znovuzrozen? Dnes mluví mnoho křesťanů o znovuzrození a obrácení, ale jak mohu vědět, jestli jsem opravdově obrácen a znovuzrozen? Nikdo neví, na které straně stojí ten druhý, ale kde stojím já sám, to bych měl a mohu vědět! Zkoušejte sami sebe!

E. G. Whiteová říká: „Ujistěte se, jestli vám přísluší nebeské dědictví! Buďte upřímní sami k sobě! Neustále myslte na to, že Ježíš chce svému Otci přivést čistou církev bez poskvrny!“ (1 T 163)

„Naděje věčného života musí mít dobrý základ. Je to něco, co musí být mezi Bohem a vámi upevněno pro celou věčnost. Nejistá naděje přivodí váš zánik. Poněvadž Božím slovem stojíte i padáte, musí být toto Slovo základem vašeho způsobu života. Podle toho poznáte, co se od vás, jako od křesťana, očekává. Neodkládejte svou výzbroj a neopouštějte bojové pole dříve, než budete mít jistotu vítězství a budete moci triumfovat se svým Vykupitelem.“ (1 T 163)

Kde v Bibli nacházíme výpovědi o tom, že člověk může nebo má sám zkoumat, jestli patří k rozumným nebo k bláznivým pannám? „Sami sebe se ptejte, zda vskutku žijete z víry, sami sebe zkoumejte. Což nechápete, že Ježíš Kristus je mezi vámi? Ledaže jste před ním neobstáli!“ (1K 13,5) Položte sami sobě otázku, jestli je vaše víra pravá! K tomu nás také vybízí 1K 11,28 v souvislosti s večeří Páně. Bůh

126

nepřenechal kazateli nebo faráři nebo někomu úplně jinému, aby prověřoval ostatní, jestli patří k rozumným nebo k bláznivým pannám. (Jak se to často dělá, např.: „Nesmíš se účastnit večere Páně, nejsi hoden.“) Pavel říká, aby se člověk zkoumal sám!

Jaký úkol nebo postoj může a má zaujmout v této zkoušce kazatel? Ze strany Bible existuje pouze jediná odpověď, totiž, položit před sbor a lidi zkušební kámen, nastavit zrcadlo, ve kterém je možné se poznat!

Duch prorocký to vyjadřuje takto: „Mluvím otevřeně a nevěřím, že to opravdovému křesťanu vezme odvahu. Také bych nechtěla, aby někdo z vás prožíval údobí utrpení bez naděje pevně založené na Vykupiteli. Budte rozhodni rozpoznat i vaše nejhorší zvyky. Ujistěte se, jestli vám patří nebeské dědictví! Budte upřímní sami k sobě! Neustále myslíte na to, že Ježíš chce svému Otci přivést čistou církev bez poskvrny!

Jak můžete vědět, jestli vás Bůh přijal? Zkoumejte na modlitbě jeho Slovo! Neodkládejte ho kvůli nějaké jiné knize! Písmo svaté usvědčuje z hříchu. Jasně odkrývá Boží cestu spásy. Ukazuje vám také nádhernou a skvostnou odměnu. Zjevuje dokonalého Vykupitele a učí vás, že můžete být vykoupeni jen Jeho bezmeznou milostí.

Nezanedbávejte tichou modlitbu, protože je duší víry. S vážností, naléhavě a úpěnlivě prostě o čistotu srdce. Modlete se tak upřímně, jako by vám šlo o život. Zůstaňte na modlitbě před Bohem, dokud vás nenaplní nevyslovitelná touha po vykoupení a dokud nezáiskáte radostnou jistotu o odpuštění vašich hříchů.

Naděje věčného života musí mít dobrý základ. Je to něco, co musí být mezi Bohem a vámi upevněno pro celou věčnost. Nejistá naděje přivodí váš zánik. Poněvadž Božím slovem stojíte i padáte, musí být toto slovo základem vašeho způsobu života. Podle toho poznáte, co se od vás, jako od křesťana, očekává. Neodkládejte svou výzbroj a neopouštějte bojové pole dříve, než budete mít jistotu vítězství a budete moci triumfovat se svým Vykupitelem.“ (1 T 163)

KRITÉRIA PRO „ROZUMNÉ“ A „BLÁZNIVÉ“ PANNY

Podle jakých kritérií bude křesťan posuzovat, jestli patří k bláznivým nebo k rozumným pannám? Pro mnohé křesťany je zkušebním kamenem příslušnost k církvi nebo nějakému společenství. Často také dbáme na to, abychom zůstali ve víře svých rodičů nebo prarodičů a myslíme si, že není co zkazit. Jestliže zůstanete ve víře svých rodičů, zdaleka to ještě neznamená, že je vaše víra správná.

Jak by dopadli učedníci, kdyby zůstali ve víře svých otců? Mohli by být potom přičtení k moudrým pannám?

Co by se stalo, kdyby zůstal Pavel věrný víře svých otců? Dále by pronásledoval křesťany, kteří věřili v Krista, a zabíjel by je. Zůstal by na straně bláznivých panen!

Stačí ale vyměnit církev, a tím teologii, abych byl zařazen k rozumným pannám? Jsme povoláni, abychom si položili otázku týkající se víry našich otců (i adventistických otců). Podepsat se pod vyznání víry nemá žádný význam, pokud se opravdu nezměnilo srdce! Musíme vlastnit víc než jen rozumovou víru!

Lpíme dnes pevně na věroučných základech a bráníme je svými ústy, ale naše srdce je od toho někdy na hony vzdáleno. U někoho také pocity rozhodují o tom, jestli má správnou víru nebo ne. Když si položíme otázku, jestli patříme k rozumným nebo k bláznivým pannám, cítíme někdy, že patříme k těm rozumným. Nespoléhejme se na tento pocit, i tak můžeme být na falešné cestě. Potřebujeme základ, na kterém budeme stát a kterým to budeme moci posoudit! Přečtěte si následující citát!

„Obrácení je proces, kterého si většina lidí nedokáže vážít. Mnoho je potřeba k tomu, aby byl obrácen člověk, jehož smysly jsou zaměřeny na pozemské, ba na hříšné věci, a byla mu přiblížena nevyslovitelná Kristova láska, povaha jeho milosrdenství a jedinečnost Boží, aby duši

128

naplnila božská láska a upoutala ji nebeská tajemství.

Když člověk pozná tyto skutečnosti, ukáže se mu jeho dřívější život jako odporný a hodný pohrdání. Ano, bude nenávidět hřích, a tím, že vylévá své srdce před Bohem, uchopí se Krista jako života a štěstí své duše. Zříká se svých dřívějších radostí, ukáže se nová povaha a jiné sklony, zájmy a cíle. Jeho starosti i přání jsou úplně jiné. Potěchy těla a očí, stejně jako pyšného života, které měly dosud přednost před Kristem, se nyní vzdává a Kristus se stává nadšením jeho života, korunou jeho radosti. Nebe, kterým se dřív necítil přitahován, nyní poznává v jeho nádheře a velkoleposti. Obrácený člověk ho pokládá za svůj budoucí domov, ve kterém uvidí, bude milovat a chválit Krista, jenž ho vykoupil svou drahocennou krví.

Skutky zbožnosti, které mu byly dříve nemilé, v něm probouzejí jeho největší radost. Boží slovo, které se mu předtím zdálo nudné a bez půvabu, si nyní zvolil ke svému studiu. Stalo se mu vůdčí hvězdou, ba ještě víc, je pro něj jemu osobně adresovaným dopisem z rukou Všemohoucího. Všechny jeho myšlenky, slova a činy budou podřízeny moci Božího slova. Třeše se před příkazy a hrozbami, které obsahuje, dokud nepochopí zaslíbení Božího slova a neposílí své srdce tím, že je přijme za svá. Volí teď společnost bohabojných, protože ve společnosti bezbožných, kterou kdysi miloval, se mu už nelíbí. Pláče nad jejich hříchy, které mu dříve přinášely radost. Vzdal se sebelásky a marnivosti. Žije v Bohu a koná mnoho dobrého. To je pravá zbožnost, kterou od nás očekává nebe, a Bůh se nespokojí s ničím menším. „ (2 T 249)

Z tohoto citátu bych chtěl vybrat další kritéria, podle kterých může každý sám posoudit, jestli patří k rozumným nebo bláznivým pannám.

Znaky opravdově znovuzrozeného!

- Jeho dřívější život se mu jeví jako odporný a hodný pohrdání!
- Nenávidí hřích!
- Miluje Ježíše jako život a štěstí své duše! Byl by nešťastný, kdyby neměl Krista.

• Zřiká se svých dřívějších potěšení, má novou povahu a projevují se u něj odlišné sklony, zájmy a cíle. Starosti a přání jsou úplně jiné. („Jak se líbím Bohu?“, pro něj zůstane jedinou otázkou, podle které se bude řídit.)

• Touží po nebi!

• Skutky zbožnosti, které mu byly nemilé, v něm nyní probouzejí největší radost. (Skutky zbožnosti = studium Bible, modlitba, sebeobětování, návštěva bohoslužeb.)

• Všechny myšlenky, slova a činy jsou podřízeny Božímu slovu!

• Má bázeň před zákony a výstrahami, které obsahuje Boží slovo, dokud nepochopí zaslíbení Božího slova a neposílí své srdce tím, že přijme Jeho zaslíbení za svá vlastní! (Opravdově znovuzrozený člověk se bojí hřešit.)

• Volí si společnost bohabojných, protože společnost, kterou kdysi miloval, se mu už nelíbí. (Jsi raději na zábavě nebo na bohoslužbě? Mluvíš raději a často o včerejším filmu nebo o kázání?)

„Teprve když to člověka nutí oznamovat jiným, jak jedinečného přítele našel v Ježíši, přišel ke Kristu on sám!“ (SC 78)

Nebude lakomý, ale uvidí nouzi druhých. (Na Silvestra roku 1991 bylo během čtvrt hodiny v Rakousku vystřeleno do vzduchu 60-80 mil. šilinků! Dary pro Světlo do temnoty vynesly v Rakousku 29 mil. šilinků! Jak to vypadá s tvými dary?)

Je na čase, abychom si kladli všechny tyto otázky. Ježíš nám chce pomoci, abychom se stali nově narozenými a moudrými pannami, které budou nést dál volání „ženich přichází“ a samy budou moci prožívat tu nádheru. Kéž by následující osobní výzva na konci těchto úvah zasáhla tvé srdce!

Osobní výzva ducha prorockého: „Můj bratře, prosím tě, abys pečlivě zkoumal své srdce a ptal se sám sebe, kterou cestou ses dal a kudy tě povede On. Máš všechny důvody k tomu, aby ses radoval, že jsi nebyl povolán z této země, když jsi ještě neměl jistou naději na věčný život. Bůh chraň, abys tento úkol dál nezanedbával, a nezahynul tak

ve svých hříších. Nelichoť svému srdci falešnými nadějemi! Vidiš před sebou jedinou cestu, aby ses opět zastavil, ale zdá se ti tak pokořující, že se nemůžeš rozhodnout ji přijmout. Kristus ti nabízí, ano, dokonce tobě, můj zbloudilý bratře, své poselství milosti. Pojdte, vše už je připraveno.“ (L 14,17) Bůh je připraven tě přijmout a odpustit ti všechna tvoje přestoupení, když jen přijdeš. Bůh chce tebe, ztraceného syna, uvítat, i když jsi od něj byl tak dlouho oddělen a vzdálen. Ano, nebeský Majestát tě zve, abys k němu přišel a přijal věčný život.“ (2 T 418; 5 T 339)

AMEN!

ARMIN KRAKOLINIG

Armin Krakolinig se narodil v roce 1944 v osmičlenné dělnické adventní rodině v Rakousku. Po absolvování základní školy se vyučil zednickému povolání, ve kterém setrval 7 let. Pak nastoupil povinnou vojenskou službu jako sanitní voják beze zbraně.

V učební době byl povzbuzován kazatelem a mnohými bratřími, aby začal studovat na misijní škole nebo nastoupil do knižní evangelizace.

Bylo mu velice těžko stát před lidmi a mluvit k nim, proto si nikdy nemohl představit, že by dělal takovou práci. Raději se chtěl dále vzdělávat ve svém oboru a především daleko od svého domova. Ale milý Bůh vše naplánoval jinak.

Po mnoha letech pokusů utéci s cesty nejen mnoha kazatelům a bratřím, ale i Bohu, hlásil se hlas svědomí stále silněji, kterým ho Bůh volal. Také jeho práce v zaměstnání mu znamenala pro něj stále méně s pohledu brzkého příchodu Ježíše Krista a tím ke svému konci spějícímu světu. Duch Boží jej pudil stále více začít s prací knižního evangelisty, kterou také v letech 1967 – 1969 vykonával. Tím nasbíral bohaté zkušenosti s Bohem a ztratil hodně ze své stydlivosti před lidmi.

V této době si uvědomil, jak je důležité znát základní biblické pravdy při kontaktu s lidmi. Tím se rozhodl učinit to, co vlastně nikdy nechtěl. Začal studovat na misijní škole v Bogenhofenu (Rakousko) a pak na semináři v Collonges (Francie). V této době se spřátelil s jedním adventním děvčetem, které by také rádo pracovalo jako zdravotní sestra v misijních polích.

V roce 1974 to naplánoval Bůh tak, že jako manželský pár byli povoláni do Čadu (Afrika). Zde strávili se zvláštní Boží pomoci sedm let pod tlakem občanské války jako misionáři, kteří přinesli adventní poselství do oblasti, ve které dosud žádná adventní misie nebyla. Po návratu do Rakouska sloužil od roku 1981 v různých sborech jako kazatel.

Bratr Krakolinig miluje studium Bible, obzvláště knihu Daniela a knihu Zjevení. Jeho kázání a semináře s touto tematikou slyšelo již desetitisíce lidí na kazetách a to jak v Rakousku, tak i v zahraničí. Mnoha bratřím, sestrám a přátelům mohla tímto být dána nová radost ze studování Bible a zároveň bylo ukázáno na aktuální plnění znamení doby a na uvědomění si blízkého příchodu Ježíše Krista.

Z ráje do ráje

